ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΘΕΟΥΣ ΚΑΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ

Τζορτζ Μάρτιν	ΤΑ ΜΟΝΑΧΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΛΑΡΕΝ ΝΤΟΡ
Σ.Τ.Τσέριχ	Ο ΜΑΥΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ
Φριτζ Λάιμπερ	ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟ ΒΛΕΜΜΑ ΤΩΝ ΘΕΩΝ
Έντγκαρ Άλαν Πόε	ΣΙΩΠΗ
Τζέιμς Κέιμπελ	ΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ ΤΟΥ ΕΚΜΠΕΝ
Κλίφορντ Μπολ	ΝΤΟΥΑΡ Ο ΚΟΛΑΣΜΕΝΟΣ
Τανίθ Λι	Η ΔΑΙΜΟΝΙΣΣΑ
Θωμάς Μαστακούρης	Η ΓΚΡΙΖΑ ΧΩΡΑ

Ιστορίες με θεούς τόσο ισχυρούς ώστε να μπορούν να κάνουν σκόνη έναν πλανήτη μόνο με τη σκέψη, αλλά και τόσο αδύναμους ώστε να μην έχουν καν πιστούς.

Ιστορίες με δαίμονες, τόσο φριχτούς, ώστε να κάνουν το αίμα να παγώνει στις φλέβες, και άλλους, τόσο όμορφους, που να το κάνουν να βράζει.

Στους μαγικούς κόσμους των ιστοριών που θα βρήτε σ'αυτό το βιβλίο, οι θεοί και οι δαίμονες είναι τόσο πολύμορφοι όσο κι οι συγγραφείς που τους παρουσιάζουν· αυτό που μένει σε όλες ίδιο είναι ο Άνθρωπος, που με τις αδυναμίες του αλλά και τις αρετές του, τα πάθη του και τα ιδανικά του, είναι ικανός να γίνει θεός στον πιο ονειρικό παράδεισο ή δαίμονας στην πιο εφιαλτική κόλαση.

Δρχ. 600

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΘΕΟΥΣ ΚΑΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΘΕΟΥΣ ΚΑΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ

Εισαγωγή-Μετάφραση-Σχόλια: ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΘΕΟΥΣ ΚΑΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ

22

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΕ ΘΕΟΥΣ ΚΑΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ

Εισαγωγή-Μετάφραση-Σχόλια: **ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ**

ΩΡΟΡΑ: Βιβλίο τσέπης
Σειρά Επιστημονικής Φαντασίας

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 22ο

Κυκλοφορούν:

ΒΙΒΛΙΟ 1ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 2ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΕΞΩΓΗΙΝΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 3ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΟ ΧΩΡΟΧΡΟΝΟ
ΒΙΒΛΙΟ 4ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΚΟΣΜΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 5ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΜΕΤΑΛΛΟ
ΒΙΒΛΙΟ 6ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 7ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 8ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΑΛΛΕΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 9ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΟΝΕΙΡΙΚΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 10ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΕΦΙΑΛΤΙΚΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 11ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ ΜΕ ΓΕΛΙΟ
ΒΙΒΛΙΟ 12ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΗΡΩΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 13ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ
ΒΙΒΛΙΟ 14ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΕΡΑΤΑ
ΒΙΒΛΙΟ 15ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΕΧΘΡΙΚΟΥΣ ΠΛΑΝΗΤΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 16ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 17ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΚΘΟΥΛΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 18ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 19ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΗΣ ΣΑΤΙΡΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 20ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΒΕΛΟΥΔΟ ΚΑΙ ΑΤΣΑΛΙ
ΒΙΒΛΙΟ 21ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΟΥΡΛΙΑΧΤΑ ΚΑΙ ΨΙΘΥΡΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 22ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΘΕΟΥΣ ΚΑΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΘΕΟΥΣ ΚΑΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ - ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΡΟΡΑ
Σειρά Επιστημονική Φαντασία

Εκδόσεις ΩΡΟΡΑ,
Θεοφάνης Ιγνατίου και ΣΙΑ Ο.Ε.,
Μαυρομιχάλη 11 - ΑΘΗΝΑ 106 79,
Τηλ. 36.35.025

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Από πού ερχόμαστε και πού πάμε;

Υπάρχει κάτι ψηλά από πάνω μας ή βαθιά από κάτω μας, που επηρεάζει ή ακόμα και ορίζει τη ζωή μας;

Τι είναι αυτό που διατηρεί ακέραιη αυτή τη μεγάλη μπάλα από νερό και χώμα μέσα στην απεραντοσύνη του κενού;

Ο άνθρωπος, από τη στιγμή που σήκωσε το κεφάλι και κοίταξε τους ουρανούς, συλλογίζεται συνειδητά ή υποσυνείδητα αυτά τα ερωτήματα· κι επειδή κάθε άνθρωπος είναι μια ξεχωριστή οντότητα, δίνει και τη δική του ξεχωριστή απάντηση. Κάποιες απαντήσεις είναι απλοϊκές μέχρι σημείου γελοιότητας, και κάποιες άλλες περίπλοκες, πάλι μέχρι σημείου γελοιότητας. Οι περισσότερες, όμως, δέχονται την ύπαρξη ενός άϋλου κόσμου, ενός κόσμου πέρα από τις θνητές αισθήσεις και την αντίληψή μας, απ' όπου ανώτερα όντα, που συνήθως αποκαλούμε θεούς και δαίμονες, μας παρακολουθούν με ενδιαφέρον γιατί παίζουμε κάποιο ρόλο στα σχέδιά τους.

Η κάθε θρησκεία και η κάθε κοσμοθεωρία προσφέρουν μια διαφορετική ιδέα για τη φύση αυτών των οντοτήτων και τη μορφή που έχουν

τα σχέδια τους. Σύμφωνα με τη γνώμη μου, υπάρχουν πέντε κατηγορίες θρησκειών, ανάλογα με το τελεολογικό τους περιεχόμενο, που άλλωστε αυτό ενδιαφέρει τους περισσότερους:

α) Οι θρησκείες που αντιμετωπίζουν τον κόσμο και τους θεούς του σαν μια άρρηκτα δεμένη πραγματικότητα και που πρεσβεύουν ότι πέρα απ' όσα έχει να κερδίσει ο άνθρωπος στην επίγεια ζωή από τις καλές του σχέσεις με τον ή τους θεούς, δεν έχει να ελπίζει στη μεταθανάτεια ζωή του παρά μόνο σε ένα μουντό και ανιαρό κόσμο σκιών, χωρίς καμιά απόλαυση, αλλά και χωρίς κανένα ιδιαίτερο μαρτύριο. Ελάχιστοι μόνο ήρωες ή προφήτες, ειδικά επιλεγμένοι από τον/τους θεούς, μπορούν να ελπίζουν σε κάποιο είδος θέωσης και στη συνέχιση της ύπαρξής τους σε έναν ανώτερο και καλύτερο κόσμο. Οι δαίμονες είναι επίγειες οντότητες, παγιδευμένοι πάνω στη γη, χωρίς καμιά πραγματική δύναμη πέρα και πάνω απ' αυτήν.

Σ' αυτή την κατηγορία μπορούμε να κατατάξουμε τις περισσότερες πρωτόγονες θρησκείες της Αφρικής, των Εσκιμώων, τον σιντοϊσμό, την αρχαία ελληνική και ρωμαϊκή θρησκεία, καθώς και την ιουδαϊκή.

β) Οι θρησκείες που πιστεύουν πως η ψυχή του ανθρώπου δεν είναι παρά μια μικρή σταγόνα στον ωκεανό του θείου και σ' αυτήν πρέπει πάλι να καταλήξει, χάνοντας την ατομικότητά της. Οι διάφοροι θεοί δεν είναι παρά μεγαλύτερες ποσότητες της ίδιας ουσίας, όπως και οι δαίμονες, μόνο που αυτοί οι τελευταίοι θα χρειαστούν πολύ περισσότερο καιρό για να πετύχουν την υπέρτατη αφομοίωση από το θείο.

Κλασσικό παράδειγμα είναι ο βουδισμός, αλλά κατά ένα μέρος του και ο ινδουϊσμός, δυο θρησκείες με μεγάλη αλληλεπιρροή.

γ) Οι δυϊστικές θρησκείες, που παραδέχονται δυο δυνάμεις να μάχονται για την κυριαρχία πάνω στον κόσμο, και που, με μεγάλη επιφύλαξη, μπορούν να ονομαστούν Καλό και Κακό. Οι θεοί κι οι δαίμονες έχουν σχεδόν την ίδια ισχύ και ο άνθρωπος πρέπει να διαλέξει ποια παράταξη θα ακολουθήσει. Η τελική μάχη που θα γίνει σε κάποια άγνωστη μελλοντική στιγμή, θα κρίνει ποια πλευρά θα κυριαρχήσει στο σύμπαν.

Εδώ συγκαταλέγεται ο Ζωροαστρισμός και ο Μιθραϊσμός, και εν μέρει η τευτονική θρησκεία που έχει όμως και στοιχεία από την πρώτη κατηγορία.

δ) Οι μονοθεϊστικές θρησκείες με έναν Θεό δημιουργό, κι ένα κατώτερο του σε δύναμη ον του κακού, που ο μόνος του σκοπός είναι, με τη βοήθεια των δαιμόνων υπηρετών του, να παρασύρει όσο το δυνατόν περισσότερες ψυχές στην καταστροφή πριν από την δική του αναπόφευκτη τελική πτώση. Ο άνθρωπος έχει μόνο μια ευκαιρία να διαλέξει.

Μετά... αιώνια απόλαυση ή αιώνιο μαρτύριο, όπως μας λένε οι δυο μεγάλες θρησκείες του Χριστιανισμού και του Ισλαμ, που στην ουσία έχουν πολύ περισσότερα κοινά σημεία απ' όσες διαφορές.

ε) Ο θρησκευτικός συγκρητισμός, ένα μάλλον σύγχρονο φαινόμενο, σύμφωνα με το οποίο όλες οι θρησκείες διεκδικούν ένα τμήμα της αλήθειας, όλοι οι θεοί καθαγιάζονται από τη λατρεία των πιστών τους, και η πραγματική Υπέρτατη Α-

λήθεια αποτελεί το στόχο μιας αναζήτησης πολλών εμπειριών και πολλών μετενσαρκώσεων της ψυχής, το ταξίδι της οποίας έχει κάποια ορατή αλλά μάλλον αόριστη προς στιγμή κατάληξη.

Η θεωρία της μετενσάρκωσης όπως έχει διαμορφωθεί από το ρεύμα της Νέας Εποχής, ανταποκρίνεται σε αυτόν τον ορισμό.

Τι απ' αυτά να πιστέψει ο ειλικρινής αναζητητής; Για τη μεγάλη μάζα των ανθρώπων, δεν υπάρχουν πολλά περιθώρια επιλογής. Εκ των πραγμάτων είναι υποχρεωμένοι να πιστέψουν, άλλος λιγότερο και άλλος περισσότερο, στη θρησκεία που παραδέχεται και προστατεύει το σύστημα μέσα στο οποίο γεννήθηκαν. Για τους λίγους που ψάχνουν την αλήθεια συνειδητά, θα έλεγα πως τελικά, αναπόφευκτα, θα διαλέξουν τη θρησκεία που ταιριάζει με την ιδιοσυγκρασία τους. Ένας ήπιος άνθρωπος θα προτιμήσει την παθητική αγάπη του Χριστιανισμού, ο αναζητητής της γνώσης ίσως πιστέψει στον Όντιν, ο υλιστής ίσως προτιμήσει τους απλούς περιορισμούς και τις εξίσου απλές ανταμοιβές του Ισλαμισμού.

Ζώντας μέσα σε έναν κόσμο άδικο, παράλογο και σκληρό, στον οποίο — τουλάχιστον στις μέρες μας — οι θεοί δεν κατεβαίνουν για να μιλήσουν στους ανθρώπους και οι δαίμονες έχουν εκτοπισθεί από τον καταιγισμό των μέσων μαζικής ενημέρωσης, ο συνειδητοποιημένος άνθρωπος παλεύει απεγνωσμένα να δώσει μια εξήγηση. Οι θεοί επιτρέπουν στο Κακό να βασανίζει τον άνθρωπο για να τον δοκιμάσουν, ή μήπως είναι εντελώς αδιάφοροι και άδικοι, οπότε το δημιούργημα καταλήγει να είναι πιο ηθικό από τον δημιουργό του; Ή, μήπως, τελικά, είμαστε εντελώς ελεύθεροι να διαμορφώσουμε το μέλλον μας, με τις πράξεις και την αδέσμευτη βούλησή μας, αν όχι σ' αυτή, τουλάχιστον σε κάποια επόμενη ζωή; Το μεγάλο ερώτημα της θεοδικίας, δεν έχει ακόμα απαντηθεί και ίσως δεν απαντηθεί ποτέ σ' αυτόν τον κόσμο.

Οι ιστορίες που ακολουθούν αποτελούν κάποιες προσπάθειες για την έκφραση αυτής της αιώνιας εσωτερικής αναζήτησης του ανθρώπου. Άλλες με μελαγχολική σοβαρότητα κι άλλες με καθαρά ειρωνική διάθεση, αντιμετωπίζουν μέσα από το διάμεσο του φανταστικού διηγήματος τις σχέσεις ανθρώπων, θεών και δαιμόνων. Και όπως πάντα, είναι διαλεγμένες πρώτα για να σας ψυχαγωγήσουν και μετά, αν εσείς τους το επιτρέψετε, να σας βάλουν σε σκέψη. Η αλήθεια είναι ένα μεγάλο πολυεδρικό πρίσμα που οι περισσότεροι άνθρωποι μπορούν να διακρίνουν μόνο μια από τις πλευρές του. Αυτές οι ιστορίες, ίσως να σας κάνουν να αναζητήσετε κι άλλες, πολύ κοντά ή πολύ μακριά από εκείνη που ξέρετε.

Θωμάς Μαστακούρης
Αθήνα 1992

ΤΑ ΜΟΝΑΧΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΛΑΡΕΝ ΝΤΟΡ

Του Τζορτζ Μάρτιν

Όσοι γνωρίζουν τον Τζορτζ Μάρτιν, σίγουρα θα τον ξέρουν σαν συγγραφέα «σκληρής» επιστημονικής φαντασίας. Ωστόσο, στο διήγημα που ακολουθεί, ξεφεύγει από το συνηθισμένο του ύφος και μας προσφέρει μια μελαγχολική ρομαντική ιστορία, σχετική με κάτι που λίγο-πολύ έχει αγγίξει κάποτε όλους μας: την ανθρώπινη μοναξιά. Οι καιροί μας αλλάζουν και οι εμπειρίες μας κάνουν να αντιμετωπίζουμε πιο ψύχραιμα τον κόσμο, αλλά ποτέ δεν θα ξεχάσω ότι, διαβάζοντας αυτή την ιστορία πριν από πολλά χρόνια σαν έφηβος, είχα νιώσει έναν τρομερό κόμπο να μου πνίγει το λαιμό, και είχα κλείσει το βιβλίο για αρκετή ώρα πριν βρω το κουράγιο να το ξανανοίξω για να την αποτελείωσω. Το ότι ένα διήγημα μπορεί να προκαλέσει τέτοια συναισθήματα, έστω και σ' έναν ευαίσθητο και ρομαντικό νεαρό, ίσως λέει από μόνο του πολλά.

Θ.Μ.

Υπάρχει μια κοπέλα που ταξιδεύει ανάμεσα στους κόσμους.

Έχει γκρίζα μάτια και χλωμό δέρμα, ή έτσι τουλάχιστον λέει η ιστορία, και τα μαλλιά της είναι ένας εβένινος καταρράχτης με κόκκινες ανταύγειες. Φορά γύρω απ' το μέτωπό της ένα διάδημα από στιλβωμένο μέταλλο, μια σκούρα κορώνα που κρατά τα μαλλιά της στη θέση τους και μερικές φορές ρίχνει σκιές στα μάτια της. Τη λένε Σάρα και γνωρίζει τις πύλες των κόσμων.

Η αρχή της ιστορίας μας είναι άγνωστη, μαζί με την ανάμνηση του κόσμου απ' τον οποίο γεννήθηκε. Το τέλος; Το τέλος δεν έχει ακόμα έρθει, κι όταν έρθει, εμείς δεν θα το μάθουμε.

Έχουμε μόνο τη μέση της ιστορίας ή, καλύτερα, ένα μικρό κομμάτι της, ένα απλό συμβάν αυτής της αναζήτησης. Περιγράφει κάποιο κόσμο στον οποίο σταμάτησε η Σάρα και τον μοναχικό τροβαδούρο Λάρεν Ντορ με τον οποίο οι δρόμοι τους για λίγο διασταυρώθηκαν.

Τη μια στιγμή υπήρχε μόνο η κοιλάδα, τυλιγμένη στο μισόφωτο του δειλινού. Ο ήλιος που έδυε κρεμόταν παχύς και βιολετής στη λοφοσει-

ρά από πάνω της, και οι ακτίνες του διαπερνούσαν αθόρυβα ένα πυκνό δάσος που τα δέντρα του είχαν γυαλιστερούς μαύρους κορμούς και άχρωμα φύλλα. Οι μόνοι ήχοι ήταν οι κραυγές των νυχτοπουλιών που ξυπνούσαν και το γαργάρισμα του νερού στη ρεματιά που διέσχιζε το δάσος.

Ύστερα, μέσα από μια αόρατη πύλη, η Σάρα μπήκε κουρασμένη και ματωμένη στον κόσμο του Λάρεν Ντορ. Φορούσε ένα απλό λευκό φόρεμα που ήταν τώρα λεκιασμένο και μουσκεμένο στον ιδρώτα και έναν βαρύ γούνινο μανδύα που κρεμόταν μισοσκισμένος από την πλάτη της. Το αριστερό της μπράτσο, γυμνό και λεπτό, αιμορραγούσε ακόμα από τρεις μακριές πληγές. Εμφανίστηκε στην όχθη της ρεματιάς τρέμοντας κι έρριξε γύρω της μια γρήγορη επιφυλακτική ματιά πριν γονατίσει για να φροντίσει τα τραύματά της. Το νερό, παρ' όλη τη γρηγοράδα του, είχε ένα θολό πράσινο χρώμα. Δεν μπορούσε να ξέρει αν ήταν πόσιμο, αλλά ήταν πολύ εξαντλημένη και διψασμένη. Ήπιε, έπλυνε το χέρι της όσο καλύτερα μπορούσε και μετά έδεσε τις πληγές της με λουρίδες υφάσματος που ξήλωσε απ' το ρούχο της. Έπειτα, καθώς ο πορφυρός ήλιος χαμήλωνε πίσω απ' το φρύδι του λόφου, σύρθηκε μακριά απ' το νερό σε κάποιο σύδεντρο κι εκεί βυθίστηκε σε λήθαργο.

Ξύπνησε μέσα σε μια αγκαλιά. Δυνατά χέρια την μεταφέραν κάπου και μόλις τα ένιωσε άρχισε να παλεύει. Τα μπράτσα απλά έσφιξαν περισσότερο και την ακινητοποίησαν. «Ησύχασε», είπε μια γλυκιά φωνή, και είδε αμυδρά μέσα απ' την ομίχλη του δάσους το μακρύ ήρεμο πρόσωπο ενός άνδρα. «Είσαι εξαντλημένη», της είπε, «κι η νύχτα έρχεται. Πρέπει να βρεθούμε μέσα πριν πέσει το σκοτάδι».

Η Σάρα έπαψε να παλεύει, αν και ήξερε πως δεν έπρεπε να αφήσει να συμβεί αυτό. Αγωνιζόταν, όμως, πολύ καιρό και είχε πια κουραστεί. Τον κοίταξε, με απορία. «Γιατί;» ρώτησε. Κι ύστερα, χωρίς να περιμένει απάντηση: «Ποιος είσαι; Πού πάμε;»

«Σε κάποιο ασφαλές μέρος», της είπε.

«Στο σπίτι σου;» τον ρώτησε, μισοκοιμισμένη.

«Όχι», είπε εκείνος, τόσο χαμηλόφωνα που μετά βίας μπορούσε να τον ακούσει. «Δεν μπορεί ποτέ να γίνει το σπίτι μου. Είναι, όμως, αρκετό».

Άκουσε πλατσουρίσματα, λες και τη μετέφερε στην απέναντι όχθη της ρεματιάς. Ύστερα, είδε στο φρύδι του λόφου, ακριβώς μπροστά τους, ένα σκούρο περίγραμμα, ένα κάστρο με τρεις πύργους που διαγραφόταν μαύρο πάνω στον ήλιο που έδυε. Της φάνηκε παράξενο που δεν το είχε δει πιο πριν.

Αποκοιμήθηκε.

Όταν ξύπνησε, αυτός ήταν εκεί και την κοιτούσε. Ήταν ξαπλωμένη κάτω από ένα σωρό μαλακές και ζεστές κουβέρτες, σ' ένα κρεβάτι με ουρανό. Οι κουρτίνες του ήταν τραβηγμένες και μπορούσε να δει τον οικοδεσπότη της καθισμένο στην άλλη άκρη του δωματίου, πάνω σε μια μεγάλη πολυθρόνα τυλιγμένη στις σκιές. Είχε δεμένα τα χέρια κάτω από το σαγόνι του, και το φως των κεριών λαμπύριζε μέσα στα μάτια του. «Νιώθεις καλύτερα;» τη ρώτησε, χωρίς να μετακινηθεί.

Εκείνη ανασηκώθηκε και τότε πρόσεξε πως ήταν γυμνή. Γρηγορότερο κι απ' τη σκέψη, το χέρι της πήγε στο μέτωπό της. Η σκούρα κορώνα ήταν ακόμα στη θέση της, ανέγγιχτη, και της δρόσιζε το μέτωπο με το κρύο μέταλλο της. Χαλαρώνοντας, έγειρε πίσω στα μαξιλάρια και τράβηξε τις κουβέρτες για να σκεπαστεί. «Πολύ καλύτερα», είπε, και για πρώτη φορά συνειδητοποίησε πως οι πληγές της είχαν εξαφανιστεί.

Ο άντρας της χαμογέλασε θλιμμένα. Είχε ένα δυνατό πρόσωπο με κατάμαυρα μαλλιά που έκαναν μπούκλες κι έπεφταν μέσα σε μαύρα μάτια, κάπως πιο μεγάλα απ' ότι θα έπρεπε. Ακόμα και καθισμένος ήταν ψηλός και λυγερός. Φορούσε ένα κοστούμι από κάποιο απαλό γκρίζο δέρμα και πάνω απ' αυτό η μελαγχολία τον σκέπαζε σαν μανδύας. «Σημάδια από νύχια», είπε σκεπτικά ενώ χαμογελούσε. «Σημάδια από νύχια στο μπράτσο σου και σκισμένα ρούχα. Κάποιος φαίνεται πως δεν σε συμπαθεί και τόσο».

«Ένας φύλακας», αναστέναξε η Σάρα. «Υπάρχει πάντα ένας φύλακας σε κάθε πύλη. Στους Επτά δεν αρέσει να κινούμαστε από κόσμο σε κόσμο, ειδικά όταν πρόκειται για μένα».

Τα χέρια του έφυγαν απ' το σαγόνι του και ακούμπισαν στα σκαλιστά μπράτσα της ξύλινης πολυθρόνας. Ένευσε, αλλά το θλιμμένο του χαμόγελο δεν έσβησε. «Ώστε γνωρίζεις για τους Επτά και τις Πύλες», είπε. Τα μάτια του ξεστράτισαν στο μέτωπό της. «Η κορώνα, ασφαλώς. Έπρεπε να το είχα καταλάβει».

«Και πράγματι κατάλαβες», του είπε η Σάρα. Περισσότερα απ' όσο νομίζεις. Ποιος είσαι, όμως, και ποιος είναι ο κόσμος αυτός;»

«Είναι ο κόσμος μου», της είπε ήρεμα. «Τον έχω ονομάσει χιλιάδες φορές, αλλά κανέναν απ' τα ονόματα δεν φαίνεται να του ταιριάζει απόλυτα. Κάποτε είχε βρει ένα όνομα που μ' άρεσε, αλλά το έχω πια ξεχάσει. Πάει πολύς καιρός από τότε. Το δικό μου όνομα είναι Λάρεν Ντορ, ή τουλάχιστον ήταν, όταν οι λέξεις αυτές μου χρησίμευαν σε κάτι. Σ' αυτό το μέρος κι αυτό το χρόνο φαίνεται κάπως ανόητο. Όμως, αυτό τουλάχιστον, δεν το έχω ξεχάσει».

«Ο κόσμος σου;» ρώτησε η Σάρα. «Είσαι, λοιπόν βασιλιάς, ή μήπως θεός;»

«Είμαι κι αυτά κι ό,τι άλλο μ' αρέσει να είμαι», απάντησε ο Λάρεν Ντορ μ' ένα αβίαστο γέλιο. «Δεν υπάρχει, βλέπεις, κανείς, για να το αμφισβητήσει».

«Τι έκανες στις πληγές μου;» τον ρώτησε.

«Τις θεράπευσα. Είναι ο κόσμος μου, και μέσα σ' αυτόν έχω κάποιες δυνάμεις. Όχι αυτές που θα ήθελα να έχω, αλλά παρ' όλα αυτά σημαντικές».

«Κατάλαβα», είπε εκείνη, αν και δεν φαινόταν τόσο πεπεισμένη.

Ο Λάρεν έκανε ένα νεύμα ανυπομονησίας. «Το θεωρείς αδύνατο; Η κορώνα σου, ασφαλώς. Πράγματι δεν μπορώ να σε βλάψω με τις δυνάμεις μου, όσο τη φοράς, αλλά μπορώ να σε βοηθήσω». Χαμογέλασε ξανά και τα μάτια του φάνηκαν να γλαρώνουν. «Δεν έχει, όμως, καμιά σημασία. Ακόμα κι αν μπορούσα να σε βλάψω, δεν θα το έκανα ποτέ, Σάρα. Πίστεψέ με. Έχει περάσει πολύς καιρός».

Εκείνη φάνηκε να ξαφνιάζεται. «Πώς ξέρεις τ' όνομά μου;»

Ο Λάρεν ανασηκώθηκε και ήρθε να καθίσει στο κρεβάτι της. Πριν απαντήσει, της έπιασε το χέρι απαλά μέσα στο δικό του και το χάιδεψε με τον αντίχειρά του.

«Ναι, απ' ότι βλέπεις ξέρω τ' όνομά σου. Είσαι η Σάρα που περιπλανιέται ανάμεσα στους κόσμους. Χιλιάδες χρόνια πριν, όταν οι λόφοι είχαν άλλο σχήμα κι ο βιολετής ήλιος έκαιγε πορφυρός, στην αρχή του κύκλου του, ήρθαν και μου είπαν ότι θα περνούσες απ' τον κόσμο μου. Μισώ τους Επτά και θα συνεχίζω να τους μισώ αιώνια, αλλά εκείνη τη νύχτα καλοδέχτηκα το όραμα που μου πρόσφεραν. Μου είπαν μόνο το όνομά σου και ότι θα έρχόσουν στον κόσμο μου... και κάτι ακόμα. Μα τα πρώτα δυο μου αρκούσαν. Ήταν μια υπόσχεση. Η υπόσχεση ενός τέλους ή μιας αρχής, κάποιας αλλαγής. Οποιαδήποτε αλλαγή είναι ευπρόσδεκτη σ' αυτό τον κόσμο. Είμαι μόνος εδώ χίλιους κύκλους της μορφής του ήλιου, Σάρα, και κάθε κύκλος κρατά αιώνες. Πολύ λίγα γεγονότα σημαδεύουν το πέρασμα του χρόνου».

Η Σάρα έσμιξε τα φρύδια σκεπτική. Έσεισε τα μακριά μαύρα μαλλιά της και στο αμυδρό φως των κεριών οι κόκκινες ανταύγιες μέσα τους έλαμψαν. «Είναι τόσο πολύ μπροστά από μένα, λοιπόν; Ξέρουν όλα όσα πρόκειται να συμβούν;». Η φωνή της πρόδιδε αναστάτωση. Ύστερα σήκωσε τα μάτια και τον κοίταξε. «Και τι άλλο σου είπαν;»

Της έσφιξε το χέρι πολύ ευγενικά. «Μου είπαν πως θα σε ερωτευόμουν», είπε ο Λάρεν Ντορ. Η φωνή του ήταν ακόμα θλιμμένη. «Μα αυτή δεν είναι και σπουδαία προφητεία. Μπορούσα να τους το πω και μόνος μου. Πάει πολύς καιρός από τότε που συνειδητοποίησα πως θα ερωτευόμουν οποιαδήποτε φωνή δεν ήταν αντίλαλος της δικής μου».

Η Σάρα ξύπνησε την αυγή, καθώς ακτίνες λαμπερού πορφυρού φωτός έλουζαν το δωμάτιο, περνώντας μέσα από ένα ψηλό αψιδωτό παράθυρο που δεν ήταν εκεί το προηγούμενο βράδυ. Δίπλα της ήταν απλωμένα ρούχα: Μια χαλαρή κίτρινη ρόμπα, ένα διαμαντοστόλιστο φόρεμα με λαμπερό κόκκινο χρώμα και μια σκουροπράσινη στολή. Διάλεξε τη στολή και ντύθηκε γρήγορα. Καθώς έβγαινε απ' το δωμάτιο, σταμάτησε να κοιτάξει έξω απ' το παράθυρο.

Βρισκόταν σ' έναν πύργο κι από κάτω της διέκρινε ετοιμόρροπες πέτρινες πολεμίστρες και μια σκονισμένη τριγωνική αυλή. Δυο άλλοι πύργοι με μυτερές κωνικές κορυφές υψώνονταν από τις δυο άλλες γωνίες του τριγώνου. Ένας δυνατός άνεμος χτυπούσε τα γκρίζα φλάμπουρα που κρέμονταν στα τείχη, αλλά πουθενά αλλού δεν διέκρινε κάποια κίνηση.

Πέρα απ' τα τείχη του κάστρου η κοιλάδα δεν φαινόταν πουθενά. Το κάστρο με την αυλή και τους πύργους του βρισκόταν στην κορυφή ενός βουνού ενώ άλλα βουνά υψώνονταν γύρω του προς όλες τις κατευθύνσεις. Ήταν ένα πανόραμα από μαύρους γκρεμούς, πετρώδεις πλαγιές και παγετώνες που έλαμπαν με μια βιολετιά ανταύγεια. Το παράθυρο ήταν ερμητικά κλειστό, αλλά ο αέρας φαινόταν παγωμένος.

Η πόρτα ήταν ανοιχτή. Η Σάρα κατέβηκε γρήγορα την ελικοειδή πέτρινη σκάλα, διέσχισε την

αυλή και μπήκε στο κεντρικό κτίριο, ένα ξύλινο οικοδόμημα, κτισμένο πάνω στο τείχος. Πέρασε μέσα από αμέτρητα δωμάτια, άλλα παγερά και άδεια κι άλλα πλούσια επιπλωμένα, πριν βρει τον Λάρεν Ντορ να παίρνει το πρωινό του.

Υπήρχε μια άδεια θέση στο πλάι του. Το τραπέζι ήταν βαριά φορτωμένο με φαγητά και ποτά. Η Σάρα κάθισε και πήρε ένα ζεστό μπισκότο, χαμογελώντας άθελά της. Ο Λάρεν της ανταπέδωσε το χαμόγελο.

«Σήμερα θα φύγω», είπε ανάμεσα στις μπουκιές της. «Λυπάμαι, Λάρεν, αλλά πρέπει να ανακαλύψω την πύλη».

Η όψη της απελπισμένης μελαγχολίας δεν τον είχε αφήσει. Ποτέ δεν τον άφηνε. «Το είπες και χθες βράδυ», απάντησε αναστενάζοντας. «Φαίνεται πως περίμενα πολύ καιρό για το τίποτα».

Υπήρχε κρέας, αρκετοί τύποι κουλουριών, φρούτα, τυρί και γάλα. Η Σάρα γέμισε ένα πιάτο, προσπαθώντας να αποφύγει το βλέμμα του Λάρεν. «Λυπάμαι», επανέλαβε.

«Μείνε για λίγο», της είπε. «Μόνο για λίγο. Νομίζω πως έχεις το περιθώριο. Άσε με να σου δείξω όσα μπορώ απ' τον κόσμο μου. Άσε με να σου τραγουδήσω». Τα μάτια του, μεγάλα, μαύρα και κουρασμένα, περίμεναν ανυπόμονα την απάντηση.

Εκείνη δίστασε. «Τέλος πάντων... χρειάζεται χρόνος για να βρω την πύλη. Θα μείνω, λοιπόν, για λίγο, αλλά τελικά θα πρέπει να φύγω. Έχω πάρει όρκο, Λάρεν. Με καταλαβαίνεις;»

Εκείνος της χαμογέλασε, σηκώνοντας ανήμπορα τους ώμους. «Ναι, καταλαβαίνω. Μάθε όμως πως γνωρίζω πού βρίσκεται η πύλη. Μπορώ να σου τη δείξω κι έτσι να γλιτώσεις το ψάξιμο. Μείνε μαζί μου... ένα μήνα. Ένα μήνα όπως μετράς εσύ το χρόνο. Ύστερα, θα σε οδηγήσω εγώ στην πύλη». Την κοίταξε ερευνητικά. «Ψάχνεις πάρα πολύ καιρό, Σάρα. Ίσως σου χρειάζεται μια ανάπαυλα».

Αργά και σκεπτικά εκείνη έτρωγε ένα κομμάτι φρούτο ενώ όλη την ώρα είχε τα μάτια καρφωμένα επάνω του. «Ίσως να είναι όπως τα λες», είπε τελικά, ζυγιάζοντας τα πράγματα. «Θα υπάρχει, ασφαλώς και κάποιος φρουρός, οπότε μπορείς να με βοηθήσεις και μ' αυτό. Ένας μήνας δεν είναι τόσο πολύ... έχω μείνει σε άλλους κόσμους για πολύ μεγαλύτερο χρονικό διάστημα». Ένευσε κι ένα χαμόγελο απλώθηκε στο πρόσωπό της. «Σύμφωνοι, λοιπόν», είπε, νεύοντας.

Εκείνος της ακούμπησε το χέρι ελαφρά. Μετά το πρόγευμα, της έδειξε τον κόσμο που του είχαν δώσει.

Στέκονταν πλάι πλάι σ' ένα μικρό μπαλκόνι, στην κορυφή του ψηλότερου από τους πύργους, η Σάρα φορώντας τη σκουροπράσινη στολή της κι ο Λόρεν τα μαλακά γκρίζα ρούχα του. Στέκονταν χωρίς να κινούνται, ενώ ο Λάρεν μετακινούσε τον κόσμο του γύρω τους. Έκανε το κάστρο να πετάξει πάνω από φουρτουνιασμένες θάλασσες, όπου γιγάντια θαλασσινά φίδια έβγαζαν το κεφάλι τους απ' το νερό για να τους δουν καθώς περνούσαν. Το μετέφερε σε μια απέραντη σπηλιά κάτω απ' τη γη, φωτισμένη από μια αχνή πράσινη λάμψη, όπου σταλακτίτες έξυναν τις κορφές των πύργων και κοπάδια από άσματες λευκές κατσίκες βέλαζαν έξω απ' τις πολεμίστρες.

Χτύπησε τα χέρια του χαμογελώντας, και πυκνή ζούγκλα τους περιτύλιξε. Τα δέντρα σκαρφάλωναν το ένα στο άλλο, δημιουργώντας σκάλες που τρυπούσαν τον ουρανό, γιγάντια λουλούδια χίλιων χρωμάτων άνοιγαν τα υγρά τους πέταλα και περίεργοι πίθηκοι τσιτσίριζαν κρεμασμένοι από τις κλιματσίδες. Χτύπησε ξανά τα χέρια του, και η βλάστηση γύρω τους μετατράπηκε σε άμμο, καθώς βρέθηκαν σε μια ατέλειωτη παραλία δίπλα στην ακτή ενός γκρίζου ωκεανού. Η αργή κίνηση ενός μεγάλου γαλάζιου πουλιού με διάφανα φτερά ήταν η μόνη κίνηση γύρω τους...

Τις έδειξε αυτά και πολλά ακόμα, και στο τέλος, καθώς το σούρουπο φαινόταν να απειλεί το ένα μέρος μετά το άλλο, γύρισε το κάστρο πίσω στο φρύδι του λόφου απ' όπου είχαν ξεκινήσει. Η Σάρα είδε από κάτω τους το δάσος των μαύρων δέντρων μέσα στο οποίο την είχε ανακαλύψει και άκουσε τα νυχτοπούλια να θρηνούν ανάμεσα στα διάφανα φύλλα.

«Δεν είναι και τόσο άσχημος κόσμος», του είπε, γυρίζοντας προς το μέρος του.

«Όχι», απάντησε ο Λάρεν. Τα χέρια του ακουμπούσαν πάνω στο κρύο πέτρινο παραπέτο, ενώ τα μάτια του περιπλανιόνταν στην κοιλάδα από κάτω τους. «Όχι εντελώς. Κάποτε τον εξερεύνησα όλον με τα πόδια, έχοντας μαζί μου μονάχα ένα σπαθί κι ένα ραβδί. Η χαρά μου ήταν μεγάλη, κι ο ενθουσιασμός μου αληθινός. Πίσω από κάθε λόφο κρυβόταν ένα καινούργιο μυστήριο». Χασκογέλασε. «Μα πάει πολύς καιρός από τότε. Τώρα ξέρω τι βρίσκεται πίσω από κάθε λόφο: Απλά, άλλος ένας άδειος ορίζοντας».

Την κοίταξε, σηκώνοντας τους ώμους με τον

τρόπο που συνήθιζε. «Υπάρχουν και χειρότερες φυλακές, υποθέτω. Αυτή, όμως, είναι η δική μου».

«Έλα μαζί μου, τότε», του πρότεινε. «Βρες την πύλη μαζί μου και φύγε. Υπάρχουν κι άλλοι κόσμοι. Ίσως να είναι λιγότερο παράξενοι και λιγότερο όμορφοι απ' αυτόν, αλλά τουλάχιστον δεν θα 'σαι μόνος».

Εκείνος ξανασήκωσε τους ώμους. «Έτσι όπως το λες, φαίνεται πολύ εύκολο», είπε με μια αδιάφορη φωνή. «Έχω βρει την πύλη, Σάρα. Έχω δοκιμάσει να την περάσω χιλιάδες φορές. Ο φρουρός δεν με εμποδίζει. Περνάω από μέσα, βλέπω για μια στιγμή κάποιον άλλο κόσμο, και μετά ξαναβρίσκομαι πίσω στην αυλή του κάστρου μου. Όχι, είναι αδύνατον να φύγω».

Εκείνη έπιασε το χέρι του μέσα στα δικά της. «Πόσο λυπηρό, να είσαι μόνος για τόσο καιρό. Πρέπει να είσαι πολύ δυνατός, Λάρεν. Εγώ στη θέση σου θα είχα τρελαθεί μέσα σε λίγα χρόνια».

Ο Λάρεν γέλασε πικραμένα. «Σάρα, αγάπη μου, έχω τρελαθεί αμέτρητες φορές. Πάντα, όμως, με γιατρεύουν». Πέρασε το μπράτσο γύρω από τους ώμους της. «Έλα», της είπε. «Πρέπει να μπούμε μέσα πριν σκοτεινιάσει».

Ανέβηκαν στον πύργο όπου βρισκόταν το δωμάτιό της και κάθισαν μαζί στο κρεβάτι για να φάνε το φαγητό που είχε φέρει ο Λάρεν: Κρέας ξεροψημένο απ' έξω και ζουμερό από μέσα, ζεστό ψωμί και κρασί. Έφαγαν και συζήτησαν.

«Γιατί βρίσκεσαι εδώ;» τον ρώτησε ανάμεσα στις μπουκιές της, ξεπλένοντας τις κουβέντες της με κρασί. «Με ποιο τρόπο τους πρόσβαλες; Ποιος ήσουν πριν;»

«Μόνο στα όνειρά μου πια, το θυμάμαι», της είπε. «Και μετά από τόσο καιρό, δεν μπορώ να ξέρω ποια απ' αυτά τα όνειρα αντιπροσωπεύουν την αλήθεια και ποια είναι αποκυήματα της παραφροσύνης μου». Αναστέναξε. «Μερικές φορές ονειρεύουμαι πως ήμουν βασιλιάς, ένας μεγάλος βασιλιάς σε κάποιον άλλο κόσμο, και το μόνο μου έγκλημα είναι πως ήθελα να κάνω το λαό μου ευτυχισμένο. Μέσα στην ευτυχία τους, εγκατέλειψαν τη λατρεία των Επτά, και οι ναοί τους έμειναν έρημοι. Ύστερα, ένα πρωί, ξύπνησα μέσα στο δωμάτιο μου, στο κάστρο μου και δεν βρήκα κανέναν γύρω μου. Οι υπηρέτες μου, οι υπήκοοί μου, ακόμα κι η γυναίκα που κοιμόταν δίπλα μου είχαν χαθεί, μαζί μ' ολόκληρο τον κόσμο μου.

«Βλέπω, όμως, κι άλλα όνειρα. Συχνά, θυμάμαι αμυδρά πως ήμουν θεός ή σχεδόν θεός. Είχα δυνάμεις και διδασκαλίες που δεν ταίριαζαν μ' εκείνες των Επτά. Με φοβόνταν, γιατί μπορούσα εύκολα να νικήσω τον καθένα απ' αυτούς ξεχωριστά. Μα δεν μπορούσα να τους αντιμετωπίσω όλους μαζί, κι αυτό με ανάγκασαν να κάνω. Με άφησαν μόνο με μερικά απομεινάρια της δύναμής μου και με οδήγησαν εδώ. Ήταν μια σκληρή ειρωνία. Σαν θεός, είχα διδάξει στους ανθρώπους πως να στρέφονται για βοήθεια ο ένας στον άλλο, έτσι ώστε να διώχνουν το σκοτάδι μακριά με την αγάπη, το γέλιο και την ομιλία. Έτσι, για εκδίκηση, οι Επτά μου τα στέρησαν όλα αυτά.

«Μα κι αυτό ακόμα, δεν είναι το χειρότερο, γιατί υπάρχουν φορές που νομίζω πως είμαι εδώ απ' την απαρχή του χρόνου και όλες μου αυτές

οι αναμνήσεις είναι απλά απατηλές φαντασιώσεις. Αυτό είναι που με πονά και περισσότερο».

Η Σάρα τον παρατηρούσε καθώς μιλούσε. Τα μάτια του δεν ήταν καρφωμένα επάνω της, αλλά κάπου μακριά, γεμάτα ομίχλη, όνειρα και μισοξεχασμένες αναμνήσεις. Μιλούσε πολύ αργά, με μια φωνή που έμοιαζε επίσης με ομίχλη που σκέπαζε τα πράγματα, έτσι που η Σάρα ένιωθε πως έκρυβε μυστήρια και μακρυνά φώτα που δεν θα μπορούσε να τα φτάσει ποτέ.

Ο Λάρεν σταμάτησε και τα μάτια του εστιάστηκαν πάλι. «Σάρα, Σάρα», είπε αναστενάζοντας. «Να προσέχεις το κάθε σου βήμα. Ακόμα κι η κορώνα σου δεν θα σε ωφελήσει αν αποφασίσουν να κινηθούν άμεσα εναντίον σου. Και τότε, ο Μπάκαλον, το χλωμό παιδί, θα σε ξεσκίσει, κι ο Νάας Σλας θα τραφεί με τον πόνο σου κι ο Σαγκιήλ με την ψυχή σου».

Εκείνη ρίγησε κι έκοψε άλλο ένα κομμάτι κρέας. Μα ήταν κρύο και σκληρό όταν το έφερε στο στόμα της, και ξαφνικά πρόσεξε πως τα κεριά είχαν σχεδόν λιώσει. Πόση ώρα τον άκουγε να μιλά;

«Περίμενε», της είπε, και βγήκε από την πόρτα κοντά στην οποία όλη τη μέρα βρισκόταν το παράθυρο. Τώρα δεν υπήρχε σ' εκείνο το σημείο παρά μόνο σκληρή γκρίζα πέτρα. Όλα τα παράθυρα είχαν μετατραπεί σε συμπαγή πέτρα με την τελευταία ακτίνα του ήλιου. Ο Λάρεν επέστρεψε σε λίγα λεπτά με ένα μουσικό όργανο από σκούρο ξύλο που έλαμπε αμυδρά και που είχε περασμένο γύρω από το λαιμό του με ένα δερμάτινο κορδόνι. Η Σάρα δεν είχε δει ποτέ κάτι παρόμοιο. Είχε δεκάξι χορδές, η κάθε μια διαφορετι-

κού χρώματος, και σε όλο το μήκος του λαμπερές στήλες φωτός ενσωματωμένες στο γυαλιστερό ξύλο. Όταν ο Λάρεν κάθισε, η βάση του οργάνου ακουμπούσε στο πάτωμα και η κορυφή του μόλις που προεξείχε πάνω από τον ώμο του. Χάιδεψε τις χορδές ελαφρά. Τα φώτα κατά μήκος του οργάνου ζωήρεψαν και το δωμάτιο γέμισε με νότες μουσικής.

«Ο σύντροφός μου», είπε χαμογελώντας. Το άγγιξε πάλι και η μουσική σηκώθηκε και έσβησε, χαμένες νότες χωρίς μελωδία. Ακούμπισε τις στήλες του φωτός και ο ίδιος ο αέρας του δωματίου τρεμόπαιξε κι άλλαξε χρώμα.

Άρχισε να τραγουδά.

«Είμαι ο βασιλιάς της μοναξιάς,
Άδειο είναι το βασίλειό μου...»

Τα πρώτα λόγια ακούστηκαν αργά, δοσμένα με τη χαμηλή, γλυκιά κι απόμακρη φωνή του Λάρεν. Όσο για το υπόλοιπο τραγούδι, η Σάρα άκουγε την κάθε λέξη και προσπαθούσε να την θυμηθεί, αλλά στο τέλος το ξέχασε όλο. Οι λέξεις τη χάιδευαν κι ύστερα γίνονταν πάλι ένα με την ομίχλη, περνώντας απ' το μυαλό της τόσο γρήγορα που δεν μπορούσε να τις συγκρατήσει. Μαζί με τα λόγια ερχόταν κι η μουσική: μελαγχολική και γεμάτη μυστικά, την τραβούσε κλαίγοντας και ψιθυρίζοντας υποσχέσεις για χίλιες ανείπωτες ιστορίες. Παντού τριγύρω στο δωμάτιο, οι φλόγες των κεριών φούντωσαν και σφαίρες από φως άρχισαν να χορεύουν στον αέρα, μέχρι που το δωμάτιο γέμισε με χρώματα.

Στίχοι, μουσική, φως· ο Λάρεν Ντορ τα ανέμειξε, υφαίνοντας για χάρη της ένα όραμα.

Τον είδε όπως έβλεπε ο ίδιος τον εαυτό του

στα όνειρά του. Σαν ένα δυνατό, ψηλό και ακόμα περήφανο βασιλιά, με μαλλιά μαύρα σαν τα δικά της και μάτια που άστραφταν. Ήταν όλος ντυμένος με εκτυφλωτικά λευκά ρούχα, εφαρμοστό παντελόνι, ανοιχτό πουκάμισο κι έναν μανδύα που ανέμιζε πίσω του σαν ένα σεντόνι από συμπαγές χιόνι. Γύρω απ' το μέτωπό του φορούσε ένα λαμπερό ασημένιο στέμα κι ένα λεπτό ίσιο σπαθί ήταν ζωσμένο στη μέση του. Αυτός ο Λάρεν, ο νεαρότερος Λάρεν του ονείρου του, ζούσε χωρίς μελαγχολία σ' ένα κόσμο φιλντισένιων μιναρέδων και γαλάζιων καναλιών. Γύρω του κινούνταν φίλοι και αγαπημένοι και μια ξεχωριστή γυναίκα που ο Λάρεν περιέγραφε με λόγια και φλογισμένα χρώματα, κι υπήρχε μια απεραντωσύνη ημερών άνεσης και γέλιου. Ύστερα, απότομα και ξαφνικά, σκοτάδι· ήταν εκεί!

Η μουσική κλαψούρισε και τα φώτα θάμπωσαν. Οι στίχοι έγιναν μελαγχολικοί. Η Σάρα είδε τον Λάρεν να ξυπνά σε ένα γνώριμο αλλά έρημο κάστρο. Τον είδε να ψάχνει από δωμάτιο σε δωμάτιο, και να ανακαλύπτει, βγαίνοντας έξω, έναν κόσμο που δεν είχε ποτέ πριν αντικρύσει. Τον παρακολούθησε καθώς άφηνε το κάστρο πίσω του και άρχιζε να βαδίζει προς τις ομίχλες του μακρινού ορίζοντα, με την ελπίδα πως αυτές οι ομίχλες ήταν καπνός από κάποια φωτιά. Συνέχιζε να περπατά, ενώ νέοι ορίζοντες χάνονταν κάτω από τα πόδια του με κάθε μέρα που περνούσε και ο μεγάλος παχύς ήλιος γινόταν κόκκινος, πορτοκαλής και μετά κίτρινος παρ' όλο που ο κόσμος παρέμενε άδειος. Όλα τα μέρη που της είχε δείξει τα είχε διαβεί περπατώντας· αυτά και πολλα άλλα ακόμα. Και τελικά, ξαναγύρισε στο κάστρο του.

Τώρα πια, τα λευκά του ρούχα είχαν πάρει ένα μουντό γκρίζο χρώμα, αλλά το τραγούδι συνεχιζόταν ακόμα. Οι μέρες, τα χρόνια κι οι αιώνες περνούσαν, κι ο Λάρεν κουραζόταν και παραφρονούσε, αλλά ποτέ δεν γερνούσε. Ο ήλιος έλαμπε πράσινος, μετά βιολετής και μετά γαλαζόλευκος, αλλά με κάθε κύκλο του ο κόσμος αυτός έχανε κάτι απ' το δικό του χρώμα. Τραγουδούσε για ατέλειωτες μέρες και νύχτες, όπου η μουσική και οι αναμνήσεις του ήταν η μόνη άγκυρα του λογικού του.

Όταν τελικά η οπτασία έσβησε μαζί με τη μουσική και την απαλή φωνή για τελευταία φορά, ο Λάρεν σταμάτησε και την κοίταξε χαμογελώντας. Η Σάρα ανακάλυψε ότι έτρεμε.

«Σ' ευχαριστώ», της είπε χαμηλόφωνα, και μετά πήρε το όργανό του και την άφησε να κοιμηθεί.

Η επόμενη μέρα ξημέρωσε παγερή και συννεφιασμένη, αλλά ο Λάρεν την πήρε μαζί του στα δάση για να κυνηγήσουν. Το θήραμά τους ήταν ένα λεπτό λευκό πλάσμα, μισό αιλουροειδές και μισό αντιλόπη, πολύ γρήγορο για να το φτάσουν εύκολα και πολύ άγριο για να το σκοτώσουν. Η Σάρα δεν νοιαζόταν. Προτιμούσε το κυνηγητό από το σκότωμα. Ένιωθε μια μοναδική χαρά, καθώς έτρεχε μέσα στο σκοτεινό δάσος, κρατώντας ένα τόξο που ούτε μια φορά δεν χρησιμοποίησε και κουβαλώντας μια φαρέτρα με βέλη καμωμένα από τα ίδια δέντρα που τους περιβάλλανε. Κι οι δυο τους ήταν τυλιγμένοι σε γκρίζες γούνες, κι ο Λάρεν της χαμογελούσε κάτω από μια κουκούλα από τομάρι λύκου. Τα φύλλα κάτω

από τις μπότες τους, διάφανα κι εύθραυστα σαν γυαλί, έτριζαν και θρυμματίζονταν καθώς έτρεχαν.

Τελικά, γύρισαν εξαντλημένοι πίσω στο κάστρο και ο Λάρεν έστρωσε ένα μεγάλο τραπέζι στην κεντρική τραπεζαρία. Χαμογελούσαν ο ένας στον άλλο από τις δυο αντίθετες άκρες ενός τραπεζιού μήκους δεκαπέντε μέτρων, κι η Σάρα παρατηρούσε τα σύννεφα να ταξιδεύουν έξω απ' το παράθυρο που βρισκόταν πίσω απ' το κεφάλι του Λάρεν, και λίγο μετά είδε το ίδιο παράθυρο να μετατρέπεται σε πέτρα.

«Γιατί συμβαίνει αυτό;» ρώτησε. «Και γιατί δεν βγαίνεις ποτέ έξω τη νύχτα;»

Εκείνος σήκωσε τους ώμους. «Έχω τους λόγους μου. Οι νύχτες δεν είναι πολύ ευχάριστες εδώ». Ρούφηξε μια γουλιά ζεστό κρασί από ένα διαμαντοστόλιστο κύπελο. «Πες μου για τον κόσμο απ' όπου ξεκίνησες, Σάρα. Έχετε αστέρια στον ουρανό;» Εκείνη ένευσε. «Ναι. Πάει πολύς καιρός από τότε, αλλά ακόμα θυμάμαι. Οι νύχτες ήταν πολύ σκοτεινές και μαύρες, και τ' αστέρια μικροσκοπικά σημαδάκια φωτός, παγερά και μακρινά. Μερικές φορές μπορούσε κανείς να διακρίνει αστερισμούς. Όταν ο κόσμος μου ήταν ακόμα νέος, οι άνθρωποί έδιναν ονόματα σ' αυτούς τους αστερισμούς και διηγιόνταν γι' αυτούς μεγαλειώδεις μύθους».

Ο Λάρεν ένευσε. «Νομίζω πως θα μου άρεσε ο κόσμος σου», είπε. «Κι ο δικός μου ήταν κάπως έτσι. Μα τα αστέρια μας είχαν χίλια χρώματα και ταξίδευαν σαν φαναράκια μέσα στη νύχτα. Μερικές φορές ύφαιναν πέπλα γύρω τους για να κρύψουν το φως τους, και τότε οι νύχτες μας γέμι-

ζαν με μια θαμπή ανταύγεια. Όταν έβγαιναν στον ουρανό, συχνά ταξίδευα με πλοίο μαζί με την αγαπημένη μου, έτσι ώστε να μπορούμε να βλέπουμε τ' αστέρια μαζί. Ήταν η πιο όμορφη ώρα για τραγούδι». Η φωνή του έγινε πάλι μελαγχολική.

Το σκοτάδι και η σιωπή είχαν συρθεί μέσα στο δωμάτιο, έτσι ώστε η Σάρα μόλις και μετά βίας διέκρινε το πρόσωπό του, δεκαπέντε μέτρα μακριά της. Σηκώθηκε και πήγε προς το μέρος του, καθίζοντας πάνω στο μεγάλο τραπέζι, κοντά στην καρέκλα του. Ο Λάρεν ένευσε και χαμογέλασε, και την άλλη στιγμή όλοι οι δαυλοί στους τοίχους λαμπάδιασαν ξαφνικά. Της πρόσφερε κι άλλο κρασί, και τα δάχτυλά της έμειναν ώρα πάνω στα δικά του, καθώς έπαιρνε το ποτήρι από τα χέρια του.

«Και για μας, κάπως έτσι ήταν τα πράγματα», είπε η Σάρα. «Όταν ο άνεμος ήταν ζεστός και δεν είχε τριγύρω ανθρώπους, μας άρεσε να ξαπλώνουμε στο ύπαιθρο... Ο Καϊντάρ κι εγώ».

Τα μάτια του την κοίταξαν ερευνητικά. «Ο Καϊντάρ;»

«Θα τον συμπαθούσες, Λάρεν, και νομίζω πως κι εκείνος θα σε συμπαθούσε αμέσως. Ήταν ψηλός, με κόκκινα μαλλιά και φλόγες μέσα στα μάτια. Είχε δυνάμεις, όπως κι εγώ, αλλά οι δικές του ήταν μεγαλύτερες, κι η θέλησή του ήταν τρομερή. Τον πήραν μια νύχτα μακριά από μένα και τον κόσμο μας, αλλά δεν τον σκότωσαν. Τον ψάχνω από τότε. Γνωρίζω τις πύλες, φορώ τη σκοτεινή κορώνα και δεν πρόκειται να με σταματήσουν εύκολα».

Ο Λάρεν ήπιε το κρασί του και παρατήρησε

σκεπτικά το φως των δαυλών πάνω στο μέταλλο του ποτηριού του. «Υπάρχει άπειρος αριθμός από κόσμους, Σάρα».

«Έχω όλο το χρόνο που μου χρειάζεται. Όπως κι εσύ, Λάρεν, κι εγώ δεν γνωρίζω γηρατειά. Θα τον βρω».

«Τόσο πολύ τον αγαπάς;»

Η Σάρα προσπάθησε να χαμογελάσει αλλά τελικά απέτυχε. «Ναι», είπε, και τώρα ήταν η δική της φωνή που φαινόταν χαμένη. «Ναι, πάρα πολύ. Με έκανε ευτυχισμένη, Λάρεν. Ήμασταν μαζί μόνο για λίγο, αλλά με έκανε πραγματικά ευτυχισμένη. Οι Επτά δεν μπορούν να αλλιώσουν αυτό το συναίσθημα. Η πιο μεγάλη μου χαρά ήταν να τον βλέπω να χαμογελά και να νιώθω τα χέρια του γύρω μου».

Εκείνος κατάφερε να χαμογελάσει, αλλά η όψη του ήταν πολύ θλιμμένη. Η σιωπή βάρυνε.

Τελικά η Σάρα γύρισε προς το μέρος του. «Ξεστρατίσαμε, όμως, πολύ απ' το σημείο που ξεκινήσαμε. Ακόμα δεν μου είπες γιατί τα παράθυρα στο κάστρο σου χάνονται με το πέσιμο της νύχτας».

«Έχεις ταξιδέψει πολύ, Σάρα. Μετακινείσαι ανάμεσα στους κόσμους. Έχεις βρεθεί σε κόσμους χωρίς αστέρια;»

«Ναι, Λάρεν, σε πολλούς. Έχω βρεθεί σ' ένα σύμπαν όπου ο ήλιος μοιάζει με μισόσβηστο κάρβουνο και μόνο ένας πλανήτης γυρίζει γύρω του, ενώ οι ουρανοί τη νύχτα είναι απέραντοι και άδειοι. Έχω δει τον κόσμο των θλιμμένων γελωτοποιών, όπου δεν υπάρχει ουρανός και οι ήλιοι του καίνε κάτω από τους ωκεανούς. Έχω περπατήσει στα έλη του Κάραντιν κι έχω παρακολου-

θήσει σκοτεινούς μάγους να βάζουν φωτιά σε ένα ουράνιο τόξο για να φωτίσουν τον ανήλιαγο κόσμο τους».

«Αυτός ο κόσμος δεν έχει αστέρια», είπε ο Λάρεν.

«Κι αυτό σε τρομάζει τόσο πολύ ώστε να κλείνεσαι μέσα;»

«Όχι. Μα υπάρχει κάτι άλλο». Την κοίταξε στα μάτια. «Θέλεις να δεις;»

Εκείνη ένευσε.

Όλοι οι δαυλοί έσβησαν το ίδιο ξαφνικά όπως είχαν ανάψει. Το δωμάτιο τυλίχτηκε στο σκοτάδι. Η Σάρα άλλαξε στάση για να κοιτάξει πίσω από τον ώμο του Λάρεν. Ο Λάρεν έμεινε κοκκαλωμένος στη θέση του. Πίσω του, οι πέτρες που έφραζαν το παράθυρο χάθηκαν και φως απ' έξω μπήκε στο εσωτερικό του δωματίου.

Ο ουρανός ήταν κατάμαυρος, αλλά μπορούσε να δει καθαρά γιατί μέσα στο σκοτάδι κινιόταν ένα σχήμα. Φως ξεχυνόταν από μέσα του και έλουζε τις πολεμίστες, τα γκρίζα φλάμπουρα και τη σκόνη της αυλής. Απορημένη, η Σάρα σήκωσε το βλέμμα.

Κάτι της ανταπέδωσε το κοίταγμα. Ήταν ψηλότερο από τα βουνά και γέμιζε τον μισό ουρανό. Αν κι έρριχνε αρκετό φως για να της επιτρέπει να δει το κάστρο, η Σάρα ήξερε πως ήταν πιο σκοτεινό κι απ' το σκοτάδι. Είχε ανθρώπινο σουλούπι και φορούσε έναν μακρύ μανδύα και μια κουκούλα που από κάτω της έκρυβε ένα σκοτάδι χειρότερο απ' όλα τα άλλα. Οι μόνοι ήχοι ήταν η απαλή ανάσα του Λάρεν, ο χτύπος της καρδιάς της κι ο μακρινός θρήνος ενός νυχτοπουλιού, αλλά μέσα στο κεφάλι της η Σάρα μπορούσε να

ακούσει ένα δαιμονικό γέλιο.

Η μορφή στον ουρανό την κοίταξε κι εκείνη ένιωσε την ψυχή της να παγώνει. Έμεινε κοκκαλωμένη, χωρίς να μπορεί να μετακινήσει το βλέμμα της. Η μορφή, όμως, γύρισε και σήκωσε ένα χέρι. Μέσα στην τεράστια παλάμη υπήρχε ένα μικροσκοπικό ανθρωπόμορφο πλάσμα, με μάτια από φωτιά που συσπόταν και τη φώναζε.

Η Σάρα ούρλιαξε και γύρισε το κεφάλι αλλού. Όταν κοίταξε πίσω, δεν υπήρχε παράθυρο. Μονάχα ένας τοίχος ασφάλειας και μια σειρά από δαυλοί που έκαιγαν, κι ο Λάρεν που την κρατούσε στα δυνατά του μπράτσα. «Ήταν μόνο ένα όραμα», της είπε. Την έσφιξε επάνω του και της χάιδεψε τα μαλλιά. «Κάποτε συνήθιζα να βάζω σε δοκιμασία τον εαυτό μου κάθε νύχτα», είπε, περισσότερο για να τ' ακούσει αυτός παρά εκείνη. «Μα δεν υπήρχε ανάγκη. Ο καθένας απ' τους Επτά κάθεται με τη σειρά του εκεί ψηλά και με παρακολουθεί. Τους έχω δει αμέτρητες φορές να φωτίζουν με το μαύρο φως τους το σκοτεινό ουρανό και να κρατάνε στα χέρια τους όσους αγάπησα. Τώρα πια δεν κοιτάζω. Μένω μέσα, τραγουδώ και τα παράθυρά μου είναι από πέτρα.

«Αισθάνθηκα...μολυσμένη», είπε, τρέμοντας λίγο.

«Έλα», είπε εκείνος. «Επάνω θα βρεις ζεστό νερό για να πλυθείς. Ύστερα, θα σου τραγουδήσω». Της πήρε το χέρι και την οδήγησε στον πύργο.

Η Σάρα έκανε ένα καυτό μπάνιο ενώ ο Λάρεν κούρδιζε το μουσικό του όργανο μέσα στην κρεβατοκάμαρα. Όταν εκείνη γύρισε, τυλιγμένη ολόκληρη σε μια καφετιά μαλλιαρή πετσέτα, ήταν

έτοιμος. Η Σάρα κάθισε στο κρεβάτι, στεγνώνοντας τα μαλλιά της και περιμένοντας.

Ο Λάρεν της πρόσφερε οράματα.

Αυτή τη φορά τραγούδησε το άλλο ονειρό του, αυτό στο οποίο ήταν θεός και εχθρός των Επτά. Η μουσική ήταν βίαιη, υφασμένη με αστραπές και τρέμουλα φόβου. Τα φώτα ενώνονταν για να δημιουργήσουν ένα πορφυρό πεδίο μάχης μέσα στο οποίο ένας εκτυφλωτικά λευκός Λάρεν πολεμούσε με σκιές και εφιαλτικές μορφές. Ήταν επτά, κι είχαν σχηματίσει έναν κλοιό γύρω του. Εκτόξευαν εναντίον του λόγχες απόλυτου σκοταδιού κι εκείνος τους απαντούσε με φωτιά και καταιγίδα. Στο τέλος, όμως, τον νίκησαν, το φως έσβησε και το τραγούδι έγινε ξανά απαλό και μελαγχολικό. Η οπτασία έσβησε,καθώς οι μοναχικοί αιώνες περνούσαν...

Οι τελευταίες νότες δεν είχαν προλάβει να σβήσουν όταν ο Λάρεν ξανάρχισε. Αυτή τη φορά ήταν ένα καινούργιο τραγούδι, που δεν ήξερε τόσο καλά. Τα δάχτυλά του, λεπτά και χαριτωμένα, δίσταζαν και ξαναγύριζαν πολλές φορές πίσω, ενώ η φωνή του έτρεμε επειδή έφτιαχνε τους στίχους εκείνη την ώρα. Η Σάρα ήξερε το γιατί. Τραγουδούσε μια μπαλάντα για την αναζήτησή της. Μιλούσε για φλογισμένη αγάπη, ατέλειωτο ψάξιμο, κόσμους πέρα από κόσμους, σκοτεινές κορώνες και φύλακες που πολεμούσαν με νύχια, ψέματα και απάτες. Χρησιμοποιούσε κάθε λέξη που του είχε πει και τη μεταμόρφωνε. Μέσα στο δωμάτιο το ένα πανόραμα ακολουθούσε το άλλο: Καυτοί λευκοί ήλιοι έκαιγαν κάτω από αιώνιους ωκεανούς, σφυρίζοντας μέσα σε σύννεφα ατμού και χιλιόχρονοι σοφοί άναβαν ουράνια τό-

ξα για να κρατήσουν μακριά το σκοτάδι. Τραγούδησε και για τον Καϊντάρ, και κατάφερε να τον περιγράψει όπως πράγματι ήταν. Άναψε τη φωτιά του έρωτα της Σάρας και την έκανε να πιστέψει ξανά στον εαυτό της.

Το τραγούδι σταμάτησε με ένα ερωτηματικό. Κι οι δυο περίμεναν το τέλος του και ήξεραν πως δεν είχε γραφτεί ακόμα.

Η Σάρα έκλαιγε. «Σ' ευχαριστώ που μου έδωσες πίσω τον Καϊντάρ», είπε ανάμεσα στα αναφιλλητά της.

«Ήταν μονάχα ένα τραγούδι», είπε εκείνος, σηκώνοντας τους ώμους. «Πάει πολύς καιρός από τότε που τραγούδησα ένα καινούργιο τραγούδι».

Για μια φορά ακόμα την άφησε, αγγίζοντάς της ελαφρά το μάγουλο στην πόρτα, καθώς εκείνη στεκόταν εκεί με την πετσέτα τυλιγμένη γύρω της. Ύστερα, η Σάρα κλείδωσε την πόρτα πίσω του και άρχισε να πηγαίνει από κερί σε κερί, μετατρέποντας το φως στο σκοτάδι με μια ανάσα της. Πέταξε την πετσέτα πάνω σε μια καρέκλα και χώθηκε κάτω από τις κουβέρτες. Χρειάστηκε πολλή ώρα μέχρι να την πάρει ο ύπνος.

Ήταν ακόμα σκοτάδι όταν ξύπνησε, χωρίς να ξέρει γιατί. Άνοιξε τα μάτια της και κοίταξε τριγύρω στο δωμάτιο. Ήταν όλα απαράλλαχτα, ή μήπως κάτι είχε αλλάξει;

Έπειτα τον είδε, καθισμένο σε μια πολυθρόνα στην άλλη άκρη του δωματίου, με τα χέρια δεμένα κάτω από το σαγόνι, όπως τον είχε δει και την πρώτη φορά. Τα μάτια του ήταν διάπλατα και μαύρα, σ' ένα δωμάτιο γεμάτο νύχτα. Ήταν εντελώς ακίνητος. «Λάρεν;» είπε εκείνη σιγανά, χω-

ρίς να είναι ακόμα σίγουρη πως η μορφή ανήκε σ' αυτόν.

«Ναι», της απάντησε. Δεν κουνιόταν. «Σε παρατηρούσα και χθες το βράδυ, την ώρα που κοιμόσουν. Ήμουν μόνος εδώ για περισσότερο καιρό απ' όσον μπορείς να φανταστείς, και πολύ σύντομα θα είμαι πάλι μόνος. Ακόμα και στον ύπνο, η παρουσία σου είναι για μένα ένα θαύμα».

«Ω, Λάρεν», αναστέναξε εκείνη. Ακολούθησε σιωπή, μια παύση, ένα ζύγιασμα και μια βουβή συνομιλία. Ύστερα, εκείνη πέταξε την κουβέρτα στο πλάι κι ο Λάρεν ήρθε στην αγκαλιά της.

Κι οι δυο τους είχαν δει αιώνες να περνούν και να φεύγουν. Ένας μήνας, μια στιγμή... Το ίδιο πράγμα.

Κοιμόνταν μαζί κάθε νύχτα, και πριν ξαπλώσουν ο Λάρεν τραγουδούσε τα τραγούδια του κι η Σάρα τον άκουγε. Τις ώρες του σκοταδιού συζητούσαν και στη διάρκεια της μέρας κολυμπούσαν γυμνοί σε κρυστάλλινα νερά που αντανακλούσαν τό πορφυρό μεγαλείο του ουρανού. Έκαναν έρωτα σε παραλίες λεπτής λευκής άμμου και μιλούσαν πολύ για την αγάπη.

Τίποτα, όμως, δεν άλλαξε. Τελικά, η ώρα τής αναχώρησης έφτασε. Την παραμονή της τελευταίας νύχτας, μπήκαν μαζί στο σκιερό δάσος όπου την είχε βρει.

Ο Λάρεν είχε μάθει να γελά στη διάρκεια αυτού του μήνα με τη Σάρα, αλλά τώρα ήταν πάλι σιωπηλός. Περπατούσε αργά, κρατώντας σφιχτά το χέρι της μέσα στο δικό του, κι η διάθεσή του ήταν πιο ξέθωρη κι απ' το μεταξωτό πουκάμισο που φορούσε. Τελικά, στην όχθη της ρεματιάς, κάθισε και την τράβηξε πλάι του. Έβγαλαν τις μπότες τους κι άφησαν το νερό να δροσίσει τα πόδια τους. Ήταν ένα ζεστό απόγευμα κι ένας μοναχικός άνεμος έφερνε στ' αυτιά τους τους πρώτους θρήνους των νυχτοπουλιών.

«Πρέπει να φύγεις», της είπε, κρατώντας ακόμα το χέρι της αλλά χωρίς να την κοιτάζει. Ήταν μια διαπίστωση κι όχι μια ερώτηση.

«Ναι», είπε εκείνη. Η μελαγχολία την είχε αγγίξει και η φωνή της ήταν βαριά σαν το μολύβι.

«Δεν ξέρω τι να πω αυτή την ώρα, Σάρα», είπε ο Λάρεν. «Αν μπορούσα να σου τραγουδήσω μια οπτασία, θα το έκανα. Θα ήταν το όραμα ενός κόσμου άδειου που θα γέμιζε από εμάς και τα παιδιά μας. Θα μπορούσα να σου προσφέρω κάτι τέτοιο. Ο κόσμος μου είναι αρκετά όμορφος και μυστηριώδης, αρκεί να υπάρχουν μάτια για να τον δουν. Κι αν οι νύχτες είναι εφιαλτικές... οι άνθρωποι έχουν αντιμετωπίσει κι άλλες φορές σκοτεινές νύχτες, σε άλλους κόσμους και άλλους καιρούς. Θα σε αγαπούσα με όλη τη δύναμη της ψυχής μου, Σάρα. Θα προσπαθούσα να σε κάνω ευτυχισμένη».

«Λάρεν...» πήγε να πει, αλλά εκείνος τη σταμάτησε με ένα βλέμμα.

«Θα μπορούσα να τα πω όλα αυτά, αλλά δεν τα λέω. Δεν έχω το δικαίωμα. Ο Καϊντάρ σε κάνει ευτυχισμένη. Μόνο ένας ηλίθιος εγωιστής θα σου ζητούσε να εγκαταλείψεις την ευτυχία σου για να μοιραστείς μαζί του τη δυστυχία του. Ο Καϊντάρ είναι όλο φωτιά και γέλιο, ενώ εγώ είμαι καπνός, τραγούδι και μελαγχολία. Ήμουν μόνος πολύ καιρό, Σάρα, και η θλίψη είναι αναπόσπαστο κομμάτι της ψυχής μου. Δεν θα ήθελα να

μαυρίσω και τη δική σου κοντά μου. Κι όμως...»

Εκείνη πήρε το χέρι του μέσα στα δυο δικά της, το σήκωσε και το φίλησε. Ύστερα, αφήνοντάς τον, ακούμπησε το κεφάλι της πάνω στον ακίνητο ώμο του. «Προσπάθησε να έρθεις μαζί μου, Λάρεν», του είπε. «Κράτα μου το χέρι όταν θα περνάμε μέσα από την πύλη, και ίσως η σκοτεινή κορώνα σε προστατέψει».

«Θα κάνω ό,τι μου ζητήσεις. Μα μη μου ζητάς να πιστέψω πως θα πετύχει». Αναστέναξε. «Έχεις αμέτρητους κόσμους μπροστά σου, Σάρα, και δεν μπορώ να δω την κατάληξη. Το σίγουρο είναι πως δεν βρίσκεται εδώ. Αυτό το γνωρίζω, κι ίσως έτσι να 'ναι καλύτερα. Μπορώ να θυμηθώ αμυδρά τι σημαίνει έρωτας, κι απ' όσο ξέρω, ποτέ δεν κρατά πολύ. Σ' αυτόν τον κόσμο, με τους δυο μας απαράλλαχτους και αθάνατους, πως θα αποφύγουμε την ανία; Δεν θα ήταν δυνατόν να μισούσαμε τότε ο ένας τον άλλο; Δεν θα 'θελα κάτι τέτοιο». Την κοίταξε στα μάτια και χαμογέλασε μελαγχολικά. «Νομίζω πως πρέπει να γνώρισες τον Καϊντάρ μόνο για πολύ λίγο, ώστε να είσαι έτσι ερωτευμένη μαζί του. Θα γίνω ίσως κακεντρεχής και θα σου πω πως βρίσκοντας τον Καϊντάρ, ίσως τον χάσεις. Η φλόγα κάποια μέρα θα σβήσει και η μαγεία θα πεθάνει. Τότε, ίσως να θυμηθείς τον Λάρεν Ντορ».

Η Σάρα άρχισε να κλαίει σιγανά. Ο Λάρεν την πήρε στην αγκαλιά του, τη φίλησε και της ψιθύρισε ένα ευγενικό «Όχι». Έμειναν έτσι αμίλητοι.

Όταν τελικά το πορφυρό μισόφωτο κόντευε να γίνει μαύρο, έβαλαν τις μπότες τους και σηκώθηκαν. Ο Λάρεν την έσφιξε επάνω του και χαμογέλασε.

«Πρέπει να φύγω», είπε η Σάρα. «Πρέπει. Αλλά θέλω να πιστέψεις πως μου είναι πολύ δύσκολο να το κάνω, Λάρεν».

«Σε πιστεύω», της είπε. «Νομίζω πως σ' αγαπώ ακριβώς επειδή θα φύγεις, επειδή δεν μπορείς να ξεχάσεις τον Καϊντάρ και τους όρκους που έδωσες. Είσαι η Σάρα που ταξιδεύει ανάμεσα στους κόσμους και νομίζω ότι οι Επτά θα πρέπει να σε φοβούνται πολύ περισσότερο από τον θεό που πιθανώς να ήμουν εγώ κάποτε. Αν δεν ήσουν αυτή που είσαι, δεν θα σε εκτιμούσα τόσο πολύ».

«Κάποτε είχες πει ότι θα ερωτευόσουν οποιαδήποτε φωνή δεν ήταν αντίλαλος της δικιάς σου».

Ο Λάρεν σήκωσε τους ώμους. «Όπως συχνά σου λέω, γλυκιά μου, πάει πολύς καιρός από τότε».

Γύρισαν στο κάστρο πριν πέσει η νύχτα, για ένα τελευταίο γεύμα κι ένα τελευταίο τραγούδι. Εκείνο το βράδυ δεν κοιμήθηκαν καθόλου κι ο Λάρεν της ξανατραγούδησε λίγο πριν την αυγή. Δεν ήταν πολύ σπουδαίο τραγούδι. Έλεγε για κάποιο περιπλανώμενο τροβαδούρο σε έναν κοινότυπο κόσμο. Τίποτα το ενδιαφέρον δεν συνέβαινε στον ήρωα του τραγουδιού. Η Σάρα δεν μπορούσε να καταλάβει το νόημα και το σκοπό του, κι ο Λάρεν το τραγουδούσε αφηρημένα. Φαινόταν ένας παράξενος αποχαιρετισμός.

Την άφησε όταν ήρθε η ανατολή, υποσχόμενος πως θα άλλαζε ρούχα και θα τη συναντούσε στην αυλή. Και πράγματι, την περίμενε εκεί, όταν έφτασε, χαμογελώντας της με ηρεμία και αυτοπεποίθηση. Φορούσε μια κατάλευκη φορεσιά:

εφαρμοστό παντελόνι, πουκάμισο με φουσκωτά μανίκια κι έναν βαρύ μανδύα που ανέμιζε στο φύσημα του αέρα. Ο ήλιος, όμως, τη λέκιαζε με πορφυρές ανταύγειες.

Η Σάρα προχώρησε προς το μέρος του και του έπιασε το χέρι. Φορούσε ρούχα από σκληρό δέρμα και στη ζώνη της είχε περάσει ένα μαχαίρι για να αντιμετωπίσει τον φύλακα. Τα μαλλιά της, κατάμαυρα με κόκκινες και πορφυρές αναλαμπές, ανέμιζαν ελεύθερα όπως κι ο μανδύας του, αλλά η σκοτεινή κορώνα της βρισκόταν στη θέση της. «Έχε γεια, Λάρεν», του είπε. «Μακάρι να μπορούσα να σου προσφέρω περισσότερα».

«Μου πρόσφερες αρκετά. Στους αιώνες που θα ακολουθήσουν, και σ' όλους τους κύκλους του ήλιου που θα έρθουν, θα σε θυμάμαι. Θα μετράω το χρόνο με σένα, Σάρα. Όταν κάποια μέρα ο ήλιος ανατείλει και το χρώμα του μοιάζει με γαλάζια φωτιά, θα τον κοιτάζω και θα λέω: Αυτός είναι ο πρώτος γαλάζιος ήλιος από τότε που η Σάρα ήρθε στον κόσμο μου».

Εκείνη ένευσε. «Κι εγώ θα σου δώσω μια νέα υπόσχεση. Κάποια μέρα θα βρω τον Καϊντάρ. Θα τον ελευθερώσω και θα γυρίσουμε κι οι δυο εδώ και θα αντιπαρατάξουμε την κορώνα μου και τις φωτιές του ενάντια σ' όλα τα σκοτάδια των Επτά».

Ο Λάρεν σήκωσε τους ώμους. «Ωραία, λοιπόν. Αν δεν με βρεις, κοίτα να αφήσεις μήνυμα», κι ύστερα μειδίασε ειρωνικά.

«Και τώρα, η πύλη. Μου είπες ότι θα μου έδειχνες την πύλη».

Ο Λάρεν γύρισε κι έδειξε προς τον πιο χαμηλό πύργο, στον οποίο η Σάρα δεν είχε μπει ποτέ.

Στη βάση του υπήρχε μια ξύλινη πόρτα. Ο Λάρεν έβγαλε ένα κλειδί.

«Εδώ;» ρώτησε εκείνη απορημένη. «Μέσα στο κάστρο;»

«Εδώ», απάντησε ο Λάρεν. Διέσχισαν μαζί την αυλή κι έφτασαν στην πόρτα. Ο Λάρεν έβαλε το βαρύ μεταλλικό κλειδί στην κλειδαριά και άρχισε να παλεύει να την ανοίξει. Στο μεταξύ, η Σάρα έρριξε μια τελευταία ματιά γύρω της κι ένιωσε τη θλίψη βαριά στην ψυχή της. Οι άλλοι πύργοι έμοιαζαν απογυμνωμένοι και νεκροί, η αυλή εγκαταλειμμένη και πέρα απ' τα ψηλά παγωμένα βουνά υπήρχε μόνο ένας άδειος ορίζοντας. Ο μόνος ήχος ήταν το κλειδί που γύριζε στην κλειδαριά και η μόνη κίνηση το ανέμισμα των επτά γκρίζων φλάμπουρων που κρέμονταν στα τείχη και το ανάδευμα της σκόνης στην αυλή από το φύσημα του ανέμου. Η Σάρα ρίγησε απ' το ξαφνικό αίσθημα μοναξιάς.

Ο Λάρεν άνοιξε την πόρτα. Μέσα δεν υπήρχε δωμάτιο αλλά μόνο ένα στρώμα από κινούμενη ομίχλη χωρίς χρώμα, ήχο ή φως. «Η πύλη σας, κυρά μου», είπε ο τραγουδιστής.

Η Σάρα την κοίταξε, όπως είχε κοιτάξει τόσες άλλες στο παρελθόν. Ποιος κόσμος την περίμενε πίσω απ' αυτήν; Ποτέ δεν ήξερε. Μα ίσως σ' εκείνον να έβρισκε τον Καϊντάρ.

Ένιωσε το χέρι του Λάρεν στον ώμο της. «Διστάζεις», της είπε χαμηλόφωνα.

Το χέρι της Σάρας έπεσε στο μαχαίρι της. «Ο φύλακας», ψιθύρισε. «Υπάρχει πάντα ένας φύλακας...» Τα μάτια της ερεύνησαν την αυλή.

Ο Λάρεν αναστέναξε. «Ναι, πάντα. Μερικοί προσπαθούν να σε κάνουν κομμάτια με τα νύχια

τους, μερικοί προσπαθούν να σε κάνουν να χαθείς και μερικοί να σε ξεγελάσουν ώστε να διαλέξεις λανθασμένη πύλη. Μερικοί σε κρατούν με όπλα, άλλοι με αλυσσίδες κι άλλοι με ψέματα. Κι υπάρχει ένας, τουλάχιστον, που προσπάθησε να σε κρατήσει με την αγάπη. Κι όμως, ήταν αληθινός, γιατί ποτέ δεν σου τραγούδησε κάτι που να μη βγαίνει απ' την καρδιά του».

Και μ' ένα τελευταία απελπισμένο σήκωμα των ώμων, ο Λάρεν την έσπρωξε μέσα στην ομίχλη.

Να βρήκε άραγε τελικά τον αγαπημένο της με τα φλογισμένα μάτια, ή μήπως τον ψάχνει ακόμα; Τι είδους φύλακα θα αντιμετωπίσει στην επόμενη πύλη;

Όταν περπατάει τα βράδια, ξένη σε μια άγνωστη χώρα, έχουν άραγε οι ουρανοί αστέρια;

Δεν ξέρουμε. Ούτε εκείνος ξέρει. Ίσως ούτε ακόμα κι οι Επτά δεν ξέρουν. Είναι πράγματι πολύ ισχυροί, αλλά δεν είναι παντοδύναμοι, κι υπάρχουν περισσότεροι κόσμοι απ' ότι κι αυτοί οι ίδιοι μπορούν να μετρήσουν.

Υπάρχει μια κοπέλα που ταξιδεύει ανάμεσα στους κόσμους, αλλά το μονοπάτι της έχει χαθεί μέσα στο θρύλλο. Ίσως ζει ή ίσως έχει πεθάνει. Η γνώση μεταδίδεται αργά απ' τον ένα κόσμο στον άλλο και δεν είναι πάντα αληθινή.

Μόνο αυτό ξέρουμε: Ότι σ' ένα άδειο κάστρο, κάτω από ένα ήλιο που αλλάζει χρώματα, ένας μοναχικός τροβαδούρος τραγουδάει γι' αυτήν και την περιμένει.

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ

της Σ.Τ. Τσέριχ

Η Σ.Τ. Τσέριχ έγινε τα τελευταία χρόνια διάσημη στο χώρο της επιστημονικής φαντασίας, κάνοντας αρχή με το βραβευμένο της μυθιστόρημα «Η Πύλη του Ίβρελ». Ίσως πολύ λίγοι ξέρουν ότι ξεκίνησε την συγγραφική της καριέρα με ένα διήγημα ηρωικής φαντασίας, και για την ακρίβεια μια διασκευή ενός αρκετά άγνωστου ελληνικού μύθου: αυτού του βασιλιά Σίσυφου. Σχεδόν όλοι έχουν ακουστά το Σίσυφο και το περίφημο μαρτύριό του στα Τάρταρα, αλλά λίγοι ξέρουν για ποιο λόγο τιμωρήθηκε έτσι από τους Θεούς. Η ιστορία που ακολουθεί μας τον περιγράφει, με έναν θαυμάσιο και γλαφυρό τρόπο.

Θ.Μ.

Ο Θάνατος περπατούσε μέσα στα σοκάκια της αγοράς της Κορίνθου.

Σταμάτησε να κοιτάξει με ενδιαφέρον τα πλήθη των ανθρώπων και γέλασε ευγενικά με τα παιχνίδια των παιδιών. Εκείνη την ώρα είχε τη μορφή ενός σκονισμένου άνδρα, ντυμένου με καφετιά κουρέλια και μ' ένα ραβδί στο χέρι. Ήταν πράγματι πολυταξιδευμένος. Εκείνο το πρωί είχε βρεθεί στη Συρία, για να φροντίσει κάποιον περίφημο στρατηγό· ύστερα στην Ινδία, για να επισκευθεί κάποιο σοφό· μετά στην Αίγυπτο, για να παραβρεθεί σε μια δολοφονία. Είχε χιλιάδες χιλιάδων υπηρέτες εκτός απ' αυτόν, που πήγαιναν όπου τους πρόσταζε, αν κι ήταν όλοι τμήματα του εαυτού του. Εκείνη τη στιγμή ήταν ταυτόχρονα στην αγορά, σε μια καλύβα στη Γερμανία και σ' ένα στενοσόκακο της Ρώμης. Ο κάθε εαυτός του έβλεπε με τα ίδια μάτια που έβλεπε κι αυτός και ήταν όλοι μικροσκοπικές τους αντανακλάσεις.

Χαμογέλασε ευγενικά σ' ένα παιδί που τον κοίταξε και του γέλασε, αλλά το χαμόγελο έσβησε καθώς η μητέρα του το τράβηξε μακριά, μαλλώνοντάς του που έκανε χαρές σε αγνώστους.

Ένας νεαρός κουτσός ζητιάνος τον κοιτούσε απ' τα σκαλοπάτια του παλατιού. Του έδωσε ένα νόμισμα, κι ο ζητιάνος το πήρε και το βλέμμα του τον ακολούθησε, όλο απορία.

Οι φρουροί του παλατιού, βλέποντας μόνο ένα φτωχό ταξιδιώτη, χαμήλωσαν τα ακόντιά τους και τον άφησαν να περάσει. Ήταν συνήθειο της πόλης να δέχονται όλους τους ξένους στο παλάτι, να τους καθίζουν στην άκρη του τραπεζιού και να τους προσφέρουν φιλοξενία, γιατί οι ταξιδιώτες εκείνους τους καιρούς ήταν λιγοστοί, και τα νέα σπάνια.

Ο Θάνατος θα καθόταν εκείνο το βράδυ στο τραπέζι του βασιλιά, τραβηγμένος από το ένστικτο που τον οδηγούσε σε όλα τα προκαθορισμένα του καθήκοντα.

Το μέρος δεν του ήταν άγνωστο. Ήξερε το δρόμο του και έβρισκε γνώριμες τις κάμαρες με τα χαρούμενα χρώματα που οδηγούσαν στη μεγάλη αίθουσα του βασιλιά, όπου γινόταν μια γαμήλια γιορτή. Είχε επισκεφθεί το μέρος μόλις ένα χρόνο πριν, για να πάρει μαζί του το γέρο βασιλιά. Οι υπηρέτες του είχαν επίσης περάσει πολλές φορές απ' το παλάτι, και μέσα απ' τα μάτια τους ήξερε κάθε σπιθαμή του, όπως άλλωστε συνέβαινε και με τα περισσότερα σημεία πάνω στο πρόσωπο της γης.

Ωστόσο, οι δούλοι τον είδαν μόνο με τη θολή ανθρώπινη όρασή τους, γύρισαν περιφρονητικά την πλάτη τους στα κουρέλια του και τον οδήγησαν στην πιο ταπεινή θέση, έτσι ώστε να μην χαλάσουν το κέφι της βραδιάς. Του έφεραν φαγητό και ποτό κι εκείνος τα δέχθηκε, απολαμβάνοντας τα γήινα αγαθά και ακούγοντας τα τραγούδια του αοιδού. Όμως κανείς δεν του μιλούσε, κι ούτε αυτός μίλησε σε κανέναν, παρά μόνο κοιτούσε το ψηλό τραπέζι στο οποίο ήταν καθισμένος ο νεαρός βασιλιάς.

Δεν γνώριζε μέχρι εκείνη τη στιγμή — τη στιγμή που ο βασιλιάς συνάντησε τα μάτια του με τη χλωμή και άτονη ματιά των νεκρών — τι ήταν αυτό που τον είχε φέρει εκεί. Ο Θάνατος κοίταξε στα αριστερά του βασιλιά όπου καθόταν η νεαρή βασίλισσα και γυναίκα του, κι ύστερα τους αυλικούς, που το βλέμμα τους περνούσε από πάνω του αδιάφορα. Μονάχα όταν κοίταξε το βασιλιά κατάματα ένιωσε πως ο νεαρός τον είχε αναγνωρίσει, και πάλι όχι εντελώς, γιατί δεν είχε την οικειότητα των γέρων απέναντι στο πρόσωπο του Θανάτου.

Το φαγητό πήρε τέλος κι έφεραν το κρασί. Ο βασιλιάς ήπιε πρώτος από το χρυσό του κύπελλο κι ύστερα το πέρασε στη βασίλισσα. Οι υπηρέτες άρχισαν να μοιράζουν τα κρασοπότηρα και να τα ξεχειλίζουν με κρασί, για τη μεγάλη διασκέδαση που θα ακολουθούσε.

Όμως, τα μάτια του βασιλιά στρέφονταν συνεχώς και τρομαγμένα προς το Θάνατο, που τα ρούχα του, του φαίνονταν περισσότερο μαύρα παρά καφετιά και το πρόσωπό του περισσότερο σκιερό παρά ηλιοκαμμένο. Οι ετοιμοθάνατοι έχουν μια διαίσθηση που δεν την έχουν οι ζωντανοί.

«Ταξιδιώτη», είπε τελικά ο βασιλιάς με φωνή δυνατή και ατάραχη, «είναι συνήθειό μας να τρέφουμε τους καλεσμένους μας και μετά αυτοί, αν το θέλουν, να μας διηγούνται νέα από τα ταξίδια τους και τους τόπους που είδαν. Δεν επιμένουμε,

αλλά αυτό είναι το έθιμο».

Ο Θάνατος σηκώθηκε και ο χρόνος σταμάτησε. Όλα μέσα στη μεγάλη αίθουσα πάγωσαν. Το κρασί κρεμόταν μισοχυμένο από τους αμφορείς, τα χείλη έμειναν μισάνοιχτα στη μέση μιας κουβέντας, μια μύγα που είχε μπει απ' το ανοιχτό παράθυρο κοκκάλωσε στον αέρα και η φωτιά έγινε ένα ολοζώντανο γλυπτό.

«Είμαι ο Θάνατος, Άρχοντα Σίσυφε», είπε απαλά, ρίχνοντας πίσω την μεταμφιέσή του και αποκαλύπτοντας αυτό που πράγματι ήταν, ο σκοτεινός αδελφός του Ύπνου, ένας όμορφος κι ευγενικός θεός. «Έλα», είπε. «Έλα».

Η ψυχή ρίγησε μέσα στο θνητό κορμί του Σίσυφου και γραπώθηκε απάνω του με όλη την επίμονη δύναμη της νιότης. Ο Σίσυφος κοίταξε γύρω του, το χρυσάφι και τα πλούτη, και ακούμπισε το χέρι της πανέμορφης νεαρής βασίλισσας που δεν μπορούσε να νιώσει το άγγιγμά του ούτε και τίποτε άλλο απ' όσα συνέβαιναν. Είχε σταματήσει στη μέση μιας κίνησης, με τα μάτια της γαλάζια σαν τον καλοκαιριάτικο ουρανό και τα μαλλιά της σαν ένα χωράφι σιταριού τον Αύγουστο – η πανώρια, πανώρια Μερόπη.

Το χέρι του Σίσυφου τρεμούλιασε. Έστρεψε το δακρυσμένο του πρόσωπο προς το Θάνατο.

«Δεν μπορεί να σε δει», του είπε εκείνος. «Έλα μαζί μου, τώρα».

«Είναι άδικο», διαμαρτυρήθηκε ο Σίσυφος.

«Είσαι τυχερός», του είπε ο Θάνατος, «που είχες όλα αυτά τα αγαθά στην κατοχή σου και δεν τα είδες να ξεθωριάζουν και να χάνονται. Άστα τώρα όλα κι έλα μαζί μου».

«Την αγαπώ», είπε ο Σίσυφος, κλαίγοντας.

«Θα έρθει κι αυτή να σε βρει στην ώρα της», είπε ο Θάνατος.

Ο Σίσυφος χάιδεψε το πανέμορφο μάγουλο της Μερόπης που τα βλέφαρά της δεν ανοιγόκλειναν και τα μαλλιά της δεν αναδεύονταν. Τη φίλησε και μετά ξανακοίταξε το Θάνατο.

«Μια μόνο λέξη», ικέτεψε. «Άσε με να της πω μια μόνο λέξη, άρχοντα».

Η καρδιά του Θανάτου έλιωσε, επειδή, όπως κι ο αδελφός του, είναι ένας ευγενικός θεός. «Έχεις ένα λεπτό καιρό, λοιπόν», του είπε.

Όλα στο δωμάτιο πήραν πάλι ζωή. Η μύγα ζουζούνισε, οι φωτιές χόρεψαν, η οχλοβοή των φωνών ξανάρχισε.

Η Μερόπη άγγιξε το χέρι του συζύγου της και ανοιγόκλεισε τα μάτια με απορία, καθώς εκείνος έγειρε από πάνω της και της ψιθύρισε κάτι στ' αυτί. Τα γαλανά της μάτια γουρλωσαν και μετά γέμισαν με δάκρυα. Έσεισε το κεφάλι ενώ εκείνος συνέχισε να της ψιθυρίζει.

Ο Θάνατος είχε γυρίσει αλλού το πρόσωπο, καθώς η γυναίκα έκλαιγε στην αγκαλιά του άντρα της και μια μεγάλη βουβαμάρα είχε πέσει σε όλη τη σύναξη. Την επόμενη όμως στιγμή, σήκωσε πάλι το ραβδί του κι όλα πάγωσαν για μια φορά ακόμα.

«Ήρθε η ώρα», είπε.

«Σύμφωνοι, άρχοντά μου», είπε ο βασιλιάς και του παραδόθηκε.

Αυτή τη φορά, η ψυχή αποκολλήθηκε εντελώς από το σώμα και κοίταξε γύρω της, ακόμα κάπως τρομαγμένη. Ο Θάνατος την πήρε από το χέρι, και με το ραβδί του άνοιξε το παραπέτασμα που χωρίζει τους κόσμους.

Ο Σίσυφος ρίγησε βλέποντας το σκοτάδι, αλλά ο Θάνατος πέρασε το χέρι του γύρω απ' τους ώμους του νεαρού βασιλιά και περπάτησε μαζί του, παρηγορόντας τον για λίγο.

Ύστερα, ο Θάνατος αποτραβήχθηκε στον εαυτό του, γιατί είχε χάσει ήδη πολύ χρόνο ενώ τα άλλα μάτια και τα χέρια του έμεναν παράλυτα, περιμένοντας τις εντολές του. Κάθισε στο θρόνο του στον Άδη, παρατηρόντας τα παγωμένα νερά της Στυγός και τις φλόγες του Φλεγέθωνα, ενώ στο μεταξύ οι άλλοι εαυτοί του φρόντιζαν ένα ναυάγιο στη Μεσόγειο και ένα ετοιμοθάνατο γατί στην Αλεξάνδρεια.

Αυτός, ο αδελφός του Ύπνου, δεν κοιμάται και βρίσκεται παντού.

Όταν, όμως, ο κόσμος γύρισε για τρίτη φορά, κι ο Θάνατος περπατούσε στην όχθη της Αχέροντα, έτοιμος να ξεκινήσει για την Αφρική, όπου μια γριά τον καλούσε, ένα θλιμμένο φάντασμα τράβηξε το μανίκι του. Γύρισε και είδε το δακρυσμένο πρόσωπο του Σίσυφου.

«Είσαι ακόμα δυστυχισμένος;» ρώτησε την ψυχή. «Ειλικρινά σε λυπάμαι, Σίσυφε, αλλά αν ήθελες να περάσεις στην αντικρυνή όχθη... υπάρχουν λειβάδια εκεί και παλιοί φίλοι. Οι γονείς σου κι οι παπούδες σου σίγουρα θα περιμένουν να σε δουν. Η γυναίκα σου θα έρθει κι αυτή στην ώρα της, κι ο χρόνος εδώ κάτω περνάει πολύ γρήγορα, αν το θελήσεις. Μα εσύ είσαι ακόμα γατζωμένος απ' τη γη, κι αυτή είναι η αιτία της δυστυχίας σου».

«Δεν μπορώ να κάνω κι αλλιώς», είπε κλαίγο-

ντας ο νεαρός βασιλιάς. «Η γυναίκα μου δεν μ' αφήνει».

«Τί είπες;» αναφώνησε ο Θάνατος, ταραγμένος και έκπληκτος.

«Δεν με κηδεύει», κλαψούρισε το φάντασμα, απλώνοντας το χέρι του προς τον γκρίζο, αργοκίνητο ποταμό, όπου ο περατάρης οδηγούσε τη βάρκα του. «Δεν μου έδωσε νόμισμα, ούτε αποχαιρετισμό. Είμαι ακόμα δεμένος εδώ, άθαφτος και αιχμάλωτος. Άρχοντά μου, δώσε μου άδεια να πάω και να στοιχειώσω το παλάτι μέχρι που η γυναίκα μου να με θάψει με τον πρέποντα τρόπο.

«Αυτός είναι ο νόμος», παραδέχθηκε ο Θάνατος, νιώθοντας λύπη για το φάντασμα και συλλογιζόμενος τη γυναίκα με τον καλοκαιριάτικο ουρανό στα μάτια και τα μαλλιά σαν αυγουστιάτικο σιτάρι. Παρ' όλη την ομορφιά της, ήταν πολύ σκληρή. «Πήγαινε», είπε, «και εξασφάλισε την αξιοπρεπή ταφή σου. Ο δρόμος είναι ανοιχτός».

Χώρισε το παραπέτασμα ανάμεσα στους κόσμους και του έδειξε την Κόρινθο. Ύστερα, έφυγε από άλλο μονοπάτι, επειδή η Αφρικάνα βογγούσε απ' τον πόνο και φώναζε το όνομά του κι αυτός δεν ήθελε να την αφήσει να υποφέρει άλλο.

Το φάντασμα του Σίσυφου χαμογέλασε καθώς διέσχιζε την αγορά μέσα στη νύχτα και ανέβαινε τα σκαλοπάτια του παλατιού. Οι φρουροί τρεμούλιασαν καθώς περνούσε από δίπλα τους και όρθωσαν κάπως τα κορμιά τους, ενώ οι δαυλοί στο διάδρομο τριζοβόλησαν.

Στη μεγάλη αίθουσα, πάνω σ' ένα κρεβάτι

φτιαγμένο από ασπίδες, κειτόταν το σώμα του ντυμένο με ρούχα βασιλικά. Κοντά του, με τα χρυσά μαλλιά της λυτά και τα γαλάζια μάτια της κοκκινισμένα από τα δάκρυα, ήταν γονατισμένη η Μερόπη.

Γελώντας, της άγγιξε τον ώμο, αλλά εκείνη δεν μπορούσε να τον δει όταν σήκωσε το βλέμμα. Ύστερα, χώθηκε μέσα στο άψυχο κορμί του και το ανασήκωσε χαμογελώντας της.

«Άρχοντα!» φώναξε εκείνη και έπεσε στην αγκαλιά του καθώς τον έβλεπε και πάλι ζωντανό. Τα δάκρυά της έγιναν άγριο γέλιο.

Οι υπηρέτες ρίγησαν κοιτάζοντας το ζευγάρι, τον πονηρό βασιλιά και τη γενναία σύζυγό του, που είχαν κάνει αυτή τη συμφωνία ενώ ο Θάνατος περίμενε δίπλα τους, δηλαδή πως εκείνη, ό,τι και να γινόταν, δεν έπρεπε να τον θάψει.

«Να μην δεχθήτε κανένα ξένο», διέταξε τους υπηρέτες, αμέσως μετά.

Μαζί με τη γυναίκα του ανέβηκε τις σκάλες μέχρι την κρεβατοκάμαρά τους, όπου γαλάζια δελφίνια χόρευαν στους τοίχους και δαυλοί έκαιγαν χαρούμενα, διώχνοντας το σκοτάδι.

Στην Κίνα ο πόλεμος μαινόταν στις όχθες του Κίτρινου Ποταμού, καίγοντας πόλεις και χωριά, αναδεικνύοντας κάποιους άρχοντες και καταστρέφοντας κάποιους άλλους. Ο Θάνατος και χίλιοι από τους υπηρέτες του ήταν συνεχώς απασχολημένοι εκεί.

Οι καυτοί άνεμοι είχαν φέρει στην Ινδία ένα λοιμό που σκότωνε πρώτα τα ζώα και μετά τους ανθρώπους που ούρλιαζαν από την αγωνία. Ο Θάνατος, που ακούει τα πάντα από τον Άδη, ήρ-

θε κι εκεί γρήγορα, φέρνοντας μαζί του τους υπηρέτες του.

Ο Θάνατος, που ποτέ δεν κοιμάται, σπάνια βρισκόταν στο κάστρο του και τον περισσότερο καιρό τριγύρναγε τους δρόμους της Ευρώπης και τους λόφους της Ασίας, με τη μορφή των χιλιάδων υπηρετών του.

Όμως, τα χρόνια που πέρασαν τον έφεραν ξανά στην αγορά κάποιας πόλης, και τα παιδιά τον κοίταζαν με τρόμο ενώ οι άνθρωποι τραβιόνταν μακριά του.

«Γιατί γίνονται αυτά;» ρώτησε, καθώς θυμήθηκε ένα άλλο καλωσόρισμα στην Κόρινθο, όταν κάποιο παιδί του είχε χαμογελάσει.

«Πάρε δρόμο», του είπε ένας έμπορος. «Ο βασιλιάς δεν θέλει ξένους στην πόλη».

«Τέτοια αφιλοξενία είναι ενάντια στους νόμους των θεών», είπε ο Θάνατος προσβεβλημένος.

Όταν, όμως, άρχισαν να μαζεύουν πέτρες, εκείνος έφυγε θλιμμένος από την πύλη, όπου καθόταν ένας ζητιάνος, ζαρωμένος και τρισάθλιος. Είδε που τον κοιτούσε γεμάτος προσμονή, και του έδωσε ένα νόμισμα.

Ύστερα μ' ένα βήμα (γιατί οι δρασκελιές του Θανάτου είναι μεγάλες) έφτασε από την πύλη στην είσοδο του παλατιού, όπου οι φρουροί στάθηκαν ξαφνιασμένα προσοχή. Είχε τώρα την όψη ενός μαυροντυμένου βασιλιά, με ένα χρυσό στεφάνι πάνω στο σκούρο μέτωπό του και φωτιές που σιγόκαιγαν μέσα στα μάτια του.

Οι φρουροί έκαναν στο πλάι τρομοκρατημένοι, κι εκείνος πέρασε αθόρυβα στην αίθουσα,

θυμωμένος αλλά και περίεργος γι' αυτό το νέο έθιμο της πόλης που απαγόρευε στους ταξιδιώτες να μπουν μέσα.

Οι δαυλοί φούντωναν απ' όπου περνούσε, και οι σκιές τον τύλιγαν και ξεχείλιζαν πάνω στα χαρούμενα κεραμικά με τα χταπόδια και τα χελιδονόψαρα, τους χορευτές και τους εξωτικούς κήπους. Άκουσε ήχους διασκέδασης.

Μια σκιά έπεσε πάνω στο τελευταίο τραπέζι που ήταν το αχρησιμοποίητο πια μέρος των φιλοξενούμενων. Ένας δαυλός έσβησε, και οι γελαστοί άντρες και γυναίκες σώπασαν και γύρισαν τα κεφάλια για να δουν τι συμβαίνει, αν και δεν μπορούσαν να διακρίνουν τίποτα.

Μόνο ο βασιλιάς σηκώθηκε απ' το κάθισμά του, καθώς κι η φοβισμένη βασίλισσα δίπλα του. Ήταν πιο μεγάλος σε ηλικία τώρα, και τα σκούρα μαλλιά του είχαν αρχίσει να ασπρίζουν. Τα ξανθά μαλλιά της βασίλισσας είχαν αρχίσει να ξεθωριάζουν, και το πρώτο άγγιγμα των γηρατειών της είχε αφαιρέσει την κοκκινάδα από τα μάγουλα και της είχε αφήσει μικρές ρυτίδες γύρω απ' τα μάτια. Σήκωσε το χέρι της στα χείλη κι ύστερα σταμάτησε, όπως κι όλα τ' άλλα μέσα στην αίθουσα, εκτός από το Σίσυφο.

«Σίσυφε», είπε ο Θάνατος, μ' ένα βλέμμα που έκανε τις παγωμένες φωτιές να θαμπώσουν.

Το χέρι του Σίσυφου άγγιξε το μπράτσο της γυναίκας του, κι έμεινε εκεί τρέμοντας, ενώ τα μάτια του βούρκωναν.

«Την αγαπούσα τόσο πολύ», είπε ο Σίσυφος. «Δεν μπορούσα να την αφήσω».

Κι ο Θάνατος, που πάντα είναι χωρίς ταίρι, τον λυπήθηκε κι ο θυμός του καταλάγιασε. «Κέρδισες τα χρόνια που ζητούσες, άνθρωπε», του είπε. «Ας είσαι αευχαριστημένος. Έλα, τώρα». Γιατί θυμήθηκε τη νεαρή βασίλισσα όπως την είχε δει κάποτε, και θλιβόταν που τα γηρατειά την είχαν αγγίξει. Ένιωθε οίκτο για τους θνητούς, που ήταν θύματα του Χρόνου.

Όμως η ψυχή του αντιστεκόταν, και δεν ήθελε να τον ακολουθήσει. «Έλα», της ξανάπε εκείνος, θυμωμένος τώρα. «Ξέκλεψες τριάντα χρόνια. Με εκμεταλλεύτηκες. Ήρθε πια η ώρα σου».

Και μ' ένα τίναγμα που έκρυψε το ίδιο το φως της φωτιάς, άπλωσε το χέρι του.

Όμως ο Σίσυφος ήταν πιο γρήγορος από το Θάνατο, και έλυσε σαν αστραπή τη χρυσή του ζώνη, όπου ήταν τυλιγμένα χρυσόσκορδο κι ασφόδελος. Ο Θάνατος ούρλιαξε καθώς το ξόρκι του έσπαζε, και η βασίλισσα φώναξε, αντικρίζοντας τη σκιά. Οι φωτιές έσβησαν, κι όλοι άρχισαν να στριγγλίζουν απ' τον τρόμο.

Μερικοί από τους πιο γενναίους άνδρες του βασιλιά, τον βοήθησαν να κουβαλήσει τη σκιά στα υπόγεια του παλατιού, εκεί που σκαλισμένα βαθιά μέσα στο βράχο υπήρχαν κελλάρια για το κρασί και το λάδι. Εκεί έδεσαν το Θάνατο με μαγεμένες σιδερένιες αλυσσίδες και τον άφησαν.

Κάπου στην Ισπανία, ένα γέρος τον φώναζε, αλλά ο Θάνατος δεν μπορούσε να απαντήσει. Μέσα στην αγωνία του, ο Θάνατος έκλαιγε. Σε κάποιο δρόμο της ίδιας της Κορίνθου, ένα σκυλί είχε πατηθεί από κάποιο κάρο και τα ουρλιαχτά του βασάνιζαν τα αυτιά των περαστικών και σπάραζαν την καρδιά του Θανάτου.

Η Αρρώστια και τα Γηρατιά περιδιάβαιναν ανεξέλεγχτα τον κόσμο, χτυπώντας χιλιάδες που

καλούσαν μάταια το Θάνατο να τους λυτρώσει.

Τα έντομα και τα ζώα πολλαπλασιάζονταν χωρίς κανένα να πεθαίνει, και κατασπαράζονταν από άλλα, αν κι ακόμα και μισοφαγωμένα συνέχιζαν να είναι ζωντανά. Τα φυτά μεγάλωναν χωρίς να βγάζουν σπόρους και καρπούς, διαπερνώντας τα πλακόστρωτα των πόλεων, κι όταν τα έκοβαν δεν ξεραίνονταν, αλλά συνέχιζαν να μεγαλώνουν, μέχρι που οι δρόμοι σκεπάστηκαν απ' αυτά και τα ζώα τριγύρναγαν σαν χαμένα στα χωράφια, ακολουθούμενα από τα πεινασμένα μικρά τους.

Στους πόλεμους δεν υπήρχε πια θάνατος και οι πληγωμένοι συνέχιζαν να πολεμούν. Οι φριχτά ακρωτηριασμένοι και οι άρρωστοι περιπλανιόνταν στον κόσμο ουρλιάζοντας από αγωνία, μέχρι που δεν υπήρχε μέρος πάνω στη γη ελεύθερο απ' τον τρόμο.

Ο Θάνατος άκουγε όλες τις κραυγές και τις προσευχές τους και, ανήμπορος, έκλαιγε.

Τα τρωκτικά στα υπόγεια του παλατιού πλήθυναν, ενώ ο Θάνατος συνέχιζε να μένει δεμένος και ανίκανος. Καταβρόχθιζαν τα πάντα, αφήνοντας τους ανθρώπους να λιμοκτονούν. Η Πείνα χτυπούσε στους δρόμους κι έκανε τους ανθρώπους ζωντανά σκέλεθρα, ενώ η Αρρώστια ακολουθούσε το πέρασμά τους, γελώντας και βασανίζοντας φριχτά ανθρώπους και ζώα.

Ο Θάνατος δεν μπορούσε να κάνει τίποτα.

Τελικά, οι θεοί πρόσεξαν το χάος που είχε ξεσπάσει στη γη και αναρωτήθηκαν τι συνέβαινε, γιατί με τόσα που υπέφεραν οι άνθρωποι δεν είχαν πολύ καιρό να τους κάνουν θυσίες.

Οι πιο σοφοί απ' αυτούς κατάλαβαν αμέσως

τι είχε χαθεί από τον κόσμο, γιατί όπου οι άνθρωποι φώναζαν το Θάνατο, αυτός δεν ερχόταν. Έψαξαν στα βάθη της γης και της θάλασσας για εκείνον που ποτέ δεν επισκεπτόταν τα ανώτερα βασίλεια. Ρώτησαν τα παιδιά της Νύχτας, τα αδέλφια του, αλλά κανένα δεν τον είχε δει.

Τελικά, ένα απ' τα κατώτερα παιδιά της Νύχτας, κάποιο Όνειρο, σύρθηκε μέχρι το αυτί του σοφότερου των θεών και του ψιθύρισε ντροπαλά: «Ο Σίσυφος».

Και οι Θεοί έστρεψαν τα παντοδύναμα μάτια τους στην πόλη της Κορίνθου και στον άντρα που ονομαζόταν Σίσυφος και σε μια σκιά που θρηνούσε μέσα στα σκοτεινά κελάρια του παλατιού του. Οργίστηκαν και ένας σεισμός συντάραξε τη γη.

Η μια δόνηση ακολουθούσε την άλλη, μέχρι που οι κολώνες άρχισαν να τραμπαλίζονται και οι άνθρωποι προσπαθούσαν απεγνωσμένα να βρουν κάποιο καταφύγιο. Ο Σίσυφος κοίταξε με φοβισμένα μάτια τη γυναίκα του και μετά τη φίλησε δακρυσμένος και πήρε ένα κλειδί.

Η κατάβαση στα υπόγεια ήταν τρομακτική, καθώς οι σεισμοί συντάραζαν την πέτρα γύρω του. Τελικά, πλησίασε τον κόμπο της σκιάς που ήταν ζαρωμένος σε μια γωνιά και τον κοιτούσε με αγριεμένα μάτια. Ο Θάνατος είχε πάρει τη μορφή ενός φιδιού, σοφού και πανάρχαιου και, ανόμοια με τον αδελφό του, παγερού.

«Δώσε μου δέκα ακόμα χρόνια», τραύλισε ο Σίσυφος, προσπαθώντας ακόμα και την τελευταία στιγμή να παζαρέψει.

Μα ο Θάνατος δεν είπε τίποτα, και το έδαφος ξανασείστηκε ενώ μεγάλες ρωγμές φάνηκαν

στους τοίχους. Ο Σίσυφος ρίγησε και σκέφτηκε τη βασίλισσά του. Ύστερα έβαλε το κλειδί στην κλειδαριά και έλυσε τα μαγικά δεσμά.

Ο Θάνατος πετάχτηκε όρθιος σαν σκιερός στρόβιλος και παγερή ανάσα ξέφυγε από μέσα του καθώς ο Σίσυφος ήταν ζαρωμένος στα τέσσερα, τρέμοντας.

Ήταν όμως ο μελαχροινός και ευγενικός βασιλιάς που του άγγιξε τον ώμο και του είπε: «Έλα μαζί μου, γενναίε Σίσυφε».

Κι ο Σίσυφος σηκώθηκε, ξεχνώντας το κορμί του που κειτόταν στο ετοιμόρροπο κελάρι, και βγήκε μαζί με τον Μαύρο Βασιλιά στην αγορά, όπου όλα είχαν αρχίσει να πεθαίνουν εκεί που έπεφτε η σκιά. Χορτάρι και έντομα γίνονταν σκόνη, αφήνοντας πίσω τους μόνο ανοιχτόχρωμη φρέσκια βλάστηση. Ένα σκυλί έπαψε να αλυχτά. Οι φωνές των παιδιών ξανακούστηκαν χαρούμενες. Όταν έφτασαν τελικά στις πύλες της Κορίνθου, ο Θάνατος σταμάτησε δίπλα στον ξεχασμένο ζητιάνο. Ο Θάνατος του έπιασε το χέρι ευγενικά και ο γέρος αναρίγησε κι ύστερα χαμογέλασε, καθώς η αθάνατη ψυχή του ελευθερωνόταν και άφηνε πίσω της τα δεσμά της σακατεμένης σάρκας. Ήταν εύκολο να περπατάει τώρα δίπλα τους, σε πόδια που δεν ήταν πια παράλυτα.

Κατέβηκαν στην όχθη του Αχέροντα, όπου χιλιάδες φαντάσματα μαζεύονταν, ενώ ο περατάρης γύριζε βιαστικά στο εγκαταλελειμένο πόστο του.

Εννιά χρόνια αργότερα, ο Θάνατος πήρε μαζί του την γαλανομάτα βασίλισσα, και τρία χρόνια μετά απ᾽ αυτό, το ευγενικό της φάντασμα εμφα-

νίστηκε μπροστά στο θρόνο του, στην άλλη άκρη του ποταμού.

Εκείνος μόλις την είδε χαμογέλασε. Του ανταπέδωσε το χαμόγελο πονηρά. Ήταν ξανά νέα. Ο Αύγουστος άνθιζε στα μαλλιά της, ένας ήλιος μέσα στο σκοτάδι του Άδη. Μακριά στον ορίζοντα ήταν τα λειβάδια από ασφόδελο και οι απότομες κορφές που στοίχειωναν τα παιδιά της Νύχτας. Ήταν έτοιμη να αρχίσει το ταξίδι της.

«Έλα», είπε ο Θάνατος και της πήρε το χέρι, οδηγώντας την με τις τεράστιες δρασκελιές του πέρα απ᾽ τα σκοτεινά βουνά.

Σε μια πλαγιά, υπήρχε ένα ελικοειδές μονοπάτι, και κάπου στα μισά του αγωνιζόταν ένας δυνατός νεαρός βασιλιάς, λουσμένος στον ιδρώτα, που έσπρωχνε μια τεράστια στρογγυλή πέτρα μπροστά του. Παρ᾽ όλο τον όγκο και το βάρος της, εκείνος φαινόταν αποφασισμένος και υπομονετικός.

«Μπορεί να ελευθερωθεί, ξέρεις», ψιθύρισε ο Θάνατος στο αυτί της νεαρής βασίλισσας, «αρκεί να βάλει την πέτρα σ᾽ εκείνη την κορυφή».

Την ακούμπησε ευγενικά στο πλάι του μονοπατιού και εκείνη είδε τον νεαρό βασιλιά να γυρίζει με απορία στα μάτια, έχοντας ξεχάσει το βράχο που έσπρωχνε. Αυτός κατρακύλησε πάλι πίσω, αναπηδώντας, και τελικά σταμάτησε μ᾽ έναν μεγάλο πάταγο στους πρόποδες του βουνού. Για μια μόνο στιγμή, ο Σίσυφος τον κοίταξε γεμάτος απόγνωση. Ύστερα, μ᾽ ένα γέλιο που σκέπαζε τους αντίλαλους του κρότου, άνοιξε την αγκαλιά του στη νεαρή βασίλισσα Μερόπη.

Ο Θάνατος χαμογέλασε και γύρισε το κεφάλι αλλού, διασχίζοντας με τα μεγάλα βήματά του

τις πεδιάδες του Άδη, μέχρι που γύρισε πάλι στο θρόνο του. Ύστερα, θυμήθηκε τις υποχρεώσεις του, και αναστενάζοντας μοιράστηκε πάλι στα μυριάδες σχήματά του.

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟ ΒΛΕΜΜΑ ΤΩΝ ΘΕΩΝ

του Φριτζ Λάιμπερ

Ο Φριτζ Λάιμπερ έγινε πασίγνωστος στον κόσμο της ηρωικής φαντασίας από τις περιπέτειες των δυο ηρώων του, του Γκρίζου Γάτου και του Φαφρντ, διάσημων κλεφτών και διαρρηκτών της πόλης του Λανκμάρ. Χρησιμοποιόντας κι εδώ όπως και σ' όλα του τα διηγήματα ένα λεπτό και καυστικό χιούμορ, σατιρίζει τις σχέσεις των κατώτερων θεών με τους ανθρώπους. Παρ' όλο που οι θεοί είναι ισχυροί κι έχουν πάντα το πάνω χέρι, δεν είναι δυνατόν να διατηρήσουν τη δύναμή τους χωρίς πιστούς, έστω κι αν η μόνη λατρεία που τους προσφέρουν μερικοί απ' αυτούς, είναι να βλαστημούν στο όνομά τους!

Θ.Μ.

Μια νύχτα που τα ’πιναν στο Ασημένιο Χέλι, ο Γκρίζος Γάτος κι ο Φάφρντ ξαναθυμήθηκαν τις παλιές τους αγάπες και τα ερωτικά τους κατορθώματα. Έφτασαν στο σημείο να καυχιόνται φωναχτά ο ένας στον άλλο τις πιο πρόσφατες επιτυχίες τους με τις γυναίκες, αν και κανείς φρόνιμος δεν μιλάει μπροστά σε άλλους για τέτοια πράγματα, αφού δεν μπορεί να ξέρει ποιος τυχόν τον ακούει.

«Παρά τη διαβολικότητά της», έλεγε ο Γάτος, «η Ισβέτ θα είναι πάντα ένα παιδί στην καρδιά. Και γιατί κάτι τέτοιο να με ξαφνιάζει; Για τα παιδιά, το κακό είναι κάτι φυσικό και το βλέπουν σαν παιχνίδι, χωρίς να νιώθουν ντροπή για ό,τι κάνουν. Τα στήθια της δεν είναι μεγαλύτερα από καρύδια, η έστω, μικρά μανταρίνια, με φουντούκια στην κορφή — και τα οκτώ τους».

«Η Φριξ έχει μια έντονη αίσθηση του δράματος», είπε με τη σειρά του ο Φάφρντ. «Έπρεπε να τη δεις πάνω στις πολεμίστρες, εκείνη τη νύχτα, καθώς τα λαμπερά της μάτια κοίταζαν τ’ αστέρια. Ήταν γυμνή, αν εξαιρέσει κανείς μερικά χάλκινα στολίδια, και φαινόταν έτοιμη να πετάξει, πράγμα που όπως ξέρεις μπορεί εύκολα να κάνει».

Στη Χώρα των Θεών, τρεις θεοί που κάθονταν μαζί ανακούρκουδα, έτυχε να ξεχωρίσουν τις φωνές του Φαφρντ και του Γάτου μέσα από τη γενική οχλοβοή των πιστών τους, τόσο των αφοσιωμένων όσο και των αδιάφορων, που αντηχεί ακατάπαυστα μέσα στ' αυτί ενός θεού, σαν να κρατά ένα θαλασσινό κοχύλι δίπλα του.

Ο ένας απ' τους θεούς ήταν ο Ισέκ, που ο Φαφρντ είχε υπηρετήσει σαν διάκονος για τρεις μήνες. Είχε την όψη ενός λεπτεπίλεπτου νέου με καρπούς και αστραγάλους σπασμένους, ή μάλλον, μόνιμα λυγισμένους σε ορθές γωνίες, αφού κατά τη διάρκεια του Μαρτυρίου του είχε βασανιστεί στον τροχό. Ο δεύτερος ήταν ο Κος, που ο Φαφρντ λάτρευε όταν ακόμα ήταν έφηβος και ζούσε στην Παγωμένη Έρημο. Ήταν κοντόχοντρος, τυλιγμένος σε γούνες και είχε ένα σοβαρό για να μην πει κανείς κατσούφικο πρόσωπο, σκεπασμένο από πυκνά γένια.

Ο τρίτος θεός ήταν ο Μογκ, μου έμοιαζε με τετράποδη αράχνη με πολύ όμορφο, αν και όχι εντελώς ανθρώπινο πρόσωπο. Κάποτε, η Ίβριαν, η πρώτη αγάπη του Γάτου, είχε ξετρελλαθεί με ένα αγαλματάκι του Μογκ από νεφρίτη που ο Γάτος είχε κλέψει για το χατήρι της και υποστήριζε, αν και κάπως βλάσφημα, πως ο Μογκ κι ο Γάτος είχαν μεγάλη ομοιότητα στο πρόσωπο.

Παρ' όλο που πολλοί θα βιαστούν να πουν ότι ο Γκρίζος Γάτος ήταν πάντα άθεος, κάτι τέτοιο δεν είναι αλήθεια. Εν μέρει για να ευχαριστήσει την Ίβριαν, που δεν της αρνιόταν ποτέ τίποτα, κι εν μέρει γιατί φούντωνε τη φιλαυτία του το γεγονός πως ένας θεός είχε διαλέξει να του μοιά-

ζει στην όψη, για αρκετές εβδομάδες διασκέδαζε με το να πιστεύει βαθιά και να προσεύχεται στον Μογκ.

Γι' αυτούς τους λόγους, ο Γάτος και ο Φαφρντ συγκαταλέγονταν στις τάξεις των πιστών τους, έστω κι αν τους είχαν ξεχάσει, και οι θεοί ξεχώρισαν τις φωνές τους επειδή ήταν οι πιο αξιόλογοι οπαδοί που είχαν ποτέ και επειδή κόμπαζαν για τα κατορθώματά τους. Όλοι γνωρίζουν πως οι θεοί έχουν πάντα ανοιχτά τ' αυτιά τους για κομπασμούς και διακηρύξεις ευτυχίας και ικανοποίησης ή για τις επίμονες διαβεβαιώσεις πως κάτι πρόκειται σίγουρα να γίνει, ή, τέλος πάντων για οποιαδήποτε άλλη ένδειξη πως κάποιος πιστεύει ότι έχει έστω και τον παραμικρό έλεγχο πάνω στο πεπρωμένο του. Οι θεοί ζηλεύουν και εξοργίζονται εύκολα, και τότε επεμβαίνουν συχνά για να αναστατώσουν αυτά που κάποιοι θεωρούν δεδομένα.

«Αυτοί είναι πάλι! Βρε τους ψωροπερήφανους!», μούγκρισε ο Κος, ιδρωκοπώντας μέσα στις γούνες του — αφού στη Χώρα των Θεών κάνει πάντα μια εξαίσια ζέστη.

«Έχουν χρόνια να με επικαλεστούν, οι αχάριστοι», είπε ο Ισέκ, τινάζοντας ψηλά το μυτερό πηγούνι του. «Αν δεν είχαμε τους άλλους πιστούς μας, θα μας είχαν ξεχάσει εντελώς, αλλά πού να νοιαστούν, οι άκαρδοι».

«Δεν επικαλούνται καν τα ονόματά μας επί ματαίω», είπε ο Μογκ. «Κύριοι, νομίζω πως είναι ώρα να υποστούν τη θεϊκή δυσφορία. Συμφωνείτε;»

Στο μεταξύ, εξιστορώντας τις προσωπικές τους εμπειρίες με τη Φριξ και την Ισβέτ, ο Γάτος και ο Φαφρντ είχαν αναμοχλεύσει κάποιες έμεσες σαρκικές επιθυμίες που παρεμπόδιζαν τη συνέχιση της νοσταλγικής τους διάθεσης.

«Τι λες, Γάτε», είπε ο Φαφρντ, τεμπέλικα. «Πάμε να διασκεδάσουμε; Είναι πολλές ώρες ακόμα μέχρι το ξημέρωμα».

«Αρκεί να κουνηθούμε λίγο για να δείξουμε το ενδιαφέρον μας», απάντησε ο σύντοφός του με στόμφο, «και η διασκέδαση θα έρθει να πέσει στα πόδια μας. Μας έχουν λατρέψει τόσες πολλές γυναίκες, που δεν μπορεί παρά να συναντήσουμε κι απόψε δυο απ' αυτές — μπορεί και τέσσερις. Θα μυριστούν τις σκέψεις μας και θα έρθουν τρέχοντας στο κατόπι μας. Θα βγούμε για κυνήγι κοριτσιών, και το δόλωμα θα είμαστε εμείς οι ίδιοι!»

«Φύγαμε, λοιπόν», είπε ο Φαφρντ, και σηκώθηκε, στραγγίζοντας συνάμα το κρασοπότηρό του.

«Βρε, τα παλιόσκυλα!» βρυχήθηκε ο Κος, σκουπίζοντας τον ιδρώτα από το μέτωπό του, επειδή στη χώρα των θεών δεν υπάρχει και πολύς ελεύθερος χώρος. «Πώς, όμως, να τους τιμωρήσουμε;»

«Φαίνεται πως διάλεξαν οι ίδιοι την τιμωρία τους», είπε ο Μογκ, χαμογελόντας στραβά εξαιτίας της κατά ένα μέρος αραχνοειδούς δομής του σαγονιού του.

«Το μαρτύριο της απατηλής ελπίδας!» χασκογέλασε ο Ισέκ, αρχίζοντας να μπαίνει στο νόημα. «Θα τους εκπληρώσουμε την επιθυμία τους...»

...και θ' αφήσουμε τα υπόλοιπα στα κορί-

τσια», συμπλήρωσε ο Μογκ.

«Δεν μπορεί κανείς να εμπιστεύεται τις γυναίκες», διακύρηξε με σοβαρότητα ο Κος.

«Αντίθετα, αγαπητέ μου», είπε ο Μογκ, «όταν ένας θεός βρίσκεται σε φόρμα μπορεί να εμπιστευτεί όλους τους πιστούς του, άντρες και γυναίκες, για να του κάνουν κάθε του δουλειά. Λοιπόν, κύριοι, ξεκινάμε!»

Ο Κος έξυσε με μανία το άλουστο μαλλί του, ξεκολώντας μερικές ψείρες.

Από καπρίτσιο, ή ίσως για να βάλουν μερικά εμπόδια στις γυναίκες που υποτίθεται πως έτρεχαν τώρα από παντού να τους ριχτούν, ο Φαφρντ κι ο Γκρίζος Γάτος άφησαν το Ασημένιο Χέλι από την πίσω πόρτα της κουζίνας, κάτι που δεν είχαν κάνει ποτέ άλλη φορά, όσον καιρό ήταν πελάτες του.

Η πόρτα αυτή ήταν χαμηλή και βαριά αμπαρωμένη. Σήκωσαν τις αμπάρες, αλλά αυτή και πάλι αρνιόταν ν' ανοίξει. Ο καινούργιος μάγειρας, που ήταν κωφάλαλος, σταμάτησε να παραγεμίζει τη μοσχαρίσια σπλήνα και πηγαίνοντας κοντά τους άρχισε να βγάζει άναρθρες κραυγές και να κάνει χειρονομίες διαμαρτυρίας ή προειδοποίησης. Όμως, ο Γάτος του έχωσε δυο μπρούτζινα αγκόλ στη λιγδιασμένη χούφτα του ενώ ο Φαφρντ κλωτσούσε την πόρτα για ν' ανοίξει. Ετοιμάστηκαν να περάσουν πάνω από τις στάχτες του σπιτιού όπου ο Γάτος συζούσε με την Ίβριαν (και όπου αυτή είχε καεί μαζί με την αγαπημένη του Φαφρντ Βλάνα) και τα αποκαΐδια της έπαυλης του τρελού δούκα Ντάνιους, την οποία κάποτε είχαν διαρρήξει και στην οποία είχαν μείνει

για κάποιο διάστημα. Ήταν ένα μέρος που το θεωρούσαν κακότυχο και κανείς από τότε δεν είχε τολμήσει να ξανακτίσει εκεί.

Όταν, όμως, πέρασαν σκυφτοί μέσα από την πόρτα, ανακάλυψαν πως κάποια κατασκευή είχε τελικά ανεγερθεί (ή, ίσως, πάλι, να είχαν σοβαρά υποτιμήσει το βάθος του Ασημένιου Χελιού) γιατί αντί για μια ανοιχτή αλάνα βρέθηκαν σε έναν διάδρομο φωτισμένο με δαυλούς.

Χωρίς να νοιαστούν πολύ, προχώρησαν ακάθεκτοι, περνώντας μπροστά από δυο κλειστές πόρτες.

«Έτσι είναι η πόλη του Λανκμάρ», παρατήρησε ο Γάτος. «Μέχρι να γυρίσεις την πλάτη σου, έχουν φτιάσει έναν καινούργιο μυστικό ναό».

«Έχει, όμως, καλό εξαερισμό», είπε ο Φαφρντ, προσέχοντας την παντελή έλλειψη κάπνας.

Ακολούθησαν το διάδρομο πέρα από μια απότομη στροφή και αμέσως κοκκάλωσαν στις θέσεις τους. Το πολυεπίπεδο δωμάτιο που αντίκριζαν μπροστά τους είχε μερικά εκπληκτικά χαρακτηριστικά. Το μισό ήταν βουλιαγμένο στη γη και έδινε την εντύπωση πως το πάτωμά του δεν βρισκόταν απλά οκτώ δάκτυλα κάτω απ' το ανυψωμένο τμήμα, όπως πράγματι ήταν, αλλά ογδόντα μέτρα. Η μόνη του επίπλωση ήταν ένα κρεβάτι σκεπασμένο με βιολετί μετάξι. Ένα χοντρό κίτρινο μεταξωτό κορδόνι κρεμόταν από μια τρύπα στο ταβάνι.

Το υπερυψωμένο τμήμα του δωματίου έμοιαζε σαν το μπαλκόνι ή την πολεμίστρα κάποιου πύργου, ψηλά πάνω από την καπνιά του Λανκμάρ, γιατί από πάνω του διακρίνονταν αστέρια.

Πάνω στο κρεβάτι, με το κατάξανθο κεφάλι

στη βάση του, μπρούμητα, αλλά ανασηκωμένη στους αγκώνες, ήταν ξαπλωμένη η Ισβέτ. Η ρόμπα της από λεπτό μετάξι, κίτρινο σαν τον ήλιο της ερήμου, ήταν τσιτωμένη από ένα ζευγάρι μικρά και στητά στήθια και, τεντωμένη μπροστά από τις ρώγες τους, άφηνε αναπάντητο το ερώτημα αν υπήρχαν κι άλλα τρία ζευγάρια απ' αυτά, συμμετρικά τοποθετημένα από κάτω τους.

Από την άλλη μεριά, με φόντο την αστροφέγγιστη νύχτα (ή κάποιο ομοίωμά της) και με τα σκούρα μαλλιά της πλεγμένα με χάλκινα σύρματα, η Φιρξ στεκόταν υπέροχα ψηλή στις μύτες των ποδιών της (αν και ακίνητη), μέσα σε μια μεταξένια ρόμπα, βιολετιά όπως το χρώμα του ουρανού της ερήμου λίγο πριν την αυγή.

Ο Γάτος ήταν έτοιμος να πει: «Μόλις τώρα λέγαμε για σας», όταν η Ισβέτ του φώναξε: «Εσύ είσαι πάλι, άθλιε παγαπόντη; Δεν σου είπα να μην διανοηθείς καν να με ξανασυναντήσεις πριν περάσουν τουλάχιστον δυο χρόνια;»

«Κτήνος!» είπε η Φριξ στον Φαφρντ. «Σου έχω πει ό,τι ασχολούμαι με παρακατιανούς μόνο σε πολύ σπάνιες περιπτωσεις».

Η Ισβέτ τράβηξε απότομα το μεταξένιο κορδόνι. Μια βαριά πόρτα έπεσε από ψηλά, ακριβώς μπροστά στα πρόσωπα των δυο ανδρών και σφράγισε το δωμάτιο με έναν μεγάλο γδούπο.

Ο Φαφρντ χάιδεψε τη μύτη του με τα ακροδάχτυλά του. «Φοβήθηκα πως η πόρτα μου την έκοψε. Δεν μας έκαναν και τόσο θερμή υποδοχή».

«Καλύτερα έτσι», είπε ο Γάτος, πεισμωμένα. «Αν ξαναπηγαίναμε μαζί τους τόσο σύντομα, σίγουρα θα βαριόμασταν. Ας συνεχίσουμε την αναζήτησή μας!»

Ξαναπέρασαν μπροστά από τις βουβές φλόγες των δαυλών και στάθηκαν μπροστά στη δεύτερη από τις κλειστές πόρτες. Άνοιξε με ένα άγγιγμα, για να αποκαλύψει άλλο ένα διπλό δωμάτιο και μέσα σ' αυτό τη Ρίθα και την Κρίσκρα, που μόλις λίγους μήνες πριν αναζητούσαν κοντά στη θάλασσα των Τεράτων, μέχρι που παγιδεύτηκαν στη Χώρα των Σκιών και με την ψυχή στα δόντια κατάφεραν να γυρίσουν πίσω στο Λανκμάρ. Στα αριστερά, σε ένα ανάκλιντρο από περίτεχνα λειασμένο σκούρο ξύλο, η Ρίθα ήταν ξαπλωμένη ολόγυμνη. Ολόγυμνη με όλη τη σημασία της λέξεως γιατί, όπως παρατήρησε ο Γάτος, είχε κρατήσει το συνήθειο που απέκτησε όταν ήταν σκλάβα σε έναν διεστραμμένο αφέντη, να ξυρίζει τακτικά όλο της το σώμα, ακόμα και τα φρύδια της. Το εντελώς γυμνό κεφάλι της, μισοσηκωμένο πονηρά, είχε τέλειο σχήμα και προκάλεσε στο Γάτο ένα κύμα γλυκιάς επιθυμίας. Κρατούσε στην τρυφερή αγκαλιά της ένα κοκκαλιάρικο αν και πολύ ήρεμο ζώο, που ο Γάτος ξαφνικά κατάλαβε πως ήταν ένα συνονόματό του ζώο, άτριχο εκτός από τα μουστάκια που ξεφύτρωναν από το μουσούδι του.

Στα δεξιά, μέσα στο σκοτάδι της νύχτας που φώτιζαν οι φωτιές ενός στρατοπέδου και δίπλα σε μια λεία ακτή που ο Φαφρντ αναγνώρισε από τα μεγάλα υδρόβια φίδια που έπαιζαν στον ορίζοντα ότι ανήκε στη Θάλασσα των Τεράτων, καθόταν η αγαπημένη του Κρίσκρα, ακόμα πιο γυμνή από τη Ρίθα. Για κάποιους, η θέα της μπορεί να ήταν ανατριχιαστική: Δεν ήταν τίποτα περισσότερο από ένας αριστοκρατικά όμορφος σκελετός, και μόνο οι φλόγες που χτυπούσαν επάνω

του φανέρωναν με την αντανάκλασή τους την ύπαρξη της διάφανης και υπέροχα καμπυλωμένης σάρκας που έντυνε τα κατάλευκα κόκκαλά της.

«Τι θες εδώ, Γάτε;» φώναξε η Ρίθα, κάπως εκνευρισμένα. «Εγώ έχω βρει την ευτυχία εδώ, στο Ίβαμάρενσι, όπου όλοι οι άνθρωποι όπως και τα οικιακά τους ζώα είναι άτριχοι από τη φύση τους. Σε αγαπώ ακόμα, αλλά δεν μπορούμε να ζήσουμε μαζί και δεν πρέπει να ξανασυναντηθούμε. Αυτό είναι το μέρος που ανήκω».

Με παρόμοιο τρόπο αποπήρε κι η Κρίσκρα τον Φάφρντ. «Πήλινε άνθρωπε, φύγε από 'δω! Κάποτε σ' αγάπησα, αλλά τώρα είμαι πάλι δαίμονας. Ίσως κάποια άλλη φορά, στο μέλλον. Τώρα, όμως, χάσου!»

Ευτυχώς για τον Φαφρντ και το Γάτο που δεν είχαν περάσει το κατώφλι, γιατί μ' αυτά τα λόγια η πόρτα έκλεισε με βρόντο, κι αυτή τη φορά για τα καλά. Ο Φαφρντ προσπάθησε να αντισταθεί στον πειρασμό να την κλωτσήσει.

«Ξέρεις, Γάτε», είπε σκεπτικά, «ερωτευτήκαμε παράξενες γυναίκες στη ζωή μας. Μα πάντα, με πολύ ενδιαφέρουσες προσωπικότητες», βιάστηκε να προσθέσει.

«Έλα, τώρα», είπε ο Γάτος, βαριεστημένα. «Έχει κι αλλού πορτοκαλιές που κάνουν πορτοκάλια».

Η τελευταία πόρτα άνοιξε το ίδιο εύκολα, αν κι ο Φαφρντ την έσπρωξε κάπως επιφυλακτικά. Αυτή τη φορά, όμως, τίποτα εκπληκτικό δεν εμφανίστηκε μπροστά τους. Πίσω της υπήρχε μόνο ένα μακρόστενο σκοτεινό δωμάτιο, χωρίς καμιά επίπλωση, με μια δεύτερη πόρτα στον απέναντι

τοίχο του. Το μόνο αξιοπερίεργο χαρακτηριστικό ήταν πως ο δεξιός τοίχος είχε μια πράσινη λάμψη. Προχώρησαν μέσα με ανανεωμένη αυτοπεποίθηση. Μόλις έκαναν λίγα βήματα, συνειδητοποίησαν πως ο φωτεινός τοίχος δεν ήταν τίποτε άλλο από χοντρό γυαλί που περιείχε χλωμοπράσινο και ελαφρά θολωμένο νερό. Καθώς κοιτούσαν, εμφανίστηκαν μπροστά τους δυο πανέμορφες γοργόνες, κινούμενες με νωχελικούς κυματισμούς των κορμιών τους. Η μια είχε μακριά ξανθά μαλλιά που απλώνονταν πίσω της σαν ένα πανέμορφο χρυσό δίχτυ, ενώ η άλλη είχε κοντά και μαύρα μαλλιά, χωρισμένα στη μέση από ένα οδοντωτό ασημένιο λοφίο. Πλησίασαν αρκετά κοντά, ώστε οι δυο άντρες να μπορούν να διακρίνουν τα παλλόμενα βράγχιά που αυλάκωναν τους λαιμούς τους στο σημείο που ενώνονταν με τους ελαφρά φολιδωτούς ώμους τους, και ακόμα πιο κάτω, εκείνα τα όργανα που, αντίθετα με την παράδοση που έχει προκαλέσει πολλά χυδαία ανέκδοτα, δεν εμποδίζουν έναν άνδρα να απολαύσει πλήρως το κορμί μιας γυναίκας χωρίς πόδια (όπως, άλλωστε, μπορεί να μας διαβεβαιώσει και οποιοδήποτε ζευγάρι ερωτευμένων φιδιών). Κολύμπησαν ακόμα πιο κοντά στο γυαλί, έτσι ώστε να διακρίνονται τα μεγάλα και διαπεραστικά τους μάτια, και έτσι ο Φαφρντ κι ο Γάτος αναγνώρισαν τις δυο βασίλισσες που είχαν γευτεί τον έρωτά τους χρόνια πριν, όταν βουτούσαν για θησαυρούς από το καΐκι τους, τον Μαύρο Θησαυροφύλακα.

Αυτό που είδαν τα μεγάλα ψαρίσια μάτια προφανώς δεν ικανοποίησε τις δυο γοργόνες, γιατί έκαναν μορφασμούς αηδίας και με μεγάλα χτυ-

πήματα των μακριών ουρών τους απομακρύνθηκαν από το γυάλινο τοίχο μέχρι που χάθηκαν μέσα στο θολό πράσινο νερό.

Ο Φαφρντ γύρισε προς το Γάτο και ρώτησε με σηκωμένα φρύδια: «Είπες τίποτα για πορτοκάλια;»

Ζαρώνοντας το μέτωπο, ο Γάτος συνέχισε να διασχίζει το δωμάτιο. Ακολουθόντας τον, ο Φαφρντ είπε, σκεπτικά: «Είπες πως αυτός μπορεί να είναι ένας κρυφός ναός. Αν είναι έτσι, πού βρίσκονται οι φύλακες, οι ιερείς και οι άλλοι επισκέπτες του;»

«Μοιάζει περισσότερο με μουσείο-γεμάτο σκηνές από το παρελθόν μας», απάντησε ο σύντροφός του κοφτά, χωρίς να γυρίσει πίσω το κεφάλι.

«Σκεφτόμουν επίσης», συνέχισε ο Φαφρντ, ταχύνοντας το βήμα του, πως είναι αδύνατον να υπάρχει τόσος ελεύθερος χώρος πίσω από το Ασημένιο Χέλι. Πού είναι, λοιπόν, κατασκευασμένο, αυτό το μέρος;»

Ο Γάτος πέρασε μέσα από την πόρτα του απέναντι τοίχου χωρίς να μιλήσει, με τον Φαφρντ ξοπίσω του.

Στη Χώρα των Θεών, ο Κος γρύλισε. «Αυτά τα καθάρματα δεν φαίνεται να νοιάζονται ιδιαίτερα. Ε, ρε, και να 'χα έναν κεραυνό!»

«Μή φοβάσαι, φίλε μου», τον καθησύχασε ο Μογκ. «Τώρα, τους έχουμε του χεριού μας. Απλά, προσπαθούν να κρατήσουν τα προσχήματα. Θα τους εξαντλήσουμε αργά αργά, μέχρι που να πέσουν στα γόνατα και να ικετεύουν το έλεός

μας. Μ' αυτόν τον τρόπο, θα το απολαύσουμε περισσότερο».

«Κάντε λίγη ησυχία!», στρίγγλισε ο Ισέκ, κουνόντας τους λυγισμένους καρπούς του. «Ετοιμάζω άλλο ένα ζευγάρι γυναικών!»

Από αυτές και άλλες παρόμοιες χειρονομίες και από τις απορροφημένες εκφράσεις τους, ήταν φανερό πως οι τρεις θεοί ασχολούνταν με κάτι ενδιαφέρον, κι έτσι σύντομα κι άλλες θεότητες, μεγάλες και μικρές, σύγχρονες και κλασσικές, φριχτές και πανέμορφες, ήρθαν κοντά για να σχολιάσουν και να παρακολουθήσουν. Η Χώρα των Θεών πάσχει από υπερπληθυσμό, εξαιτίας της διεστραμμένης δίψας του ανθρώπου για ποικιλία. Ανάμεσα στους στριμωγμένους θεούς κυκλοφορούν φήμες πως υπάρχουν κι άλλοι (Θεός φυλάξοι!) ανώτεροι θεοί, πιθανώς αόρατοι, που απολαμβάνουν πιο ευρύχωρους χώρους διαμονής σε ένα ανώτερο επίπεδο και που (άκουσον, άκουσον!) μπορούν να διαβάζουν ακόμα και τη σκέψη. Τίποτα, όμως, δεν είναι σίγουρο.

«Το σκηνικό είναι έτοιμο!» φώναξε ο Ισέκ εκστασιασμένος. «Τώρα πρέπει να ψάξουμε για το επόμενο ζευγάρι. Κος, Μογκ, βοηθήστε με. Κάντε κι εσείς κάτι!»

Ο Γκρίζος Γάτος και ο Φαφρντ ένιωσαν σαν να είχαν μεταφερθεί στο μυστηριώδες βασίλειο του Κουαρμάλ, όπου είχαν μια από τις πιο φανταστικές τους περιπέτειες. Το επόμενο δωμάτιο έμοιαζε με σπηλιά μέσα σε συμπαγή βράχο, που είχε σκαλιστεί από επίμονα χέρια. Πίσω από ένα τραπέζι φορτωμένο με περγαμηνές και παπύρους, μελανοδοχεία και πένες, κάθονταν οι δυο ζουμερές και ελκυστικές σκλάβες που είχαν σώσει από τα μαρτύρια και τη μονοτονία του κόσμου των σπηλαίων: η λυγερή Ίβιβις, ευέλικτη σαν φίδι και η τροφαντή κι ελαφροπόδα Φρίσκα. Οι δυο άντρες ένιωσαν ανακούφιση και χαρά που είχαν συναντήσει τόσο οικεία και αγαπητά πρόσωπα.

Ύστερα πρόσεξαν πως το δωμάτιο είχε παράθυρα, απ' τα οποία μπήκε ξαφνικά ηλιόφωτο (λες και κάποιο σύννεφο είχε διαλυθεί) και δεν ήταν φτιαγμένο από συμπαγή βράχο αλλά από πέτρα και ασβέστη. Ακόμα, τα κορίτσια δεν ήταν ντυμένα με τα ταπεινά ρούχα των σκλάβων, αλλά με πλούσια και σοβαρά φορέματα, ενώ τα πρόσωπά τους ήταν ψυχρά και γεμάτα αυτοπεποίθηση.

Η Ίβιβις κοίταξε τον Γάτο με απορία αλλά και άμεση αποδοκιμασία. «Τι ζητάς εδώ, απομεινάρι του ταπεινού παρελθόντος μου; Είναι αλήθεια, βέβαια, πως με έσωσες από το Κουαρμάλ, αλλά γι' αυτό σε ξεπλήρωσα με τον έρωτα του κορμιού μου. Όλα τέλειωσαν στο Τοβίλισις, όπου οι δρόμοι μας χωρίσανε. Έχουμε χωρίσει μια για πάντα, Γατούλη μου, στο ορκίζομαι στον Μογκ!» (Και αναρωτήθηκε γιατί είχε πάρει αυτόν ειδικά τον όρκο).

Με τον ίδιο τρόπο, η Φρίσκα κοίταξε τον Φαφρντ και είπε: «Τό ίδιο ισχύει και για σένα, τολμηρέ μου βάρβαρε. Χώρια που σκότωσες, αν θυμάσαι, τον εραστή μου τον Χόβις, όπως ο Γάτος σκότωσε τον Κλέβις της Ίβιβις. Δεν είμαστε πια απλοϊκές σκλάβες και ερωτικά αντικείμενα των ανδρών, αλλά γενική γραμματέας και ταμίας της Συντεχνίας των Ελεύθερων Γυναικών

του Τοβίλισις. Τώρα πια δεν κάνουμε έρωτα παρά μόνο αν εμείς το θέλουμε, και σήμερα δεν έχουμε τέτοια διάθεση! Δίνε του, λοιπόν, μα τον Κος και τον Ισέκ! (Κι αναρωτήθηκε κι αυτή με τη σειρά της γιατί είχε επικαλεστεί αυτές τις δυο θεότητες για τις οποίες δεν έτρεφε κανέναν σεβασμό).

Αυτά τα λόγια πλήγωσαν βαριά τους δυο ήρωες, κι έτσι δεν είχαν καμιά διάθεση να ανταποκριθούν με ειρωνίες, βρισιές ή υπομονετικά καλοπιάσματα. Οι γλώσσες τους είχαν κολλήσει στους στεγνούς ουρανίσκους τους και τα σωθικά τους είχαν παγώσει. Έτσι, βγήκαν γρήγορα από μια ανοιχτή πόρτα που είχε φανερωθεί μπροστά τους και βρέθηκαν σε μια μεγάλη αίθουσα καμωμένη από γαλαζωπό πάγο ή βράχο της ίδιας χροιάς, αλλά το ίδιο διάφανο και παγωμένο. Γι' αυτό το λόγο, οι φλόγες που χόρευαν στο τεράστιο τζάκι ήταν μια μεγάλη ανακούφιση. Μπροστά στο τζάκι ήταν ένα απλωμένο χαλί με θαυμαστά παχειά και απαλή όψη, γύρω από το οποίο ήταν σκορπισμένα βαζάκια με κρέμες, μικρά μπουκαλάκια με αρώματα (όπως φαινόταν από τις έντονες μυρωδιές του δωματίου) και άλλα δοχεία και όργανα καλλυντικών. Το πιο περίεργο ήταν πως πάνω στο χαλί υπήρχαν δυο βαθουλώματα, σαν αυτά που μπορούσαν να κάνουν δυο καθισμένες ανθρώπινες μορφές, ενώ κάπου μια πιθαμή από πάνω τους αιωρούνταν δυο μάσκες από λεπτό μετάξι ή χαρτί στο σχήμα πονηρών κοριτσίστικων προσώπων, η μια μαβιά και η άλλη γαλαζοπράσινη.

Κάποιοι άλλοι ίσως να έμεναν με το στόμα ανοιχτό, αλλά ο Γάτος και ο Φαφρντ αναγνώρισαν

αμέσως την Κεγιάιρα και την Χιρίγι, της αόρατες πριγκίπισσες του χιονιού με τις οποίες είχαν ζευγαρώσει μια ατέλειωτη νύχτα στην Αστροκορφή, το ψηλότερο βουνό του βορρά. Κατάλαβαν πως οι δυο εύθυμες κοπέλες ήταν ξαπλωμένες γυμνές μπροστά στη φωτιά και έπαιζαν, αλείφοντας η μια το πρόσωπο της άλλης με πομάδες.

Την άλλη στιγμή, η γαλαζοπράσινη μάσκα πήδησε ανάμεσα στον Φαφρντ και τη φωτιά, έτσι ώστε οι πορτοκαλιές φλόγες φάνηκαν να παίζουν μέσα από τις τρύπες των ματιών και τα σκληρά και ειρωνικά χείλη. «Σε πιο κρεβάτι ψοφολογάς, άξεστε αλλοτινέ εραστή μου, ώστε η ψυχή σου να παρασυρθεί απ' την άλλη άκρη του κόσμου και να 'ρθει εδώ να με κοιτάζει; Αν κάποια μέρα ξανανεβείς στην Αστροκορφή με σάρκα και οστά, μπορεί και να σε δεχτώ. Μα τώρα, φάντασμα, χάσου από μπροστά μου!»

Η μαβιά μάσκα μίλησε το ίδιο περιφρονητικά στο Γάτο, λέγοντάς του με τόνους που έτσουζαν σαν τις φλόγες που διαπερνούσαν τα ανοίγματα της: «Το ίδιο να κάνεις κι εσύ, τρισάλθιο φάντασμα. Σε προστάζω, μα τον Κάχτ του Μαύρου Πάγου και τον Γκάρα του Γαλάζιου και τον Κος του Πράσινου! Φυσήξτε άνεμοι! Σβήστε φώτα!»

Ο Φαφρντ κι ο Γάτος πόνεσαν ακόμα περισσότερο από αυτές τις καινούργιες προσβλητικές κουβέντες. Άρχισαν να πιστεύουν πως πραγματικά αυτοί ήταν τα φαντάσματα και οι μάσκες που μιλούσαν η απτή πραγματικότητα. Παρ' όλα αυτά, ίσως να βρίσκανε το θάρρος να αποκριθούν στην πρόκληση, αν τα τελευταία λόγια της Κεγιάιρα δεν τους βύθιζαν σε ένα πηχτό σκοτά-

δι, δαρμένο από άγριους άνεμους μέχρι να καταλήξουν σε μια άλλη φωτισμένη περιοχή. Μια πόρτα έκλεισε με πάταγο πίσω τους.

Με μεγάλη τους ανακούφιση, είδαν πως δεν είχαν μπροστά τους άλλο ένα ζευγάρι γυναικών (κάτι τέτοιο θα ήταν ανυπόφορο) αλλά έναν καινούργιο διάδρομο τον οποίο φώτιζαν δαυλοί τοποθετημένοι σε μπρούτζινες υποδοχές που έμοιαζαν με νύχια πουλιών, πλοκάμια χταποδιών και δαγκάνες καβουριών. Βρίσκοντας την ευκαιρία, πήραν μερικές βαθιές ανάσες.

Ο Φαφρντ ζάρωσε βαθιά το μέτωπό του και είπε: «Θυμίσου τα λόγια μου, Γάτε! Κάπου μου μυρίζεται μαγεία. Αλλιώς, ένας θεός πρέπει είναι ανακατεμένος σ' αυτή την ιστορία».

«Αν είναι θεός», παρατήρησε ο Γάτος, πικρόχολα, «τότε είναι πολύ κακεντρεχής, έτσι που μας βασανίζει».

Οι σκέψεις του Φαφρντ πήραν ένα καινούργιο μονοπάτι, καθώς φάνηκε από τις αλλαγμένες αυλακιές στο μέτωπό του. «Γάτε, εγώ κοιμάμαι πολύ ελαφριά. Γιατί η Χιρίγι είπε πως ψωφολογάω;»

«Υποθέτω πως θα ήταν απλά τρόπος του λέγειν», τον παρηγόρησε ο σύντροφός του. «Μα τους θεούς, τι ταλαιπωρία είναι αυτή! Νιώθω σαν να μην είμαι πια άντρας, κι ετούτο εδώ να 'ναι σκουπόξυλο«-κι έδειξε το σπαθί του, το Νυστέρι, στο πλάι του.

«Ίσως ονειρευόμαστε», είπε ο Φαφρντ, γεμάτος αμφιβολία.

«Τότε, ας συνεχίσουμε την περιπλάνηση μέσα στο όνειρό μας», είπε ο Γάτος και, χτυπώντας το φίλο του στους ώμους, συνέχισε να προχωρά

κατά μήκος του διαδρόμου. Κι όμως, παρά αυτά τα αισιόδοξα λόγια, κι οι δυο τους ένιωθαν όλο και πιο πολύ το βραχνά ενός εφιάλτη να τους πνίγει παρά τη θέλησή τους.

Πήραν μια στροφή. Για μερικά μέτρα, ο δεξιός τοίχος μετατράπηκε σε μια σειρά από λεπτές σκούρες κολώνες, τοποθετημένες σε ακανόνιστα διαστήματα. Ανάμεσά τους, και σε κάποια απόσταση, μπορούσαν να διακρίνουν ένα μακρύ βωμό που φωτιζόταν από ένα παράξενο φως. Επάνω του ήταν ξαπλωμένη μια ψηλή γυμνή γυναίκα, και δίπλα της μια ιέρεια με πορφυρό ράσο που στο ένα χέρι κρατούσε ένα μαχαίρι και στο άλλο ένα δισκοπότηρο, ψέλνοντας μια λειτουργία.

«Γάτε!» ψιθύρισε ο Φαφρντ, «Αυτή που πρόκειται να θυσιαστεί είναι η πόρνη Λέσνια, με την οποία είχα πάρε-δώσε όταν ήμουν διάκονος του Ισέκ, πριν από χρόνια».

«Κι η άλλη είναι η Ιλάλα, ιέρεια της θεάς με το ίδιο όνομα, με την οποία είχα νταραβέρια όταν ήμουν υπαρχηγός του Πάλγκ του εκβιαστή», συμπλήρωσε ο Γάτος.

«Μα αποκλείεται να βρισκόμαστε στο ναό της Ιλάλα, αν και του μοιάζει πάρα πολύ», παρατήρησε ο Φαφρντ. «Είναι στην άλλη άκρη του Λανκμάρ!»

Ο Γάτος ανέφερε τις ιστορίες που είχε ακούσει για μυστικά περάσματα κάτω απ' την πόλη που συνέδεαν ορισμένα σημεία της με πολύ πιο σύντομο τρόπο απ' ότι οποιοσδήποτε δρόμος θα μπορούσε να κάνει.

Η Ιλάλα γύρισε προς το μέρος τους με αναση-

κωμένα φρύδια. «Ησυχία, εσείς! Διαπράτετε ιεροσυλεία, διακόπτοντας την πιο ιερή λειτουργία της μεγαλύτερης θεάς. Ασεβείς παραβάτες, εξαφανιστήτε! Την ίδια στιγμή, η Λέσνια ανασηκώθηκε στους αγκώνες της και τους κοίταξε περιφρονητικά. Ύστερα, ξαναξάπλωσε, κοιτάζοντας το ταβάνι, ενώ η Ιλάλα βύθιζε το μαχαίρι της μέσα στο δισκοπότητρο και ράντιζε με κρασί (ή ό,τι άλλο περιείχε το δισκοπότηρο) το γυμνό κορμί μπροστά της, κρατώντας τη λεπίδα σαν να ήταν αγιαστούρα. Τη ράντισε τρεις φορές-στο στήθος, τα λαγόνια και τα γόνατα, κι έπειτα ξανάρχισε να μουρμουρίζει την ψαλμωδία ενώ ο Γάτος και ο Φαφρντ συνέχισαν να περπατούν μέσα στο μακρύ διάδρομο.

Δεν τους δόθηκε, όμως, πολλή ώρα να μελετήσουν τις παράξενες γεωμετρικές κατασκευές του διαδρόμου, γιατί ήδη ο αριστερός τοίχος έδινε τη θέση του σε ένα εκπληκτικά διακοσμημένο, μεγάλο και αμυδρά φωτισμένο δωμάτιο, που αναγνώρισαν σαν την επίσημη κατοικία του Αρχισυντεχνίτη της Συντεχνίας των Κλεφτών, που βρισκόταν στην άλλη άκρη της Πόλης του Λανκμάρ από το σημείο που βρισκόταν ο ναός της Ιλάλα. Το πάτωμα ήταν γεμάτο με γονατιστές μορφές που κοίταζαν γεμάτες δέος και ικεσία προς ένα μεγάλο εβένινο τραπέζι. Πίσω απ' αυτό καθόταν μια αρχοντική, ψηλή και όμορφη κοκκινομάλλα, ντυμένη με πλούσια ρούχα και πίσω της στεκόταν όρθια μια δεύτερη κοπέλα που φόραγε μαύρη τουνίκα με λευκό γιακά και μανικέτια.

«Αυτή είναι η Ίβλις, για χάρη της οποίας έκλεψα τα κόκκινα ακροδάκτυλα του Ομφάλ», ψιθύρισε έκπληκτος ο Γάτος. «Φαίνεται πως στα χέρια της έπεσαν πολύ περισσότερα πετράδια».

«Κι αυτή είναι η Φρεγκ, η υπηρέτριά της, και δεν φαίνεται ούτε μια μέρα γερασμένη», ψιθύρισε βραχνά ο Φαφρντ, μέσα σε ζαλισμένη απορία.

«Μα τι γυρεύει εδώ, στη Συντεχνία των Κλεφτών;» συνέχισε ο Γάτος, εκνευρισμένα. «Εδώ περιφρονούν και απορρίπτουν τις γυναίκες. Φέρεται σαν να 'ναι επικεφαλής όλης της Συντεχνίας... τη λατρεύουν σα θεά... τρελάθηκαν όλοι οι κλέφτες; Ήρθε ο κόσμος τα πάνω κάτω;»

Η Ίβλις τους κοίταξε πίσω από τα κεφάλια των γονατισμένων πιστών της. Τα πράσινα μάτια της στένεψαν. Σήκωσε νωχελικά τα δάχτυλα μέχρι τα χείλη της και ύστερα ένευσε δυο φορές προς το πλάι, δείχνοντας στο Γάτο ότι έπρεπε να συνεχίσει προς την κατεύθυνση που ακολουθούσε, χωρίς να ξαναγυρίσει.

Με ένα ψυχρό χαμόγελο, η Φρεγκ έκανε την ίδια ακριβώς χειρονομία στον Φαφρντ, με έναν ακόμα πιο αδιάφορο τρόπο. Οι δυο άντρες υπάκουσαν, αλλά τα μάτια τους συνέχιζαν να κοιτάζουν πίσω τους έτσι ώστε ξαφνιάστηκαν, μπορεί να πει κανείς ακόμα και πως τρόμαξαν, όταν ανακάλυψαν πως είχαν μπει άθελά τους σ' ένα δωμάτιο με επίπλωση από σπάνια ξύλα, που είχε μια πόρτα ακριβώς απέναντί τους και μια ακόμα στο κάθε πλάι τους. Σ' αυτή που ήταν πιο κοντά στο Γάτο, στεκόταν ένα δεκαεξάχρονο κορίτσι με πονηρά μάτια, ντυμένο με ένα πράσινο ριχτό φόρεμα και με τα μαύρα του μαλλιά υγρά, ενώ σ' αυτήν που ήταν πιο κοντά στον Φαφρντ, δυο λεπτές ξανθιές χαμογελούσαν ειρωνικά, ντυμένες με τα μαύρα ράσα των καλογριών του Λαν-

κμάρ. Συνειδητοποίησαν πως αυτή ήταν η έπαυλη του Δούκα Ντάνιους, στοιχειωμένη από τις πρώτες τους και πιο τρελές αγάπες, ανακατασκευασμένη από τις στάχτες στις οποίες την είχε μετατρέψει ο μάγος Σίλμπα· κι αυτές οι τρεις κοπέλες δεν ήταν άλλες από την Ίβμις Οβαρταμόρτες, ανηψιά του Καρστάκ Οβαρταμόρτες, αλλοτινού κυβερνήτη του Λανκμάρ, και η Φράλεκ με τη Φρο, οι δίδυμες κόρες του τρελού δούκα.

Ο Φαφρντ συλλογιζόταν από μέσα του: «Φράλεκ και Φρο, Φρεγκ, Φρίσκα, Φριξ... Τι έχω πάθει μ' αυτά τα ονόματα που αρχίζουν από Φ;», ενώ ο Γάτος έκανε κι αυτός παρόμοιες σκέψεις: «Ίβλις, Ίβμις, Ίβιβις (δυο Ιβ, σ' αυτήν, ακόμα κι ένα Ιβ στην Ισβέτ) — τι σχέση μπορεί να έχουν όλες αυτές με τα ονόματα από Ιβ;»

Στη Χώρα των Θεών, ο Μογκ, ο Ισέκ κι ο Κος έβαζαν τα δυνατά τους, φωνάζοντας ο ένας στον άλλο τις καινούργιες ανακαλύψεις τους με τις οποίες θα μπορούσαν να βασανίσουν τους παραστρατημένους πιστούς τους. Το πλήθος των θεών που είχαν μαζευτεί για να παρακολουθήσουν το θέαμα ήταν ακόμα μεγαλύτερο.

Τότε, ο Γάτος σκέφτηκε αναριγόντας πως δεν είχε ακόμα συναντήσει ανάμεσα στις κοπέλες με τα ομόηχα ονόματα την ομορφότερη απ' όλες, την πανώρια Ίβριαν που ήταν για πάντα χαμένη στο βασίλειο του Θανάτου. Ο Φαφρντ ένιωσε κι αυτός ένα ρίγος να τον διαπερνά. Οι κοπέλες που είχαν εμφανιστεί τους γιουχάριζαν και τους έβριζαν, και έτσι λίγο μετά, θέλοντας και μη, βρέθηκαν στη μέση μιας σκηνής από σκουροκόκ-

κινο μετάξι, πέρα από τις πεσμένες δίπλες τις οποίας διαφαίνονταν οι επίπεδοι μαύροι ορίζοντες της Χώρας των Σκιών.

Η πανέμορφη Βλάνα έφτυσε τον Φαφρντ κατάμουτρα, λέγοντας: «Σου είχα πει πως θα στο έκανα, έτσι και σε ξανάβλεπα στα μάτια μου». Η Ίβριαν απλά λοξοκοίταξε το Γάτο χωρίς να βγάλει μιλιά.

Πισοπατώντας, βρέθηκαν πίσω στο φωτισμένο διάδρομο, κι ο Γάτος ζήλεψε το σάλιο που κυλούσε στο μάγουλο του Φαφρντ. Γυναίκες περνούσαν δίπλα τους σαν φαντάσματα και χάνονταν την άλλη στιγμή: Η Μάρα, από την πρώτη νιότη του Φαφρντ, η Άτια, που λάτρευε την Τία, η βοϊδομάτα Χρενλέτ, η Αχούρα από τη Σελεύκια, και πολλές ακόμα — μέχρι που ένιωσαν την απόλυτη απόγνωση στην ιδέα πως δεν τους είχαν απορρίψει μόνο μερικές, αλλά όλες. Η αδικία αυτή από μόνη της ήταν αρκετή για να κάνει έναν άντρα να αυτοκτονήσει.

Μέσα στην αναταραχή, μια σκηνή έμεινε στα μάτια τους λίγο περισσότερο απ' ότι οι άλλες. Η Άλιξ, η Διαρρήκτρια, ντυμένη με τα αλικά ράσα και τη χρυσοποίκιλτη τιάρα ενός αρχιερέα της ανατολής, και γονατιστή μπροστά της η Λίλιμπλακ, η νεαρή ερωμένη του Γάτου, απ' τις ημέρες της παρανομίας του, να λέει: «Άγιε Πατέρα, οι ειδωλολάτρες έχουν λυσσάξει και ο πολιτισμός καταρρέει...» ενώ η μασκαρεμένη πάπισσα διακήρυττε: «Όλοι οι άνδρες είναι εχθροί μας...»

Ο Φαφρντ κι ο Γάτος σχεδόν έπεσαν στα γόνατα για να παρακαλέσουν όποιον θεό τυχόν τους άκουγε να δώσει τέλος στο μαρτύριό τους. Την τελευταία στιγμή, όμως, κρατήθηκαν, και ε-

ντελώς ξαφνικά βρέθηκαν στο Δρόμο της Φτήνιας, στο σημείο που διασχίζει το παζάρι, κι εκεί, από μια ανοιχτή πόρτα, είδαν δυο γυναίκες που οι πλάτες τους φαίνονταν πολύ γνώριμες. Τις ακολούθησαν σε μια στενή σκάλα που τα σκαλοπάτια της δεν φαίνονταν να έχουν τελειωμό.

Στη Χώρα των Θεών, ο Μογκ ρίχτηκε πίσω ξεφυσώντας και είπε: «Πάει κι αυτό! Τους κανονίσαμε για τα καλά!» Ο Ισέκ τεντώθηκε κι αυτός (όσο του επέτρεπαν οι σπασμένοι καρποί και αστράγαλοί του) και παρατήρησε: «Οι άνθρωποι δεν εκτιμούν τον κόπο στον οποίο μπαίνουμε μερικές φορές εμείς οι θεοί». Το πλήθος των θεατών άρχισε να διαλύεται.

Ο Κος, όμως, ακόμα απορροφημένος σε τέτοιο βαθμό που να μην καταλαβαίνει το μούδιασμα στα κοντόχοντρα ποδάρια του, φώναξε ξαφνικά: «Για περιμένετε! Βλέπω άλλες δύο! Η μια είναι η Νέμια κι άλλη τα Μάτια του Όγκο, γυναίκες χαλαρών ηθών και κλεπταποδόχοι μέχρι το κόκκαλο!»

Ο Ισέκ γέλασε κουρασμένα και είπε: «Παράτατα πια, καλέ μου Κος. Αυτές τις δυο τις διέγραψα απ' την αρχή. Είναι οι πιο αγαπητοί εχθροί των φίλων μας, και τους έχουν πάρει πολλούς θησαυρούς για ένα κομμάτι ψωμί. Τα αγόρια μας θα προτιμήσουν να πνιγούν παρά να γυρέψουν τη συντροφιά τους». Ο Μογκ, τανίστηκε κι αυτός και πρόσθεσε μ' ένα χασμουρητό: «Πρέπει να ξέρεις πότε ένα παιχνίδι παίρνει τέλος, Κος».

Έτσι, ο κοντόχοντρος θεός σήκωσε τους ώμους και εγκατέλειψε την προσπάθεια, βλαστημώντας καθώς δοκίμαζε να ισιώσει τα πόδια του.

Στο μεταξύ, τα Μάτια του Όγκο και η Νέμια είχαν φτάσει στην κορυφή της ατέλειωτης σκάλας και μπήκαν βαριεστημένα στο σπίτι τους, κοιτώντας γύρω τους με δυσφορία. (Ήταν πράγματι μια άθλια τρώγλη — οι δυο καλύτερες κλέφτρες του Λανκμάρ είχαν βρεθεί σε δύσκολους καιρούς, όπως άλλωστε συμβαίνει σε όλους τους κλέφτες και τους κλεπταποδόχους σε κάποια στιγμή της καριέρας τους).

Η Νέμια γύρισε πίσω και είπε: «Για κοίτα ποιοί μας ακολούθησαν». Οι κακουχίες είχαν μειώσει δραστικά τις πλούσιες καμπύλες της. Η συντροφισσά της έμοιαζε ακόμα σαν παιδί, αν και πολύ ταλαιπωρημένο και πεινασμένο. «Για φαντάσου!» είπε. «Έχετε τα χάλια σας, λες και είδατε το χάρο με τα μάτια σας — και κρίμα που δεν σας πήρε μαζί του. Κάντε μας τη χάρη να κατρακυλήσετε απ' τη σκάλα και να σπάσετε τα κεφάλια σας».

Όταν ο Φαφρντ κι ο Γάτος δεν κινήθηκαν, ούτε άλλαξαν την κουρασμένη έκφρασή τους, εκείνη γέλασε κοφτά, κάθισε σε μια ετοιμόρροπη καρέκλα και τέντωσε το ένα πόδι προς το Γάτο, λέγοντας: «Αφού δεν φεύγετε, τουλάχιστον κάντε κάτι χρήσιμο. Γάτε, βγάλε μου τα σαντάλια και πλύνε μου τα πόδια». Την ίδια στιγμή, η Νέμια κάθισε μπροστά σε μια σαρακοφαγωμένη γυναικεία τουαλέττα και κοιτάζοντας τον εαυτό της στον καθρέφτη άπλωσε μια ξεδοντιασμένη τσατσάρα προς τον Φαφρντ, λέγοντάς του: «Χτένισε τα μαλλιά μου, άξεστε βάρβαρε, και κοίτα να προσέχεις τους κόμπους».

Ο Φαφρντ κι ο Γάτος (ο τελευταίος αφού πρώτα ζέστανε νερό) άρχισαν να κάνουν αυτά που

τους πρόσταξαν με τον πιο σοβαρό τρόπο.

Μετά από αρκετή ώρα και πολλές άλλες εξυπηρετήσεις και ταπεινώσεις, οι δυο γυναίκες δεν μπορούσαν πια να κρατηθούν για να μη γελάσουν. Η μιζέρια ζητάει πάντα συντροφιά, αφού πρώτα ικανοποιηθεί ο εγωισμός «Αρκετά για την ώρα», είπε η Νέμια. «Μπορείτε να χαλαρώσετε, αν και αργότερα θα πρέπει να μαγειρέψετε και να βγείτε για ν' αγοράσετε κρασί».

Λίγο μετά, ο Γάτος είπε: «Μα το Μογκ, κάπως φτιάξανε τα πράγματα». Κι ο Φαφρντ συμφώνησε: «Ναι, μα τον Ισέκ, ο Κος να πάρει και να σηκώσει τα φαντάσματα και τα πνεύματα!»

Οι τρεις θεοί, ακούγοντας να χρησιμοποιούν τα ονόματά τους επί ματαίω, γέμισαν ικανοποίηση, καθώς αναπαύονταν στον παράδεισο μετά από τόσους κόπους.

ΣΙΩΠΗ

του Έντγκαρ Άλαν Πόε

Ο Έντγκαρ Άλαν Πόε δεν είναι ασφαλώς ένας συγγραφέας που χρειάζεται παρουσίαση. Τα πεζά και τα ποίηματά του δημιούργησαν μια ολόκληρη σχολή λογοτεχνίας, τη λεγόμενη «γοτθικού τρόμου» και από το 1849 που πέθανε μέχρι σήμερα έχει βρει αμέτρητους μιμητές, ανάμεσά τους και τον πολυσυζητημένο Φίλιπ Λάβκραφτ, όπως επίσης και τον Ιούλιο Βερν, που το έργο του «Η Σφίγγα των Πάγων» αποτελεί συνέχεια του μυθιστορήματος «Οι Περιπέτειες του Άρθουρ Γκόρντον Πυμ» του Πόε. Σ'αυτό το σπάνιο μικρό διήγημα μιλάει για κάτι που μπορεί να τρομάξει και την πιο άφοβη ψυχή...

Θ.Μ.

Εύδουσιν ορέων κορυφαί τε και φάραγγες,
πρώνες τε και χαράδραι...

ΑΛΚΜΑΝ

«Άκου τί θα σου πω», ψιθύρισε ο δαίμονας καθώς ακούμπισε το χέρι του στο κεφάλι μου. «Ο τόπος για τον οποίο θα σου μιλήσω, είναι μια τρομερή περιοχή στη Λιβύη, κοντά στον ποταμό Ζαίρ, κι εκεί δεν υπάρχει ποτέ σιωπή και ησυχία.

»Τα νερά του ποταμού έχουν ένα αρρωστημένο κίτρινο χρώμα και δεν κυλούν προς τη θάλασσα, αλλά αναβράζουν αιώνια κάτω απ'το κόκκινο μάτι του ήλιου. Για πολλά χιλιόμετρα, κι από τις δυο μεριές της λασπερής κοίτης του ποταμού, υπάρχει μια χλωμή έρημος από γιγάντια νερόκρινα. Αναστενάζουν το ένα στο άλλο μέσα σ'αυτή την ερημιά, και τεντώνουν προς τον ουρανό τους μακριούς κι αηδιαστικούς λαιμούς τους, νεύοντας πέρα δώθε τα κεφάλια τους. Το ακαθόριστο μουρμούρητό που βγαίνει απ'αυτά, μοιάζει με το κελάρισμα υπόγειων νερών.

»Το βασίλειό τους έχει, όμως, ένα όριο — το όριο του σκοτεινού και φοβερού δάσους. Εκεί, σαν τα κύματα γύρω από τις Εβρίδες, η χαμηλή βλάστηση αναδεύεται συνέχεια, παρότι δεν φυ-

σάει αέρας στους ουρανούς. Τα ψηλά αρχέγονα δέντρα σείονται ασταμάτητα με ένα τρομακτικό βουητό, στάζοντας από τις κορυφές τους σταγόνες μαύρης δροσιάς. Στις ρίζες τους, παράξενα δηλητηριώδη λουλούδια συσπώνται σε ανήσυχο ύπνο, και από πάνω τους, με βαριά μπουμπουνητά, γκρίζα σύννεφα τρέχουν προς τα δυτικά μέχρι να κυλήσουν σαν καταρράχτης από τον απότομο γκρεμό του ορίζοντα. Στις όχθες του ποταμού Ζαίρ, δεν υπάρχει ποτέ ησυχία.

»Ήταν νύχτα και η βροχή έπεφτε, μα όταν έφτανε στη γη σχημάτιζε λιμνούλες από αίμα. Εγώ στεκόμουν ανάμεσα στα ψηλά κρίνα, ενώ η βροχή μούσκευε το κεφάλι μου και τα κρίνα αναστέναζαν το ένα στο άλλο μέσα στην απεραντωσύνη της ερημιάς.

»Το φεγγάρι φανερώθηκε μέσα από την αραιή ομίχλη και το χρώμα του ήταν άλικο. Η ματιά μου έπεσε πάνω σ'έναν τεράστιο γκρίζο βράχο που στεκόταν στην όχθη του ποταμού και φωτιζόταν από το φέγγαρόφωτο. Επάνω στην πέτρα υπήρχαν σκαλισμένα γράμματα. Περπάτησα ανάμεσα στα κρίνα, τσαλαπατώντας τα, μέχρι που έφτασα αρκετά κοντά για να μπορώ να διαβάσω τί έγραφε επάνω της, μα δεν κατάφερα να διακρίνω. Ήμουν έτοιμος να γυρίσω πίσω, όταν το φεγγάρι έγινε πιο κόκκινο και γυρίζοντας μπόρεσα να ξεχωρίσω τα γράμματα· η λέξη που σχημάτιζαν ήταν ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΗ.

»Σηκώνοντας το βλέμμα, είδα έναν άνδρα στην κορυφή του βράχου και κρύφτηκα ανάμεσα στα νερόκρινα για να ανακαλύψω τί έκανε. Ήταν ψηλός και μεγαλοπρεπής, κι από τους ώμους μέχρι τα πόδια ήταν τυλιγμένος σε μια τήβεννο της

αρχαίας Ρώμης. Το σώμα του ήταν δυσδιάκριτο, αλλά το πρόσωπό ήταν αυτό ενός θεού. Το μέτωπό του ήταν πλατύ και γεμάτο σκέψεις, και τα μάτια του αγριεμένα από την έγνοια. Στις αυλακιές στα μάγουλά του μπορούσα να διαβάσω τη θλίψη, την κούραση και την αηδία για την ανθρωπότητα, καθώς και μια μεγάλη επιθυμία για μοναξιά.

»Ο άνδρας κάθισε πάνω στο βράχο και ακούμπησε το κεφάλι επάνω στη γροθιά του, παρατηρόντας γύρω του την ερημιά. Πρώτα κοίταξε τη χαμηλή ανήσυχη βλάστηση, μετά τις κορυφές των δέντρων, και μετά ακόμα ψηλότερα, τα γκρίζα σύννεφα και το κόκκινο φεγγάρι. Εγώ έμενα κρυμμένος και παρακολουθούσα τις πράξεις του άντρα. Έτρεμε μέσα στη μοναξιά του, αλλά η νύχτα περνούσε κι εκείνος συνέχιζε να μένει πάνω στο βράχο.

»Ύστερα, ο άντρας έστρεψε την προσοχή του από τον ουρανό προς τον τρομερό ποταμό Ζαίρ, τα αρρωστιάρικα κίτρινα νερά του και τις χλωμές λεγεώνες των νερόκρινων. Αφουγκράστηκε τους αναστεναγμούς τους και το μουρμουρητό που έβγαινε από μέσα τους. Εγώ έμενα κρυμμένος και παρακολουθούσα τις πράξεις του άντρα. Έτρεμε μέσα στη μοναξιά του, αλλά η νύχτα περνούσε κι εκείνος συνέχιζε να μένει πάνω στο βράχο.

»Τότε κι εγώ χώθηκα πιο βαθιά μέσα στο έλος και κάλεσα τους ιπποπόταμους που κατοικούσαν ανάμεσα στις φτέρες και τη λάσπη του. Άκουσαν το κάλεσμά μου και μαζεύτηκαν γύρω από τη ρίζα του βράχου, βγάζοντας άγρια μουγκρητά κάτω από το φεγγάρι. Εγώ έμενα κρυμ-

μένος και παρακολουθούσα τις πράξεις του άντρα. Έτρεμε μέσα στη μοναξιά του, αλλά η νύχτα περνούσε κι εκείνος συνέχιζε να μένει πάνω στο βράχο.

»Έπειτα καταράστηκα τα στοιχεία της φύσης και μια φοβερή καταιγίδα πλάκωσε τον ουρανό, εκεί που πριν δεν φυσούσε άνεμος. Ο ουρανός συνταράχτηκε από τη βιαιότητά της· οι καταρράχτες του άνοιξαν πάνω από το κεφάλι του άνδρα. Ο ποταμός φούσκωσε και άφρισε, τα νερόκρινα άρχισαν να στριγγλίζουν, το δάσος να σείεται, ο κεραυνός να βροντά κι η αστραπή να πέφτει. Ο βράχος έτριζε συθέμελα. Εγώ έμενα κρυμμένος και παρακολουθούσα τις πράξεις του άντρα. Έτρεμε μέσα στη μοναξιά του, αλλά η νύχτα περνούσε κι εκείνος συνέχιζε να μένει πάνω στο βράχο.

»Τότε κι εγώ οργίστηκα, και καταράστηκα με την κατάρα της *σιωπής* τον ποταμό, τα νερόκρινα, τον άνεμο, τον κεραυνό και το δάσος. Καθώς η κατάρα έπεφτε, όλα έμειναν ακίνητα. Το φεγγάρι έπαψε να σέρνεται στο στερέωμα, ο κεραυνός έσβησε, η αστραπή σταμάτησε να αστράφτει. Τα σύννεφα αιωρούνταν ακίνητα, τα νερά κώπασαν, τα δέντρα έπαψαν να σείονται και τα νερόκρινα σταμάτησαν να αναστενάζουν. Πουθενά δεν ακουγόταν πια ο παραμικρός θόρυβος. Τώρα κοίταξα ξανά τα γράμματα πάνω στο βράχο κι είδα πως είχαν αλλάξει· τώρα σχημάτιζαν τη λέξη ΣΙΩΠΗ.

Είδα την έκφραση του άντρα να αλλάζει και να γεμίζει τρόμο. Σήκωσε βιαστικά το κεφάλι του, ανασηκώθηκε πάνω στο βράχο και αφουγκράστηκε. Καμιά φωνή δεν ακουγόταν μέσα

στην απέραντη ερημιά και τα γράμματα συνέχιζαν να γράφουν: ΣΙΩΠΗ. Τότε ο άντρας ούρλιαξε, γύριζε το πρόσωπό του αλλού, και πηδώντας από το βράχο χάθηκε τρέχοντας, έτσι που δεν τον ξανάδα».

Μπορεί να υπάρχουν πολλές ιστορίες στα βιβλία των Μάγων. Θαυμαστές διηγήσεις για τους Ουρανούς, τη Γη και τη Θάλασσα, και τα πνεύματα που τα εξουσιάζουν. Λένε πάλι πως υπήρχε μεγάλη σοφία στα λόγια των μάντεων και λόγια ιερά ακούγονταν μέσα στο θρόισμα των φύλλων της δρυός στη Δωδώνη. Κι όμως, αυτή την παραβολή που μου είπε ο δαίμονας καθώς καθόταν πλάι μου, στη σκια του τάφου, τη θεωρώ την πιο θαυμαστή από όλες! Και καθώς ο Δαίμονας τελείωνε την ιστορία του, έπεσε πάλι μέσα στο άνοιγμα του τάφου κι άρχισε να γελάει. Εγώ δεν μπορούσα να γελάσω μαζί του, κι αυτός με καταράστηκε για την αδυναμία μου. Ύστερα, ο λύγκας που κατοικεί αιώνια μέσα στον τάφο, βγήκε και κάθισε στα πόδια του δαίμονα, κοιτάζοντάς τον αμίλητος με τα τεράστια γατίσια του μάτια.

ΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ ΤΟΥ ΕΚΜΠΕΝ

του Τζέιμς Κέιμπελ

Ο Τζέιμς Κέιμπελ είναι μια ξεχωριστή μορφή στο χώρο της ηρωικής φαντασίας. Κατά τη γνώμη μου, έχει τόση σχέση με τα περισσότερα «μεγάλα» ονόματα στο χώρο της ηρωϊκής φαντασίας, όση έχει κι ο Ελύτης ή ο Καβάφης με τους λαϊκούς ποιητές που σκαρώνουν στιχάκια για βουκολικά δράματα. Ο περίφημος αυτός αμερικανός συγγραφέας έγραφε κάτι πολύ ανώτερο από απλές διασκεδαστικές ιστορίες για να περνάει η ώρα των αναγνωστών. Τα μυθιστορήματά του είναι πλημμυρισμένα από εντονώτατο συμβολισμό και αναλύουν, τις περισσότερες φορές με έναν μελαγχολικό και ταυτόχρονα σατιρικό πεσιμισμό, όλα τα ανθρώπινα πάθη, τις ματαιότητες αλλά και το μεγαλείο της ανθρώπινης ψυχής. Όπως και τα άλλα αριστουργήματά του «Μορφές από Πηλό», «Το Ασημένιο Άτι», «Γιούργκεν» και «Τα Ψηλά Μέρη», είναι σίγουρο πως κι αυτό εδώ το ξεχωριστό διήγημα θα σας αφήσει μια πολύ πικρή γεύση στο στόμα, αλλά το ίδιο σίγουρο είναι πως το ύφος του και το βαθύ του νόημα θα σας μείνουν αξέχαστα.

Θ.Μ.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Αυτή είναι μια παλιά ιστορία που περιγράφει τον πόλεμο ανάμεσα στον Άλφγκαρ, το βασιλιά του Έκμπεν και τον Ουλφ, το βασιλιά του Ρορν. Το μίσος του ενός για τον άλλο σκότισε την ψυχή τους, επειδή κι οι δυο ποθούσαν την ίδια γυναίκα, την κόρη του Θόργκριμ, που ονομαζόταν Εταΐν.

Δυο βασιλιάδες μάχονταν για χατήρι της, επειδή ήταν η ομορφότερη απ' όλες τις γυναίκες του κόσμου, ή έτσι τουλάχιστον φαινόταν σ' αυτούς. Το γαλάζιο των ματιών της, που είχε τη λαμπεράδα του ανοιξιάτικου ουρανού όταν δεν υπάρχει σύννεφο στον ορίζοντα, έκανε τους στρατούς του Ρορν και του Έκμπεν να συγκρουστούν σαν σύννεφα καταιγίδας. Το αίμα κυλούσε ποτάμι, εξαιτίας των κόκκινων χειλιών της Εταΐν. Οι χρυσές φλόγες των μαλλιών της, έκαναν στάχτες τις πόλεις και τα χωριά των δυο βασιλείων.

Το κάστρο του Ουλφ στο Μέιβοντ είναι αλήθεια πως άντεξε σε όλες τις πολιορκίες· το Ντρούιμ, όμως, έπεσε, και στη συνέχεια η Τάρμπα. Πάρθηκε ακόμα και το Άκχρεν, και τα χω-

ράφια του οργώθηκαν και σπάρθηκαν με αλάτι. Ο Ουλφ άλωσε την Σοράμ, σκάβοντας λαγούμια κάτω απ' τα τείχη της, αλλά κι ο Άλφγκαρ κατέλαβε την Γκάριαν, και την έκαψε αφού πρώτα πήρε από μέσα της κάρα με βαλίστρες και σκηνές και δυο φορτώματα ασήμι.

Η ομορφιά της Εταΐν δεν άφηνε εκείνη τη γωνιά του κόσμου να ειρηνέψει. Το χρώμα της και το σχήμα του κορμιού της κατέληξαν να γίνουν υψηλά ηθικά ζητήματα, ακολουθούμενα από αναστάτωση, αυξήσεις στους φόρους, διαφθορά και γρήγορο θάνατο, όπως επίσης και από πολλές πατριωτικές διακηρύξεις.

Τελικά, τον τέταρτο χρόνο του πολέμου, ο απαράμιλλος ηρωισμός και τα υπέρτερα ιδανικά των ανθρώπων του Έκμπεν, για τά οποία μιλούσαν οι μισές από αυτές τις διακηρύξεις, ευοδώθηκαν από την κουφαμάρα του Κόρμακ. Αυτός ο Κόρμακ των Δίδυμων Λόφων ήταν στρατηγός στο ένα τρίτο των στρατιών του Ρορν. Η κουφαμάρα του είχε ακριβό αντάλλαγμα: Για τρεις παρθένες χωρίς κανένα ψεγάδι στο κορμί, τέσσερα σακκούλια με γαλάζια τυρκουάζ και το ασήμι που ο βασιλιάς Άλφγκαρ είχε πάρει από την Γκάριαν, ο Κόρμακ κώφευσε στις υπόλοιπες μισές διακηρύξεις, αυτές μου μιλούσαν για τον απαράμιλλο ηρωισμό και τα υπέρτερα ιδανικά των ανθρώπων του Ρορν. Πρόδωσε την πατρίδα του.

Ποτέ δεν υπήρξε πιο μεγαλειώδης σφαγή από αυτή που έκαναν οι πατριώτες του Έκμπεν στους παγιδευμένους πατριώτες του Ρορν, κάτω από τις φτελιές του φαραγγιού του Στράθγκορ. Μονάχα ο βασιλιάς Ουλφ γλίτωσε από τον

αφανισμό του στρατού του, ενώ όλοι οι υπόλοιποι κόπηκαν στα δύο, σαν τις διακηρύξεις που χαροποιούσαν τους πάντες με τις ηθικές αρχές τους σε εκείνη τη γωνιά του κόσμου.

Έτσι, ο Άλφγκαρ νίκησε, και τίποτα πια δεν στεκόταν στο δρόμο του. Είχε ό,τι ποθούσε η καρδιά του και πιο πολύ, απ' όλα τα δάση, τις πολιτείες και τα εύφορα λειβάδια του Ρορν. Όσο για τον Ουλφ, που δεν ήταν πια βασιλιάς, αυτός το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να προσεύχεται στους θεούς του από ένα διπλαμπαρωμένο βαθύ μπουντρούμι.

Παντού στο Έκμπεν, από το πράσινο Πεν Λόεγκιρ μέχρι τους άγονους λόγους του Ταγκντ, οι βαρώνοι και οι συνοδίες τους κατευθύνονταν προς το παλάτι του βασιλιά στο Σοράμ, όπου όλα ήταν έτοιμα για τό γάμο του Άλφγκαρ, του μεγάλου βασιλιά, με την Εταΐν, την ομορφότερη γυναίκα του κόσμου.

1. Σχετικά με τον Άλφγκαρ και το Βασίλειό του

Στο παλάτι του βασιλιά, στο Σοράμ, υπήρχε ένας περιφραγμένος κήπος, μ' ένα μικρό συντριβάνι στη μέση του, τριγυρισμένος από πλακόστρωτο. Σ' εκείνο το σημείο πήγαν και κάθισαν ο βασιλιάς Άλφγκαρ και η Εταΐν μια ηλιόλουστη μέρα του Απρίλη.

«Γαλαζομάτα Εταΐν», είπε ο βασιλιάς Άλφγκαρ, «δεν είναι σωστό τα δυο σου μάτια να είναι οι καθρέφτες μου. Μέσα στο καθένα ανακαλύπτω τον εαυτό μου, σαν μια μικρή μορφή μέσα στη λαμπεράδα τους».

«Χαρά και των δυο ματιών μου», του απάντησε η Εταΐν, «η μορφή σου είναι χαραγμένη πιο βαθιά από εκεί, μέσα στην καρδιά μου».

«Εταΐν με τα κόκκινα χείλη», είπε ο Άλφγκαρ, «δεν είναι σωστό τα χείλη σου να μου παίζουν τόσο γλυκειά μουσική. Κάποιος μοναχικός θεός μπορεί να δει την ευτυχία μου και να ζηλέψει, αφού δεν έχει τέτοια ουράνια μελωδία στον παράδεισό του».

«Για κανένα θεό και για κανέναν παράδεισο», απάντησε η όμορφη κοπέλα, «δεν θα άφηνα τον Άλφγκαρ που είναι η λατρεία όλων των γυναικών του Έκμπεν. Τα δυνατά του μπράτσα είναι ο μόνος παράδεισος που ζητώ».

Ύστερα, ο Άλφγκαρ είπε: «Χρυσομαλλούσα Εταΐν, δεν είναι σωστό που αύριο το μεσημέρι ο αρχιεπίσκοπος θα βάλει την κορώνα της βασίλισσας του Έκμπεν στο κεφάλι σου. Το Έκμπεν είναι μια χώρα μικρή, κι αν τα στέμματα της Ρώμης και του Βυζαντίου, κι όλων των άλλων φημισμένων αυτοκρατοριών μπορούσαν να ενωθούν σε μια κορώνα που να τη φοράς εσύ, και πάλι η λαμπεράδα των μαλλιών σου θα τη θάμπωνε».

«Εκείνο που θέλω δεν είναι η κορώνα, καρδιά της ευτυχίας μου», απάντησε η Εταΐν, «αλλά το βασιλιά που την κατέχει και μόνο».

«Ήταν, όμως, δυο βασιλιάδες που σ' ερωτεύθηκαν», παρατήρησε ο Άλφγκαρ.

Σ' αυτά τα λόγια, η κόρη του Θόργκριμ του Σκυφτού γέλασε και απάντησε:

«Για μένα δεν υπαρχει άλλος βασιλιάς εκτός από τον Άλφγκαρ. Όσο για τον Ουλφ...»

Ένα σήκωμα των ώμων περιέγραψε με ακρίβεια τη γνώμη της.

Τέτοιου είδους ανοησίες έλεγαν οι δυο νεαροί εραστές την παραμονή του γάμου τους, καθώς κάθονταν μαζί στον περιτειχισμένο κήπο του Σοράμ, ενώ το χλωμό καινούργιο χορτάρι φύτρωνε ανάμεσα στις καφετιές πλάκες και ο ασημένιος πίδακας του νερού τιναζόταν εδώ κι εκεί από τους άνεμους του Απρίλη. Γύρω τους, τα νεαρά φύλλα ψιθύριζαν αίσιες προφητίες για τόση ευτυχία, που ούτε ένας αιώνας καλοκαιριών δεν θα μπορούσε να ξεθωριάσει.

2. Το Όνειρο που τον συντάραξε

Εκείνη τη νύχτα της παραμονής του γάμου του, ο Βασιλιάς Άλφγκαρ είδε ένα αλλόκοτο όνειρο. Του φάνηκε μέσα στον ύπνο του πως άκουγε μια μακρινή κι εξώκοσμη μουσική, που με τη μαγεία της τον κρατούσε δεμένο με αόρατες αλυσσίδες.

Ο υπέρμαχος που είχε σκοτώσει τόσους πολεμιστές ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι του, κάτω από μια μάλλινη κουβέρτα βαμμένη με γαλάζιες ρίγες, ακίνητος σαν πεθαμένος. Αυτός που είχε αποκτήσει όλα όσα επιθυμούσε, τώρα ένιωθε αμφιβολία και δυσαρέσκεια. Ήθελε να βρει αυτό που αναζητούσε η μουσική, αλλά δεν μπορούσε να το βρει σε καμιά γωνιά του κόσμου. Γιατί ο Άλφγκαρ ήξερε, με την καρδιά σφιγμένη, πως μ' αυτή τη μελωδία η Ετάρ η μάγισσα ταξίδευε μέσα στους αιώνες, παρασύροντας τους άντρες μακριά απ' τα συνηθισμένα μονοπάτια της ζωής.

Έτσι, εκείνο το βράδυ μια γυναίκα ήρθε δίπλα στον Άλφγκαρ ενώ εκείνος κειτόταν στο κρεβάτι του, και μαζί μ' αυτήν ένας λυγερός κοκκινομάλλης νέος. Η γυναίκα χαμογέλασε. Κι ο νεαρός χαμογελούσε, αλλά το πρόσωπό του ήταν χλωμό και γεμάτο θλίψη, καθώς ακουμπούσε το χέρι της γυναίκας πάνω στο χέρι του Άλφγκαρ. Η γυναίκα έσκυψε, έτσι ώστε το πρόσωπό της πλησίασε τον κοιμισμένο βασιλιά.

Του μίλησε, δένοντάς τον με τα μάγια της, ενώ εκείνος έβλεπε μέσα στον ύπνο του το πρόσωπό της, τη λαμπεράδα των ματιών της και το αργό κούνημα των χειλιών της. Μ' αυτό τον τρόπο η Ετάρ η μάγισσα, που κάποιος ποιητής είχε φέρει από τη γκρίζα Έρημο Πίσω Από Το Φεγγάρι, για να ζει στη γη μας μέσα σε πολλά κορμιά, γέμισε τον Άλφγκαρ με μια ανάμνηση και μια επιθυμία και μια αναστάτωση, την ώρα ακριβώς του μεγαλύτερου θριάμβου του.

Του φάνηκε πως άκουγε πολύ αμυδρά κι από μεγάλη απόσταση, έναν θρήνο από μικρές φωνές που κλαψούριζαν ανήσυχα κι έλεγαν:

«Χαίρε, Ετάρ!»

Μια φωνή ξεχώρισε από τις άλλες και είπε: «Εξαιτίας σου, δεν μπορούμε να βρούμε ευτυχία κοντά σε καμιά άλλη γυναίκα».

Μια άλλη έλεγε: «Εξαιτίας σου, δεν απολαμβάνουμε πια καμιά μελωδία αυτού του κόσμου».

Και μια τρίτη: «Για χάρη σου ζούμε σαν εξόριστοι μέσα στην κοινωνία των ανθρώπων».

Έπειτα, όλες οι φωνές φώναξαν μαζί: «Χαίρε, Ετάρ, που μας στέρησες τη χαρά και μας απομάκρυνες απ' τα συνηθισμένα μονοπάτια της ζωής!»

Έτσι τέλειωσε το όνειρο. Ο βασιλιάς Άλφγκαρ ξύπνησε μόνος του στο πρώτο φως της αυγής και κατάλαβε πως μια αναπόφευκτη μοίρα τον είχε τυλίξει στα δίχτυα της.

3. Η αποστολή του χελιδονιού

Πουθενά σ' εκείνο το μέρος του κόσμου δεν υπήρχε βασιλιάς πιο ισχυρός από τον Άλφγκαρ. Τώρα καθόταν πάνω στο θρόνο του που ήταν καμωμένος από ξύλο μηλιάς και είχε χάλκινα καρφιά, με όλους τους βαρώνους του τριγύρω. Πάνω στα ξανθά μαλλιά του φορούσε το ιερό στέμμα του Έκμπεν, δώρο του μοναδικού θεού της χώρας. Χρυσά σκουλαρίκια κρέμονταν απ' τα αυτιά του και γύρω από το λαιμό είχε πέντε μαλαματένια περιδέραια. Πάνω στην φαρδιά του πλάτη ήταν ριγμένος ένας πορφυρός μανδύας, γαρνιρισμένος με γούνα λευκή.

Πρόσταξε να φέρουν μπροστά του την Εταΐν, την κόρη του Θόργκριμ του Σκυφτού, ώστε να στεφθεί βασίλισσα του Έκμπεν, κι επίσης να φέρουν από τη μαύρη φυλακή του τον Ουλφ, που δεν ήταν πια βασιλιάς.

Όταν στάθηκαν μπροστά του, ο Άλφγκαρ τους κοίταξε συλλογισμένος για ώρα πολλή. Πίσω από την Εταΐν στέκονταν οι υπηρέτριές της. Ήταν ψηλά και χαμογελαστά κορίτσια, με ξανθά σγουρά μαλλιά και καθαρά γαλάζια μάτια. Η κάθε μια φορούσε πάνω στο λευκό κορμί της ένα φόρεμα από πράσινο μετάξι, μ' ένα χρυσό αστέρι στην κορυφή του κάθε νεαρού στητού μαστού. Πίσω απ' τον Ουλφ, όμως, δυο από τους κουκουλοφόρους με τα κόκκινα που τον είχαν φέρει εκεί

ετοίμαζαν τα εργαλεία του επαγγέλματός τους, ενώ οι δυο άλλοι άναβαν μια φωτιά σ' ένα μαγκάλι.

Οι βαρώνοι του Έκμπεν πρότειναν ο καθένας κάποιο βασανιστήριο που, κατά τη διάρκεια της στρατιωτικής ή δικαστικής του καριέρας, είχε θεωρήσει το πιο παρατεταμένο και το πιο διασκεδαστικό στην παρακολούθηση. Ο Αρχιεπίσκοπος του Έκμπεν δεν έπαιρνε μέρος σε τέτοιες κοσμικές συζητήσεις, αλλά έφερε μια πολυθρόνα από σκαλιστό ταξό κι επάνω της έβαλε ένα πορφυρό χρυσοκέντητο μαξιλάρι, έτσι ώστε η Εταΐν να μπορεί να παρακολουθήσει την απονομή της δικαιοσύνης με όλη της την άνεση.

Εκείνη τη στιγμή, κι ενώ όλοι περίμεναν την απόφαση του Άλφγκαρ, ένα χελιδόνι μπήκε απ' το παράθυρο και, βουτώντας, ξερίζωσε με το κοντό του ράμφος μια τρίχα από τη μαύρη χαίτη του Ουλφ και πέταξε πάλι μακριά. Σ' αυτό το θέαμα, όλοι οι βαρώνοι του Έκμπεν φώναξαν με χαρά. Σε όλους ήταν γνωστή η αποστολή του Χελιδονιού. Σύμφωνα με πολλούς και αξιόπιστους θρύλους, αυτός ήταν ο τρόπος με τον οποίο οι θεοί του Ρορν συνήθιζαν να στέλνουν τον όλεθρο στα ξαδέλφια τους, τους βασιλιάδες του Ρορν. Έτσι, είχαν όλοι τους διπλή χαρά, βλέποντας πως η δουλειά εκείνου του πρωινού ήταν ευλογημένη εκ των προτέρων από τους Ουρανούς, τώρα που οι θεοί του Ουλφ τον είχαν εγκαταλείψει.

Μόνο ο Άλφγκαρ μέσα στην εύθυμη συντροφιά παρέμενε αμίλητος.

«Αυτό είναι το Χελιδόνι του Κόγκι», είπε τελικά. «Είναι ο απεσταλμένος των τριών θεών του Ρορν. Πότε πρόλαβαν αυτοί οι τρεις να αναλάβουν την κυριαρχία πάνω στο Έκμπεν;»

«Άρχοντά μου», παρατήρησε ο αρχιεπίσκοπος, «είναι φρόνιμο να διατηρούμε καλές διπλωματικές σχέσεις με τους θεούς όλων των χωρών».

«Η επιθυμία του βασιλιά είναι νόμος», απάντησε ο Άλφγκαρ. «Εμείς εδώ στο Έκμπεν προσκυνάμε μόνο έναν θεό και ένα βασιλιά και μια αγαπημένη».

Ύστερα, ο Άλφγκαρ κατέβηκε τα κόκκινα σκαλιά του θρόνου του, άνοιξε την πόρπη του πορφυρού του μανδύα και τον πέρασε γύρω από τους ώμους ενός άλλου. Έπειτα, πήρε από το ξανθό κεφάλι του την ιερή κορώνα του Έκμπεν, αυτήν που έδινε την κυριαρχία πάνω σ' όλη τη χώρα σε όποιον τη φορούσε, και την έβαλε πάνω στο κεφάλι κάποιου άλλου. Ακούμπησε με τα χείλη του τα χέρια της Εταΐν, αγγίζοντας για τελευταία φορά το πανώριο κορμί για χάρη του οποίου η ψυχή του δεν είχε γνωρίσει αναπαυμό για τέσσερα χρόνια, και ύστερα έβαλε το δεξί της χέρι μέσα στο χέρι κάποιου άλλου. Ύστερα, ο Άλφγκαρ γονάτισε, έβαλε τα δικά του χέρια ανάμεσα στους τριχωτούς μηρούς του Ουλφ και, αγγίζοντας το τεράστιο αντρικό του όργανο, ορκίστηκε πίστη και τις υπηρεσίες του στον κάτοχο του ιερού στέμματος του Έκμπεν.

Μετά από ένα λεπτό ανθρώπινης έκπληξης, ο Ουλφ μίλησε όπως αρμόζει σε έναν βασιλιά. Πρώτα, όμως, έδιωξε με ένα νόημα τους τέσσερις κουκουλοφόρους που ετοιμάζονταν να εξασκήσουν τα επαγγελματικά τους καθήκοντα πάνω στο σώμα του Άλφγκαρ. Οι βαρώνοι μουρμούρισαν κάπως δυσαρεστημένα στη θέα αυτής

του της χειρονομίας και ο Αρχιεπίσκοπος του Έκμπεν κούνησε το κεφάλι του με αποδοκιμασία.

Παρ' όλα αυτά, ο Ουλφ συγχώρεσε τις πρόσφατες προδοτικές δραστηριότητες του έκπτωτου αποστάτη που βρισκόταν στα πόδια του, του χάρισε τη ζωή και αποφάσισε πως η ποινή του θα 'ταν η ισόβια εξορία. Ύστερα, ο Ουλφ είπε βραχνά:

«Και στο μέλλον να προσέχεις, το παραφρονεμένο σου μονοπάτι να αποφεύγει το βασιλιά του Ρορν».

«Και του Έκμπεν, μεγαλειότατε», παρατήρησε ο αρχιεπίσκοπος.

«Ναι, και του Έκμπεν», συμπλήρωσε ο Ουλφ. «Επιπλέον, θα πρέπει να σ' ακολουθεί πάντα ο φόβος της τιμωρίας των τριών θεών του Ρορν, που αυτή την ώρα και σ' αυτό το μέρος κατανίκησαν τις δαιμονικές σου προσπάθειες και θα απαιτήσουν το τίμημα για την ασέβεια που έδειξες απέναντι στον απεσταλμένο τους».

«Ο λόγος του βασιλιά είναι νόμος!» φώναξαν όλοι οι βαρώνοι μαζί, με πίστη και αφοσίωση.

Μα ο νεαρός Άλφγκαρ απάντησε: «Ο βασιλιάς μίλησε, και άξια σεβασμού είναι τα λόγια όλων των βασιλέων και των θεών. Όμως, στο Έκμπεν έχουμε συνήθειο να προσκυνάμε μόνο ένα θεό, και ένα βασιλιά, και μια αγαπημένη, κι αυτό το συνήθειο δεν πρόκειται ποτέ να το εγκαταλείψω».

Μ' αυτά τα λόγια, έφυγε για την εξορία του, και κανείς δεν του έδωσε άλλη σημασία. Ο λαός του Έκμπεν είχε να ασχοληθεί με πιο σημαντικά πράγματα.

Γιατί τώρα, θα γινόταν ο γάμος της Εταΐν, της

πιο όμορφης γυναίκας του κόσμου, που εκείνη τη μέρα αντάμειψε πλουσιοπάροχα όλους τους άνδρες του Ρορν που είχαν σκοτωθεί για το χρώμα των μαλλιών της και το σχήμα του κορμιού της. Αντάμειψε όλους αυτούς τους πατριώτες, στεφανώνοντας την προσπάθειά τους με τις δάφνες της νίκης, τώρα που η Εταΐν γινόταν σύζυγος του Ουλφ και βασίλισσα του Ρορν και του Έκμπεν.

Ο βωμός του θεού του Έκμπεν γκρεμίστηκε κατόπιν διαταγής του Ουλφ, και οι θεοί του Ρορν δέχθηκαν τη λατρεία που απαιτούσαν. Στον Κούρι, οι άνθρωποι του Έκμπεν πρόσφεραν τα κατάλληλα τμήματα του σώματος ενός μικρού βοσκόπουλου κι ενός τράγου. Προς τιμήν του Ουβαρντόβα έσφαξαν έναν λευκό ταύρο και στον Κόγκι θυσίασαν μια νεαρή παρθένα με αψεγάδιαστο κορμί, με τον τρόπο που ευχαριστούσε τον Κόγκι.

Μ' αυτόν τον τρόπο, ο Ουλφ συγχώρεσε μεγαλόψυχα το μήνυμα της καταστροφής που μάταια του είχαν στείλει εναντίον του οι τρεις θεοί του Ρορν, αφού στο κατω κάτω, όπως τόνιζε ο βασιλιάς, ήταν ξαδέλφια του και δεν έπρεπε να τους κρατά κακία. Ασφαλώς, οι θεοί θα απαιτούσαν την σκληρή και κατάλληλα οδυνηρή τιμωρία του ασεβή που εκείνο το πρωινό είχε σταματήσει την εκπλήρωση του οιωνού τους, αλλά ο Ουλφ από τη μεριά του προτιμούσε να αφήσει την απόδοση της δικαιοσύνης στα χέρια τους.

Ο Ουλφ διακήρυξε πως ένα τόσο ποταπό θέμα δεν ήταν άξιο συνέχειας. Ασφαλείς, τώρα, μέσα στην εθνική τους κληρονομιά του ευγενή χαρακτήρα, της εργατικότητας και των ηψηλών η-

θικών προτύπων, κι ευλογημένοι από ένα εύφορο έδαφος και αφθονία νερών, οι πατριώτες του Έκμπεν έπρεπε να βάλουν τους ώμους τους στο αλέτρι και να ελευθερώσουν το σκάφος της χώρας από τις στάχτες και τα θλιβερά συναισθήματα του πολέμου. Ο νέος τους μονάρχης θα υιοθετούσε την πιο φιλελεύθερη πολιτική, αφού ο μόνος του στόχος ήταν να είναι υπηρέτης του λαού του. Θα ενθάρρυνε την μετανάστευση και τις επενδύσεις ξένων κεφαλαίων, ενώ δεν θα παραμελούσε και τις πολιτιστικές πλευρές της ζωής που, αντίθετα, θα διευρύνονταν για να αγκαλιάσουν κάθε τέχνη, επιστήμη και επιχείρηση. Οι φόροι επί του παρόντος, και σαν ένα καθαρά προσωρινό μέτρο, θα τετραπλασιάζονταν, τώρα που το έθνος είχε το προνόμιο να βρεθεί μπροστά στην υπέρτατη ώρα του, την ώρα στην οποία θα μπορούσε να κεφαλαιοποιήσει, για χάρη των επερχόμενων γενεών, όλη την ενεργητικότητα, την ηθική ακεραιότητα και τις πλουτοπαραγωγικές πηγές του Έκμπεν. Σε μια τέτοια ώρα, δεν μπορούσε κανείς να ασχολείται με την τύχη ενός παραστρατημένου και παρανοϊκού εξόριστου.

Έτσι μίλησε ο βασιλιάς Ουλφ από τον ψηλό του θρόνο, που ήταν φτιαγμένος από ξύλο μηλιάς και είχε καρφιά από χαλκό.

«Ο μεγαλειότατος μιλάει όπως αρμόζει σε έναν βασιλιά», είπαν οι βαρώνοι του Έκμπεν. Ευτυχώς ξεφορτωθήκαμε αυτόν τον άπιστο που πρόσβαλλε δημόσια και με τέτοιο ασεβή τρόπο τους τρεις πιο ιερούς και εξαίρετους θεούς».

«Είναι γεγονός πως η στάση αυτού του ανθρώπου απέναντι στα θρησκευτικά ζητήματα ή-

ταν πάντα αμφίβολη, αν και η χαλαρή του ηθική ήταν δυστυχώς πολύ γνωστή», παρατήρησε ο πρώην αρχιεπίσκοπος του Έκμπεν, καθώς φορούσε βιαστικά το τομαρίσιο ράσο του αρχιερέα του Κούρι.

Η Εταΐν έσκυψε όλο τρυφερότητα πάνω απ' το σύζυγό της, και το πρόσωπό της έλαμπε από ευτυχία. Ήταν τόσο όμορφη, όσο το ηλιόφωτο όταν καθρεφτίζεται πάνω σε ήρεμη θάλασσα, κι όλοι όσοι την έβλεπαν δεν μπορούσαν παρά να παραδεχτούν ότι η Εταΐν ήταν η πιο πανώρια γυναίκα στον κόσμο.

«Χαρά των ματιών μου», είπε η βασίλισσα Εταΐν, «μιλάς όπως αρμόζει σε έναν βασιλιά. Όσο για αυτόν τον Άλφγκαρ...»

Ένα σήκωμα των ώμων περιέγραψε με ακρίβεια τη γνώμη της.

4. Ο Βασιλιάς πληρώνει

Λένε πως ο Άλφγκαρ περιπλανήθηκε μόνος του στο σκοτεινό δάσος του Νταρβάν. Ήταν ένα μέρος ανόσιο, στο οποίο λίγοι καλόγνωμοι άνθρωποι έμπαιναν με τη θέλησή τους. Ωστόσο, ο Άλφγκαρ κατευθύνθηκε προς τα εκεί, τώρα που το κάλεσμα της Ετάρ τον είχε παρασύρει μακριά απ' τα συνηθισμένα μονοπάτια της ζωής.

Λένε επίσης, πως κάτω απ' το πρώτο δέντρο αυτού του δάσους ήταν καθισμένος ένας λεπρός, τυλιγμένος με μια παλιά κίτρινη ρόμπα, έτσι ώστε να μη φαίνεται το πρόσωπό του. Δίπλα και στ' αριστερά του, έβοσκε ένας τράγος.

Ο λεπρός έσεισε ένα μικρό καμπανάκι και φώ-

ναξε: «Αδελφέ! Στο όνομα του βασιλιά, δώσε μου το δώρο που μου πρέπει».

«Υπάρχουν πολλοί βασιλιάδες», είπε ο Άλφγκαρ», κι οι περισσότεροι δεν είναι τόσο αξιόλογα πλάσματα. Κι όμως, όσο ένας βασιλιάς παραμένει άξιος του θρόνου του, ένα όνειρο κυβερνά την καρδιά του, άγνωστο στους κατώτερους ανθρώπους».

«Τότε», είπε ο λεπρός με μια στεγνή φωνή που ταίριαζε στη λογική τάση του μυαλού του, «δώσε μου αυτό που σου ζητώ στο όνομα του Ουλφ, του Βασιλιά του Ρορν και του Έκμπεν. Τα χέρια μου, βλέπεις έχουν φαγωθεί από την αρρώστια και δεν μπορώ να κάνω όσες καταστροφές επιθυμώ».

«Ο Ουλφ δεν είναι παρά ένας μικρός βασιλίσκος», απάντησε ο Άλφγκαρ στο λεπρό, «που η στρατηγική μου νίκησε στο Στράθγκορ και ένα δικό μου καπρίτσιο τον όρθωσε πάλι στο Σοράμ. Παρ' όλα αυτά, είναι άξιος του θρόνου του, επειδή δεν πρόδωσε τους θεούς του, παρ' όλο που τον πρόδωσαν αυτοί. Επιπλέον, ο Ουλφ είναι τώρα και δικός μου βασιλιάς, γι' αυτό και δεν μπορώ να σου αρνηθώ αυτό που θα ζητήσεις». Έτσι, ο λεπρός του είπε τι ζητούσε, κι ο Άλφγκαρ φάνηκε δυσαρεστημένος. Τελικά, όμως, χαμογέλασε και με τον σοβαρό και αρχοντικό τρόπο που οι απλά λογικοί άνθρωποι βρίσκουν ανυπόφορο, είπε:

«Σ' εσένα που μου ζητάς κάτι στο όνομα του βασιλιά μου, πρέπει να σου το δώσω, γιατί δεν θέλω να αλλάξω την παλιά συνήθεια του Έκμπεν. Εξάλλου, τα χέρια μου άγγιξαν τα χέρια της Ετάρ, και δεν βρίσκουν πια καμιά χαρά στο άγγιγμα των σπαθιών, των σκήπτρων και των πουγγιών».

Τότε, ο λεπρός άγγιξε τα χέρια του Άλφγκαρ και αμέσως εκείνα ζάρωσαν και ξεράθηκαν, σαν αυτά ενός γέρου. Τα χέρια που είχαν πάρει τη ζωή πολλών πολεμιστών μέσα στον ορυμαγδό της μάχης, τώρα έτρεμαν ακατάπαυστα και κάθε δύναμη είχε πετάξει από μέσα τους.

Ταυτόχρονα, κάτι εξίσου παράξενο συνέβη στις παρυφές του δάσους του Νταρβάν. Η Εταΐν, ο Ουλφ κι όλοι οι άρχοντες που πριν λίγο καιρό υπηρετούσαν τον Άλφγκαρ, τώρα περνούσαν μπροστά απ' το ανόσιο αυτό μέρος με τη μορφή πολύχρωμης ομίχλης. Ο Άλφγκαρ αναρωτήθηκε αν όλα αυτά ήταν αλήθεια, ή μήπως όλα όσα είχε δει και ζήσει από τη μέρα που γεννήθηκε δεν ήταν παρά τμήμα κάποιου πανάρχαιου ονείρου.

Μα ο λεπρός πέταξε την κίτρινη ρόμπα του και, με τη μορφή ενός κοκκαλιάρη γέρου κυνήγησε τις ομίχλες, τις έφτασε και τις σκόρπισε με τα καινούργια δυνατά του χέρια. Έτσι, ο Άλφγκαρ έδωσε ότι του είχε ζητηθεί στο όνομα του βασιλιά, και ο εκπεσών υπέρμαχος μπήκε στο σκοτεινό δάσος και πλησίασε τις φωτιές που έκαιγαν στο κέντρο του. Αυτοί που κατοικούσαν εκεί, μαζεύτηκαν γύρω του σκούζοντας χαρούμενα:

«Ο Βασιλιάς πληρώνει!»

Σε κάθε μεριά έβλεπε κανείς παγιδευμένους βασιλιάδες να βασανίζονται. Οι μικρές φωτιές μπροστά τους τους φώτιζαν καλά, έτσι που ο κάθε βασιλιάς διακρινόταν εστεμμένος, περήφανος και σιωπηλός. Παντού, έβλεπες τους μι-

κρούς ανθρώπους του Νταρβάν να προξενούν κάθε είδους μαρτύριο που μπορούσαν να εφεύρουν μέσα στην κακία τους, σ' αυτά τα πρόσωπα που είχαν τολμήσει να φανούν αληθινά βασιλικά.

Ο Άλφγκαρ σωριάστηκε κάτω από ένα σύνονθύλευμα τριχωτών κορμιών που βρωμούσαν κάτουρο και που χοροπηδούσαν γύρω του, σκαρφαλώνοντας το ένα πάνω στ' άλλο σαν παιχνιδιάρικα ποντίκια. Δεν μπορούσε να παλέψει με τα αδύναμα χέρια που του είχε δώσει ο λεπρός, αν και καμιά δύναμη ανθρώπου δεν θα μπορούσε να αντισταθεί στα ανθρωπάρια του Νταρβάν όταν φώναζαν: «Ο Βασιλιάς πληρώνει!»

Τότε, οι άλλοι παγιδευμένοι βασιλιάδες φώναξαν στον Άλφγκαρ με ήρεμες και σοβαρές φωνές μέσα από τα μαρτύριά τους:

«Έχε θάρρος, αδελφέ! Οι εχθροί μας είναι μικροί, αλλά η ζήλια τους κάνει δυνατούς, άφοβους και ξεδιάντροπους, όταν μυριστούν κάτι πραγματικά ευγενικό. Δεν υπάρχει δύναμη πάνω στη γη που να μπορεί να τους σταματήσει όταν φωνάξουν: «Ο Βασιλιάς πληρώνει!» Κουράγιο, αδελφέ, γιατί ο Χρόνος παραδίδει όλους τους βασιλείς των ανθρώπων στην εξουσία του λαού του Νταρβάν. Το μαρτύριό μας είναι μεγάλο, κι αυτοί διασκεδάζουν βρώμικα με ό,τι θνητό έχουμε επάνω μας. Έχε όμως πίστη, αδελφέ, γιατί το όνειρο που έχουμε μέσα στις καρδιές μας δεν μπορούν να το πάρουν ούτε να το αλλάξουν. Ακόμα κι η ίδια η φύση του, τους διαφεύγει. Δεν μπορούν να κατανοήσουν ούτε να συλήσουν αυτή την πολύ μικρή, καθαρή σπίθα μεγαλείου που μας έκανε διαφορετικούς απ' αυτούς, κι αυ-

τή η γνώση είναι που τους τρελαίνει. Κάνε κουράγιο, λοιπόν, όπως κάνουμε όλοι!»

Στο μεταξύ, οι ανθρωπάκοι του Νταρβάν διασκέδαζαν με τον Άλφγκαρ με αποτρόπαιες μεθόδους. Δεν είναι δυνατόν γι' αυτή την ιστορία να σας τους περιγράψει, γιατί είναι μια πολυμήχανη φυλή. Αρκεί να ειπωθεί πως ο Άλφγκαρ βγήκε από το δάσος ζωντανός, επειδή είχε επάνω του το σημάδι της μάγισσας που η μαγεία της ήταν πιο ισχυρή από τη μαγεία του χρόνου, που παραδίδει όλους τους ανώτερους ανθρώπους στα ανθρωπάρια του Νταρβάν.

Έτσι, βγήκε απ' το δάσος ζωντανός, αν και οι όμοιοί του έμειναν πίσω, παγιδευμένοι μέσα στο σκοτεινό παράδεισο της ζήλιας, ενώ οι ανθρωπάκοι του Νταρβάν φρόντιζαν για όλες τις ανάγκες τους.

5. Ο Δρόμος της Λατρείας

Στο Κιόθ, κοντά σε μια σπηλιά αφιερωμένη σ' όλους τους θεούς, καθόταν ένας λεπρός τυλιγμένος σε μια παλιά κόκκινη ρόμπα που έκρυβε το πρόσωπό του. Δίπλα του και στα δεξιά του ένας λευκός ταύρος αναμασούσε την τροφή του. Μόλις ο λεπρός είδε τι είχε απομείνει από το βασιλιά Άλφγκαρ μετά απ' το Νταρβάν, έσεισε το καμπανάκι του.

«Αδελφέ!» του φώναξε. «Στο όνομα του θεού, δώσε μου το δώρο που μου πρέπει, πριν οι πληγές σου δώσουν τέλος στη ζωή σου».

«Υπάρχουν περισσότεροι θεοί πάνω απ' τον άνθρωπο, απ' όσες πληγές έχω εγώ στο κακο-

μοιριασμένο σώμα μου», απάντησε ο Άλφγκαρ, «και ίσως κανείς τους να μην είναι απ' όλες τις απόψεις θεϊκός. Παρ' όλα αυτά, όλοι αγιάζονται από τη λατρεία των πιστών τους, γιατί στην καρδιά του καθενός, ο θεός του ανάβει μια μικρή ζεστή φωτιά ελπίδας. Γι' αυτό το λόγο, οι άνθρωποι πρέπει να τιμούν κάθε θεό, ανάλογα με το βαθμό που του πρέπει».

«Αυτό μπορεί να είναι αλήθεια», απάντησε ο λεπρός. «παρότι εσύ δεν τίμησες τους θεούς του Ρορν. Εξάλλου, εγώ σου ζητώ να μου δώσεις στο όνομα του θεού του Έκμπεν».

«Αυτός είναι ένας μικρός θεός και σχεδόν ξεχασμένος», είπε ο Άλφγκαρ. «Δεν έχω πια πίστη σ' αυτόν, κι η ελπίδα που άναβε στην ψυχή μου έχει σβήσει προ πολλού. Ωστόσο, είναι κι αυτός αγιασμένος από την αγάπη των πιστών του που με τη σειρά μου αγάπησα κι εγώ. Παρ' όλο που έχει φύγει απ' το μυαλό μου, ο βωμός του παραμένει βαθιά μέσα στην καρδιά μου. Έτσι, στο όνομά του θα σου εκπληρώσω την επιθυμία σου».

«Δώσε μου, λοιπόν, τα χρυσά σκουλαρίκια που κρέμονται απ' τα αυτιά σου», είπε ο λεπρός.

«Πολύ ευχαρίστως», απάντησε ο Άλφγκαρ, που το τίμημα του φάνηκε μικρό.

Εκείνη τη στιγμή, ο λευκός ταύρος μηκύθηκε και ο λεπρός ένευσε το καλυμμένο κεφάλι του λες κι συμφωνούσε.

«Μόνο, τώρα που το σκέφτομαι», είπε ο λεπρός, «πρέπει να σου ζητήσω και κάτι παραπάνω. Τα αυτιά μου, όπως βλέπεις, δεν είναι τρυπημένα, κι αν δεν έχω τρύπια αυτιά, αυτά τα σκουλαρίκια μου είναι άχρηστα».

Ο Άλφγκαρ συμφώνησε πως αυτό ήταν λογικό, αν και μια τέτοια λογική δεν τον ευχαριστούσε. Παρ' όλα αυτά, όταν ο λεπρός τέλειωσε, του απάντησε:

«Δεν μπορώ να σου αρνηθώ αυτό που μου ζητάς στο όνομα του θεού μου, στον οποίο προσφέρω κάθε σημείο υποταγής εκτός απ' την εκδήλωση της πίστης μου. Εξάλλου, έχω ακούσει τη μουσική της Ετάρ και θέλω να την κρατήσω στην ανάμνησή μου, αναλλοίωτη από άλλους, παρακατιανούς ήχους».

Έτσι, ο λεπρός άγγιξε τ' αυτιά του Άλφγκαρ με τα δυνατά του χέρια, κι ο εξόριστος βασιλιάς μπήκε στη σπηλιά του Κλιόθ. Ο λεπρός στο μεταξύ σηκώθηκε, πέταξε την κόκκινη ρόμπα του, και με τη μορφή ενός κοκκαλιάρη γέρου ξανάρχισε τη δουλειά που ποτέ δεν τελειώνει.

Η ιστορία λέει πως η σπηλιά του Κλιόθ δεν ήταν απόλυτα σκοτεινή, αλλά ένα αμυδρό γαλάζιο φως φώτιζε κάθε γωνιά της, λες και η λάμψη της αποσύνθεσης ανακατευόταν εκεί με τη λάμψη του φεγγαρόφωτου. Κι από τις δυο πλευρές υπήρχαν μακριές σειρές ετοιμόρροπων βωμών και στον καθένα ήταν σκαλισμένο το σύμβολο κάποιου θεού.

Επάνω στον πρώτο βωμό που συνάντησε ο Άλφγκαρ, υπήρχε η επιγραφή: «Είμαι ο Αγαθοποιός. Μόνο εγώ είμαι ο Άρχοντας των Δυο Κεράτων, ο Κυβερνήτης όλων των Ζωντανών και ο Κατακτητής κάθε χώρας».

Επάνω στον επόμενο, μπορούσε κανείς να διαβάσει: «Είμαι ο Δημιουργός. Εγώ όρισα τους τρόπους όλων των πραγμάτων απ' την αρχή του κόσμου. Δεν υπάρχει άλλος θεός από εμένα, που

δίνω αέρα σε κάθε ρουθούνι και χαρίζω την ευλογία και την κατάρα σε κάθε πρόσωπο».

Ακολουθούσε ένας βωμός από χοντοπελεκημένο γρανίτη, όπου έγραφε: «Είμαι ο Ων. Είμαι ζηλόφθονος θεός κι οι σκέψεις μου είναι καταιγίδες. Δεν θα λατρεύεις άλλους θεούς εκτός από εμένα».

Πιο κάτω υπήρχε ένας βωμός από πράσινο μαλαχίτη, με σκαλισμένα επάνω του τέσσερα κρανία και τα λόγια: «Είμαι ο Πολεμιστής. Είμαι ο Σφαγέας της Ζωής αλλά κι ο Σφαγέας του Θανάτου. Κανείς άλλος θεός δεν μπορεί αν με φτάσει. Ο ήλιος ανατέλλει με την άδειά μου και μόνο εγώ κυβερνώ στο μέρος όπου όλοι οι δρόμοι συναντιούνται».

Έτσι περπατώντας μέσα στην αμυδρή γαλάζια λάμψη, ο Άλφγκαρ έφτασε τελικά μπροστά στον μισογκρεμισμένο βωμό του θεού του Έκμπεν. Εκεί γονάτισε, ανάμεσα σε όλα τα φαντάσματα που κάποτε του ήταν αγαπητά. Δίπλα του στεκόταν η αδελφή του η Γκουντρούν, που είχε πεθάνει όταν κι οι δυό τους ήταν παιδιά· πιό πέρα, ο πατέρας του Άλφγκαρ, μεγαλόσωμος, κάπως αργόστροφος, αλλά περισσότερο μεγαλόψυχος απ’ οποιονδήποτε ζούσε τώρα πια στον κόσμο και άψογος στην τήρηση των θρησκευτικών καθηκόντων του, όπως άρμοζε σε έναν κατάλληλα αναθρεμμένο μονάρχη της παλιάς σχολής. Δίπλα του, στεκόταν η νεκρή βασίλισσα που ήταν μητέρα του Άλφγκαρ, και που στράφηκε και κοίταξε το γιο της με εκείνο το περήφανο και τρυφερό βλέμμα που τόσο καλά θυμόταν.

Δεν έδειχνε, όμως, να τον θυμάται. Στα μάτια της δεν υπήρχε κανένα λαμπύρισμα αναγνώρισης, και φαινόταν να κοιτάζει πίσω και πέρα απ’ αυτόν, που δεν ήταν πια βασιλιάς του Έκμπεν, αλλά ένας μεσόκοπος τυχοδιώκτης σημαδεμένος από μια μάγισσα.

Ένα πλήθος από άλλα πρόσωπα που κάποτε είχε γνωρίσει κι αγαπήσει, ήταν γονατιστά εκεί, μέσα στο γαλάζιο φως. Μα ήταν όλοι χλωμά φαντάσματα που τρεμόσβηναν, και κανένα δεν φαινόταν να νιώθει την παρουσία του Άλφγκαρ. Κοιτούσαν όλα πέρα και μέσα απ’ αυτόν, λες κι ήταν κι ο ίδιος ένα φάντασμα της σύναξής τους. Έτσι απέδιδαν όλοι ατσιγκούνευτα την πίστη στο θεό τους, ένα θεό που δεν είχε πια δώρα γι’ αυτούς, ούτε και μπορούσε να τους βοηθήσει, και που κανένας ζωντανός πια δεν τιμούσε εκτός από τον Άλφγκαρ, που ήξερε πως ήταν γονατισμένος ανάμεσα στους νεκρούς για να λατρέψει έναν νεκρό θεό.

«Ω, μικρέ θεέ του Έκμπεν», είπε ο Άλφγκαρ, «είναι σωστό που σου προσφέρω τον οίκτο, την αγάπη και το σεβασμό μου χωρίς να σου ζητώ αντάλλαγμα. Δεν πρέπει να σε λησμονήσω. Είμαι βέβαιος πως σε καμιά γωνιά της γης δεν θα βρω κάποιο θεό που να μπορώ να λατρέψω τόσο ειλικρινά και άδολα όσο εσένα. Γιατί στο Βορρά κυβερνά ο Όντιν, στο Νότο θριαμβεύει ο Δίας και ο Σίβα κρατά την Ανατολή. Στη Δύση, βασιλεύουν ο Κούρι, ο Ουβαρντόβα και ο Κόγκι, που είναι Τρεις σε Έναν. Η δύναμη αυτών των θεών είναι γνωστή, ενώ εσένα κανείς δεν σε ξέρει πια και τ’ όνομά σου εχει ξεχαστεί».

Ύστερα, ο Άλφγκαρ είπε ένα μοιρολόι μ’ αυτά τα λόγια:

«Όλοι ξέρουν πως ο Όντιν κατοικεί στο Βορ-

ρά, στο Γλάντσχάιμ, κάτω από μια ασημένια οροφή, σε ένα πανέμορφο ξέφωτο που οι φυλλωσιές των δέντρων του είναι από χρυσάφι. Όλα όσα έχουν συμβεί ή πρόκειται να συμβούν του έχουν αποκαλυφθεί, γιατί αυτός ο θεός ήπιε από μια μπρούτζινη χύτρα το αίμα ενός νάνου, ανακατωμένο με ρακί και μέλι. Γι' αυτό ο Όντιν κυβερνά όλα τα πράγματα, κι οι άλλοι θεοί του Βορρά τον υπακούουν σαν πατέρα. Έχει σαράντα εννιά ονόματα, κι ένα ολόκληρο έθνος προσεύχεται σ' αυτόν με το καθένα από αυτά τα ονόματα. Η δύναμη του Όντιν είναι πολύ μεγάλη.

«Όλοι επίσης ξέρουν ότι ο Δίας κυβερνά το Νότο από τον Όλυμπο. Κρατά στα χέρια του τον κεραυνό κι ένας τεράστιος αετός του κάνει τα θελήματα. Οι άλλοι θεοί του Νότου υπακούουν τον Παντογνώστη Δία σαν πατέρα τους. Οι νεαρές γυναίκες του Νότου τον δέχονται το ίδιο υπάκουα, κι αυτός γεννάει μαζί τους ήρωες, αν και η καρδιά του είναι δοσμένη στο μικρό Γανυμήδη. Τον λατρεύουν με τη μορφή ενός κριαριού, επειδή είναι πάντα ακούραστος σε κάθε είδους τις ερωτικές περιπέτειες. Στο ζευγάρωμα, όπως και σε άλλα ζητήματα, η δύναμη του Δία είνια πολύ μεγάλη.

«Είναι ακόμα γνωστό, πως στην Ανατολή ο τρικέφαλος Σίβα έχει στήσει το παλάτι του σ' ένα μέρος με κρυστάλλινες λιμνούλες όπου μεγαλώνουν κόκκινοι, γαλάζιοι και λευκοί λωτοί. Κυβερνά από εκεί, καθισμένος πάνω σ' ένα δέρμα τίγρης, σε ένα θρόνο λαμπερό σαν τον μεσημεριάτικο ήλιο. Οι άλλοι θεοί της Ανατολής υπακούουν τον Σίβα σαν πατέρα και άρχοντά τους. Όποτε τον ευχαριστεί, κατεβαίνει από την αρω-

ματισμένη κατοικία του στους ουρανούς και τρέχει ουρλιάζοντας πάνω στη γη, με τη μορφή ενός γυμνού παρανοϊκού, πασαλειμένου με στάχτες και ακολουθούμενου από πεινασμένους δαίμονες και γκρίζα φαντάσματα. Η δύναμη του Σίβα είναι επίσης πολύ μεγάλη.

«Αυτά τα πράγματα είναι γνωστά σε όλους τους ευλαβείς πιστούς που ζουν στο Βορρά, το Νότο και την Ανατολή. Το μυαλό μου τα γνωρίζει, αλλά η καρδιά μου δεν τα δέχεται».

Έπειτα, ο Άλφγκαρ ακούμπισε τα ζαρωμένα χέρια του πάνω στο βωμό που βρισκόταν μπροστά του και έσκυψε το γκρίζο κεφάλι του ώστε να ακουμπίσει πάνω στη φαγωμένη πέτρα του, ενώ συνέχιζε το μοιρολόι του.

«Γιατί στη Δύση, στη δική μου Δύση, είναι γνωστό πως οι θεοί του Ρόρν ανέλαβαν την εξουσία πάνω στο Έκμπεν. Από το πράσινο Πεν Λόεγκιρ μέχρι τους χέρσους λόφους του Ταγκντ αυτοί οι τρεις κυβερνούν ανενόχλητοι. Εκεί που κάποτε βασίλευες εσύ, ώ μικρέ θεέ του Έκμπεν, τώρα βασιλεύουν και δέχονται τιμές αυτοί. Ο καπνός απ' τα πολλά θυμιάματα τους τυφλώνει. Οι άνθρωποι του Έκμπεν τους προσφέρουν κοκκινόμαλλους τράγους, λευκούς ταύρους και παρθένες. Έχουν ό,τι ζητήσουν, ενώ όλοι έχουν ξεχάσει ακόμα και τ' όνομά σου.

«Αυτά τα πράγματα τα ξέρει ο καθένας, ώ μικρέ θεέ του Έκμπεν. Αυτό που δεν γνωρίζει, όμως, κανείς, αγαπητέ μου νεκρέ Κύριε, είναι σε ποια ώρα και σε ποιο μέρος η δύναμη έφυγε από μέσα σου και σε ποιο τάφο κοιμάσαι, εκθρονισμένος και ξεχασμένος. Ω, μικρέ θεέ του Έκμπεν, που κανείς άλλος δεν σε θυμάται πια, ο

οίκτος μου, η τρυφερή μου λατρεία και η μεγάλη μου αγάπη με κάνουν να ξεκινήσω τώρα να σε βρω, μέσα στο σκοτάδι του άγνωστου τάφου σου».

Μ' αυτό τον τρόπο, στη στοιχειωμένη από φαντάσματα πιστών σπηλιά του Κλιόθ, ο Άλφγκαρ λάτρεψε άδολα το νεκρό θεό του Έκμπεν.

Λίγο μετά, πλησίασαν τον Άλγφγκαρ επτά πλάσματα ολόιδια με τσακάλια, μόνο που το καθένα φορούσε γυαλιά. Το επιτεταγμένο καθήκον τους ήταν να αποθαρρύνουν κάθε λατρεία των ανθρώπων προς τους νεκρούς θεούς. Το καθένα τους ύψωσε ένα πισινό πόδι κοντά στο βωμό του θεού του Έκμπεν.

Όταν τέλειωσαν αυτό που έκαναν, τα επτά πλάσματα παρατήρησαν μέσα στην άκαμπτη λογική τους:

«Αυτός ο άνθρωπος προσπαθεί να διατηρήσει τα συναισθήματα του Έκμπεν χωρίς να πιστεύει στις αιτίες που τα προκάλεσαν. Γονατίζει μπροστά σε έναν βωμό που ατίμωσε ο ίδιος μέσα στην ανοησία του, και προσεύχεται σε έναν θεό για τον οποίο δεν τρέφει καμιά πίστη».

Ύστερα, μετέφεραν τον Άλφγκαρ βαθύτερα μέσα στη σπηλιά του Κλιόθ κι εκεί, ήρεμα, μέσα στο απόλυτο σκοτάδι, του συμπεριφέρθηκαν όπως τους επέβαλλε το καθήκον τους. Του άφησαν όμως μια σπίθα ζωής μέσα του, αν και άθελά τους, γιατί πάνω στο γερασμένο και εύθραυστο σώμα του είχαν βρει το σημάδι της μάγισσας, που η μαγεία της ήταν δυνατώτερη από τη μαγεία του χρόνου, που γκρεμίζει τους βωμούς του κάθε θεού.

6. Η τελευταία προσφορά

Στην άλλη άκρη της σπηλιάς του Κλιόθ, ο Άλφγκαρ βγήκε στο γκρίζο φως της μέρας και είδε μπροστά του έναν λεπρό, που τον περίμενε εκεί τυλιγμένος σε μια μαύρη ρόμπα. Η ρόμπα έκρυβε το πρόσωπό του, αλλά όχι και τη λάμψη των χρυσών σκουλαρικιών που κρέμονταν από τ' αυτιά του.

Ένα κοπάδι μικρών πουλιών σηκώθηκε από το ξερό χορτάρι γύρω από τα πόδια του και απομακρύνθηκε με πολλούς στροβιλισμούς και τιτιβίσματα. Ο Άλφγκαρ πρόσεξε πως ήταν χελιδόνια. Ένα σκουρόχρωμο φίδι έπεσε από τα σκέλια του λεπρού και χώθηκε στη σπηλιά, ενώ ο λεπρός χτυπούσε ένα μικρό καμπανάκι.

«Γεια χαρά, αδελφέ», φώναξε ο λεπρός. «Δώσε μου τώρα το δώρο που μου πρέπει, στο όνομα της κυράς, πριν η αδυναμία, οι πληγές και τα γηρατειά σου σε ξεκάνουν εντελώς».

«Κάποτε είχα δικές μου περισσότερες κυράδες απ' όσες πληγές έχω τώρα στο κορμί μου», απάντησε ο Άλφγκαρ. «Ήταν τότε που ήμουν ο αγαπημένος όλων των γυναικών του Έκμπεν, και το σημάδι της μάγισσας δεν ήταν ακόμα επάνω μου. Τις καλούσα με το βλέμμα του βασιλιά που δεν χρειάζεται να κρύψει την αποθυμιά του, κι εκείνες μου δίνονταν πρόθυμα κι αβίαστα. Είχα την Κάθρα, την Όλγουιν, την Γκουέν, την Χρέφνα και την Άστριντ. Από την αγκαλιά μου πέρασε η Λίαχ με τα Λαμπερά Στήθια κι η Ούνα, η βασίλισσα των Αμαζόνων του Μελ. Είχα κι άλλες πολλές, πριν από τον ερχομό της Εταΐν. Σε

κάθε μια απ' αυτές έδωσα κάποια στιγμή την καρδιά μου κι εκείνες δεν μου αρνήθηκαν τα χείλη τους.

«Οι έρωτες και τα φιλιά δεν αρκούν για να σε γεμίσουν», είπε ο λεπρός με δυσφορία.

«Την καρδιά μου χάρισα και σε πολλές κυράδες των μύθων και της ιστορίας», συνέχισε ο Άλφγκαρ, χωρίς να δώσει σημασία στα λόγια του λεπρού, «και οι βασίλισσες που κυβέρνησαν αυτό τον κόσμο στη νιότη του, κυβερνούσαν και την καρδιά μου, επειδή το συνήθειο του Έκμπεν είναι να αναγνωρίζει πως η γυναίκα είναι πολύ πιο ιερή και όσια απ' ότι μπορεί ποτέ να γίνει ένας άντρας».

Σ' αυτά τα λόγια, ο λεπρός απάντησε χωρίς τον παραμικρό δισταγμό: «Αηδίες!»

«Και επιπλέον», είπε ο Άλφγκαρ με την ήρεμη επιμονή των γέρων, «είναι συνήθειο της νιότης να επιθυμεί τα ανεπίτευκτα».

«Αυτές οι σκέψεις είναι τόσο ωραίες όσο είναι κι άσχετες», απάντησε ο λεπρός. «Τώρα, αν τελείωσες με τις ανόητες ρητορίες σου, σου ζητώ να μου δώσεις αυτό που θέλω, όχι στο όνομα κάποιας τυχαίας γυναίκας, αλλά στο όνομα της Ετάρ».

«Για χάρη αυτού του αγαπημένου ονόματος», είπε ο Άλφγκαρ, «θα σου δώσω ό,τι μου ζητήσεις».

Έτσι, ο λεπρός του είπε τι ζητούσε κι ο Άλφγκαρ αναστέναξε. Παρ' όλα αυτά, με το σοβαρό και αρχοντικό τρόπο του, που οι απλοί λογικοί άνθρωποι έβρισκαν ανυπόφορο, είπε:

«Δεν θα ξεστρατίσω απ' το παλιό μονοπάτι του Έκμπεν και γι' αυτό δεν μπορώ να αρνηθώ

σε οποιονδήποτε κάτι που μου ζητάει στο όνομα της αγαπημένης μου. Ίσως, μάλιστα, να 'ναι καλύτερα που πρόκειται να χάσω τώρα αυτό που μου ζητάς. Έχω δει το πρόσωπο της Ετάρ, κι επιθυμώ μονάχα να διατηρήσω μέσα μου την ανάμνηση της αψεγάδιαστης ομορφιάς του».

«Η ομορφιά είναι ωραίο στολίδι», απάντησε ο λεπρός, «αλλά πολλοί που τη φοράνε πεθαίνουν ζητιάνοι».

Και μ' αυτά τα λόγια, άγγιξε τα μάτια του Άλφγκαρ και ο Άλφγκαρ συνέχισε το δρόμο του. Ο λεπρός σηκώθηκε και, βγάζοντας τη μαύρη ρόμπα του, πήγε πίσω από το βράχο όπου καθόταν και πήρε ένα κοφτερό δρεπάνι και μια πανάρχαια κλεψύθρα. Ύστερα, απομακρύνθηκε χασκογελώντας και λέγοντας:

«Ξέπλυνα την προσβολή στην τιμή των θεών του Ρορν. Κανόνισα για τα καλά αυτόν τον Άλφγκαρ που, εξαιτίας των ηλίθιων συναισθημάτων του, μου έδωσε με τη θέλησή του αυτά που οι άλλοι δίνουν άθελά τους. Γιατί παίρνω το τίμημα απ' όλους. Δεν υπάρχει νέος που να μην οδηγήσω στη φθορά· δεν υπάρχει ομορφιά που να μη λεηλατήσω· η μεγαλοσύνη του ανθρώπου δεν έχει δείξει ξεσπάσματα που να μην μπορώ να τα καταπνίξω. Παγώνω την πίστη. Διδάσκω στην ελπίδα να εγκαταλείπει τον εαυτό της. Στεγνώνω τη φιλανθρωπία. Οι πιο ισχυρές πολιτείες που αντιστέκονται στα φουσάτα του εχθρού και τους πολιορκητικούς κριούς, δεν μπορούν να σταθούν όρθιες μπροστά μου. Τα βασίλεια είναι παιχνίδια στα χέρια μου. Παίζω με το καθένα όπως έπαιξα με την Ατλαντίδα, τη Χαλδέα, την Καρχηδόνα και την Τροία. Χαλάω και

σπάω τα παιχνίδια μου. Δεν αγνοώ ούτε το δούκα ούτε το χωριάτη. Όλοι γίνονται σκόνη στο άγγιγμά μου και κανείς πάνω στο πρόσωπο της γης δεν τους θυμάται πια».

Στη συνέχεια, ο γέρος είπε:

«Την ίδια τη Γη θέλω να την κάνω ένα αποκαΐδι, παρασυρμένο από τον άνεμο που κάνει τ' αστέρια να τρεμοσβήνουν. Όταν κοιτώ τον ουρανό, έχω πάντα το παγερό φεγγάρι σαν μοντέλο μου γι' αυτό που θέλω να κάνω στη Γη. Όλοι οι θεοί με παρατηρούν με τα τρομαγμένα μάτια του λαγού όταν κοιτάζει το κυνηγιάρικο σκυλί που δεν τον έχει ακόμα μυριστεί. Ξέρουν πως μόνο εγώ τους ανεβάζω στα ψηλά, και μερικές φορές τους κάνω τα χατήρια, όπως σήμερα είχα διάθεση να κάνω για τους θεούς του Ρορν. Κι όμως, κι αυτοί οι Ουράνιοι ξέρουν καλά τι κάνω τελικά στην παντοδυναμία τους. Ο Ρούρι, ο Ουβαρντόβα και ο Κόγκι, ας κάνουν καλά να προσέξουν την εργατικότητά μου. Ο δρόμος πίσω μου είναι σπαρμένος με συλημένους ναούς και το μεγαλείο πολλών θεών έχει γίνει σκόνη που την πάτησαν τα ποδάρια μου».

Κι ο κοκκαλιάρης γέρος συνέχισε:

«Μα ο δρόμος μπροστά μου είναι αδιόρατος και δεν γνωρίζω που θα καταλήξει. Αν όλοι οι κόποι μου έχουν κάποιο τελικό σκοπό, δεν το γνωρίζω. Ωστόσο, αν κάποια τέτοια δύναμη υπήρχε κι αν κάποιος σκοπός έχει οριστεί, προσεύχομαι η ατέλειωτη δουλειά μου να πάρει τέλος, γιατί έχω πια βαρεθεί το κύλισμα του χρόνου και δεν βρίσκω χαρά σ' αυτό που κάνω».

7. Ο Άλφγκαρ στην ερημιά

Λέγεται πως ο σακάτης και γέρος Άλφγκαρ βρέθηκε σε έναν γκρίζο δρόμο, κάτω από γκρίζους ουρανούς, και γύρω του φυσούσε ένας άνεμος που έκανε τα αστέρια να τρεμοσβήνουν. Η γυναίκα που συνάντησε εκεί ήταν γκρίζα και παχιά, σαν ένα καλοθρεμένο σκουλήκι.

«Σταμάτα!» φώναξε με το φαφούτικο στόμα της. «Είμαι η Κάθρα, η πρώτη σου αγάπη!»

Η δεύτερη γυναίκα που συνάντησε ήταν γκρίζα και κοκκαλιάρα. Η τσιριχτή φωνή που έβγαινε μέσα από τα τρεμάμενα σαγόνια της έλεγε:

«Σταμάτα! Είμαι η Όλγουιν, που αγάπησες με όλη την καρδιά σου».

Ύστερα, εμφανίστηκαν η Χρέφνα, η Γκουέν, η Λίαχ και η Άστριντ και η Ούνα, κι όλες οι άλλες όμορφες κοπέλες που ο Άλφγκαρ είχε γνωρίσει στη νιότη του, και όλες εξέφραζαν την επιθυμία τους να του ανταποδώσουν τον έρωτά του. Ήρθε ακόμα κι η Εταΐν, καμπούρα, ανήμπορη και γκρίζα. Τα ζαρωμένα χέρια της έτρεμαν και τα σωθικά της γουργούριζαν, καθώς έλεγε:

«Σταμάτα, χαρά των ματιών μου!»

Η ομορφιά είχε χαθεί από όλες τους. Τα χρόνια είχαν κορφολογήσει τα γλυκά τους χρώματα. Ο χρόνος είχε φθείρει τόσο πολύ κάθε σημείο του κορμιού τους, που έμοιαζαν όλες με γριές στρίγγλες που χασκογελούσαν, κακάριζαν και αμολούσαν αέρια, καθώς η κάθε μια τους τραβούσε τα κουρελιασμένα μανίκια του Άλφγκαρ, προσπαθώντας να τον κάνει να σταματήσει.

Ο λιπόσαρκος ψηλός βασιλιάς συνέχισε να σέρνει τα βήματά του εμπρός.

Λίγο πιο κάτω, στα δεξιά κι αριστερά του γκρίζου δρόμου εμφανίστηκαν σκόρπιες σελίδες που παράδερναν στον άνεμο. Κι αυτές με τη σειρά τους, μίλησαν στον Άλφγκαρ.

«Σταμάτα! Είμαι η Οριάνα, η πιο πιστή και όμορφη απ' όλες τις γυναίκες», ήταν ο πρώτος αδύναμος ψίθυρος που άκουσε ο γέρο- βασιλιάς, «αλλά ο Άμαδις είναι μακριά, γι' αυτό ας επωφεληθούμε όσο μπορούμε από τον έρωτά μας».

«Είμαι η Ωδή», θρόισε μια άλλη σελίδα. «Ο Ορλάνδος με αγάπησε μέχρι το θάνατό του, και μόλις σκοτώθηκε εκείνος, πέθανα κι εγώ. Κι όμως, για χάρη της δικής σου αγάπης, ζω ξανά».

«Ένα τρίτο χαρτί ψέλισσε: «Είμαι η Ιζόλδη, η βασίλισσα του Μαρκ. Όμως, αγάπησα έναν αρπιστή κι έτσι η μουσική του Τριστάνου έκανε όλη τη ζωή μου ένα τραγούδι. Ακόμα και στο θάνατο, αυτή η μουσική συνεχίζεται, γιατί τα ονόματά μας θα μένουν αιώνια όσο υπάρχει ένα τραγούδι για να απαντάει σε κάποιο άλλο. Κι όμως, τώρα ο Άλφγκαρ είναι ο μεγάλος μου έρωτας».

Τότε, ο Άλφγκαρ πρόσεξε ότι επάνω σ' αυτές τις σελίδες ήταν ζωγραφισμένες άτεχνα γυναικείες μορφές, με χρώματα ξεθωριασμένα, και κατάλαβε ότι ερωτοτροπούσαν μαζί του οι πιο όμορφες κυράδες του μυθιστορήματος και του θρύλλου. Παρασέρνονταν μάταια γύρω του, από το φύσημα του ανέμου που κάνει τ' αστέρια να τρεμοσβήνουν. Όλες οι σελίδες ήταν λερωμένες από δαχτυλιές, μυγοχέσματα και τη λέρα αμέτρητων χρόνων. Έτσι πέρασαν από μπροστά του, σαν κουρελιασμένα και λεκιασμένα χαρτιά,

στα οποία ο χρόνος δεν είχε αφήσει καμιά μαγεία, καμιά θέρμη και καμιά ομορφιά.

Ο Άλφγκαρ αναστέναξε, αλλά συνέχισε το δρόμο του όπου τώρα άρχισαν να εμφανίζονται φαντάσματα.

Το πρώτο φάντασμα, πέταξε γύρω από τον Άλφγκαρ και φώναξε:

«Σταμάτα! Είμαι η Κλεοπάτρα, εκείνη η Κλεοπάτρα που το όνομά της ζει ακόμα. Όλος ο κόσμος ήταν κάποτε ένα παιχνίδι στο μικρό μου χέρι. Κυβερνούσα το Νότο και το Βορρά. Κυβερνούσα με ευθυμία, όπως ταιριάζει σε μια κόρη του Ρα, του Κύριου των Στεμμάτων, και εκλεκτή του Άμωννα-Ρα, του Άρχοντα του Θρόνου των Δύο Βασιλείων. Τα πολεμικά τύμπανα και οι ιαχές των λεγεώνων δεν μπόρεσαν να νικήσουν το δροσερό μου γέλιο. Με ένα φιλί, κατέκτησα τον Καίσαρα και όλο το στρατό του. Ύστερα, ο Αντώνιος μου έφερε καινούργια βασίλεια, και με το καθένα από αυτά όπως και με τον ίδιο, έκανα ό,τι μ' άρεσε σαν αντάλλαγμα για ένα ακόμα φιλί. Ο τρίτος μου όμως εραστής ήταν πιο σοφός και πιο παγερός από αυτούς τους Ρωμαίους στρατηλάτες, κι εγώ ξεψύχισα επάνω στο φιλί του, επειδή ήταν ένα ερπετό παράφορα ερωτευμένο με την ομορφιά μου».

Ο λιπόσαρκος ψηλός βασιλιάς συνέχισε να σέρνει τα βήματά του.

Ύστερα, ένα άλλο φάντασμα φώναξε: «Καλύτερα μείνε μαζί μου. Εγώ είμαι εκείνη η Μαγδαληνή που το σώμα της έμοιαζε με καλοστημένο παζάρι απ' όπου οι άνδρες αγόραζαν ότι επιθυμούσαν. Ο έρωτάς μου ήταν απόλυτα ελεύθερος. Έμοιαζε με μια λεωφόρο πάνω από την ο-

ποία στρατοί περνούσαν θριαμβευτές. Ήταν μια ατέλειωτη γιορτή, όπου καινούργιοι καλεσμένοι έρχονταν κι έφευγαν συνέχεια. Ύστερα, πέρασε από μπροστά μου ένας θεός λέγοντας: «Αγαπάτε αλλήλους». Εγώ, όμως, έμεινα διεστραμμένη, γιατί λίγο μετά ερωτεύτηκα αυτόν μονάχα. Την ώρα του μαρτυρικού θανάτου του, δεν τον εγκατέλειψα. Όταν επέστρεψε απ' το θάνατο, εγώ και μόνο εγώ τον περίμενα στην είσοδο του γκρίζου μνήματός του την αυγή, κάτω από τις ελιές, ενώ τα πουλιά τιτίβιζαν με μια αλλόκοτη γλυκύτητα. Μα η δικιά του φωνή ήταν πιο γλυκιά από τη δικιά τους. Όπου κι αν πήγαινε, εγώ ακολουθούσα, και γι' αυτό το λόγο πίστεψαν σ' αυτόν πολλοί που ήταν μαγεμένοι από την ομορφιά μου».

Ο Άλφγκαρ αναστέναξε, αλλά συνέχισε το δρόμο του.

Ένα τρίτο φάντασμα, είπε: «Εγώ ήμουν πολύ καλύτερη, και μαζί μου πρέπει να μείνεις. Είμαι η Βαλκίς. Ο Σαβά με έσπειρε στη μήτρα μιας αντιλόπης, και ήμουν τεχνήτρα σ' όλους τους τρόπους του έρωτα. Μιλούσαν για τις ικανότητές μου απ' το Νεγκράν μέχρι την Οσελίδα. Ο βασιλιάς Σαράμπελος με διάλεξε για βασίλισσά του, εξαιτίας της τέχνης μου αυτής, κι εγώ τον αντάμειψα με τη λεπίδα ενός μαχαιριού. Με ένα χτύπημα του πήρα το βασίλειο και τη ζωή του. Σ' ένα άλλο κρεββάτι από χρυσάφι, γεμάτο σκαλισμένα πεντάγραμμα, κατέκτησα έναν άλλο βασιλιά, όταν ο Σολομών μου πήρε τρεις τρίχες ανάμεσα απ' τα σκέλια κι εγώ του έκλεψα όλη τη σοφία του. Από εκείνο το βράδυ άρχισε να λατρεύει τον Εμπλίς και τον Μιλκάμ, επειδή εγώ λάτρευα

αυτούς τους θεούς πολύ χυδαία, κι ο λάγνος Εβραίος ήταν ξετρελλαμένος με την ομορφιά μου».

Μα ο Άλφγκαρ απέρριψε και το φάντασμα της Βασίλισσας του Σαβά και συνέχισε το δρόμο του.

Μ' αυτόν τον τρόπο, πολλά ακόμα φαντάσματα τριγύρισαν τον μοναχικό οδοιπόρο: Οι καλλονές της Ελλάδας, της Αλαμανίας και της Περσίας, μαζί με τις περήφανες πόρνες των Μεροβιγκιανών και της Αιγύπτου· οι αυτοκράτειρες της Ρώμης και του Βυζαντίου· οι τσαρίνες της Μοσχοβίας και οι σουλτάνες της Αραβίας. Οι αρχόντισσες των Μάγια και των Ίνκας, οι ανιψιές των Παπών και οι μαχαρανές των Μεγάλων Χαν, οι βασίλισσες της Ασσυρίας και της Βαβυλώνας. Όλες ήρθαν γύρω από τον Άλφγκαρ, γυρεύοντας την αγάπη του.

Όμως, ο ανήμπορος γέρος συνέχιζε να προχωράει μπροστά, χωρίς να δίνει σημασία σε καμιά τους. Τόσο δυνατά ήταν τα μάγια που του είχε κάνει η Ετάρ, που καμιά απ' αυτές τις γυναίκες που κάποτε ήταν οι ομορφότερες του κόσμου, δεν του έκανε πια εντύπωση. Έτσι, τελικά βγήκε από τον γκρίζο δρόμο και συνάντησε μπροστά του έναν κήπο.

Στην πύλη αυτού του κήπου, κοντά σε έναν πέτρινο φαλλό που υψωνόταν εκεί σε αιώνια στύση, καθόταν ένας νεαρός που περνούσε την ώρα του σκαλίζοντας μ' ένα πρασινομάνικο μαχαίρι ένα κομμάτι ξύλο κέρδου, στο σχήμα που είχε η στήλη δίπλα του. Τα μαλλιά του ήταν σκούρα κόκκινα· σήκωσε τα καστανά του μάτια και κοίταξε τον Άλφγκαρ με σοβαρότητα, κι ύ-

στερα ένευσε, όπως νεύει ένας καλλιτέχνης ό-
ταν κοιτάζει το προχωρημένο έργο του και βρί-
σκει πως κοντεύει να τελειώσει.

«Ο Χρόνος σ' έσφιξε για τα καλά», είπε ο νεαρός, «και το άγγιγμα του χρόνου είναι πιο βαρύ κι από το ρόπαλο του Ηρακλή. Δεν βλέπω πια μπροστά μου τον ξακουστό Άλφγκαρ, αλλά έναν αδύναμο μισότυφλο και μισόκουφο αλήτη».

«Παρ' όλα αυτά», απάντησε ο Άλφγκαρ, που ακόμα και τώρα μιλούσε με τον σοβαρό και αρχοντικό τρόπο που είχε όταν μιλούσε από το θρόνο, «παρ' όλα αυτά, δεν ξεστράτισα από το παλιό μονοπάτι του Έκμπεν».

«Το ξέρω αυτό το μονοπάτι», απάντησε το αγόρι. «Είναι μια αστεία θεωρία πως πρέπει να έχεις μόνο έναν βασιλιά, ένα θεό και πάνω απ' όλα, μια γυναίκα στην καρδιά σου. Είναι μια ιδέα πολύ διασκεδαστική, και σαν ναρκωτικό πολύ ισχυρό, να πιστεύει κανείς πως αυτά τα τρία είναι τα μόνα ιερά και σημαντικά. Κι εγώ, στις μέρες μου, διασκέδαζα μ' αυτή τη θεωρία».

Ο νεαρός έσεισε τις κόκκινες μπούκλες του και μετά είπε αδιάφορα:

«Κανένα, όμως, παιχνίδι δεν κρατά για πάντα. Ακόμα κι από αυτή την ιδέα, ο χρόνος αφαίρεσε το παλιό της μεγαλείο και τη δύναμη».

«Τι γυρεύεις σ' αυτό εδώ το μερος και κάθεσαι σαν φρουρός;» τον ρώτησε ο Άλφγκαρ.

«Κάνω αυτό που κάνω και σε κάθε μέρος», απάντησε ο νεαρός. «Κι εδώ, στην είσοδο αυτού του κήπου όπου ο χρόνος δεν έχει ακόμα μπει, πολεμάω μαζί του την αιώνια χαμένη μάχη μου· γιατί αυτό με διασκεδάζει».

Ο ίδιος χαμογέλασε, αλλά ο Άλφγκαρ όχι.

«Το να ζητάς πάντα τη διασκέδαση», είπε ο Άλφγκαρ με την ειλικρίνια ενός βασιλιά, «είναι ένας τιποτένιος τρόπος ζωής».

«Κι όμως», του απάντησε το αγόρι, «πολεμάω την αδηφαγία του χρόνου με τόσα διαφορετικά και διασκεδαστικά όπλα: με χειρονομίες και με γοητευτικές φράσεις, με δάκρυα, με φανταχτερά στολίδια και με χρυσωμένα χάπια. Τον πολεμάω ακόμα με μικρούς καθρέφτες που μέσα τους καθρεφτίζεται θολά η διαφθορά του πάθους, με την άκαμπτη αφοσίωση, με το φεγγαρόφωτο και με το καθαρό διαμάντι της αποθυμιάς της καρδιάς. Τον πολεμάω με τα θαμπά σύννεφα του ανθρώπινου συμβιβασμού, αλλά πάνω απ' όλα πολεμάω αυτόν τον πεινασμένο γέρο ξεκούτη με τη δύναμη της τρέλας μου».

«Αυτά τα λόγια σου δεν τα καταλαβαίνω», είπε ο Άλφγκαρ. «Υποθέτω, όμως, πως είσαι ο Χόρβεντιλ, ο αιώνιος σύντροφος της κυράς που αγαπώ».

«Εγώ θεωρώ τον εαυτό μου αιώνιο σύντροφο του χρόνου. Ο οίκτος, βλέπεις, η λογική κι ο θάνατος, είναι δικαιωματικά παιχνίδια του χρόνου, κι εγώ μ' αυτά βρίσκω τη διασκέδαση».

«Μιλάς πολύ αδιάφορα», του είπε ο Άλφγκαρ, και πρέπει να σου πω στα ίσια, για το δικό σου καλό, πως τέτοια αμυαλιά δεν ταιριάζει σ' έναν από τους αθανάτους».

Το αγόρι γέλασε άκεφα, με τις παλιές ιδέες του γέρου. «Θα πρέπει τότε να μάθεις», του είπε, «πως η αθανασία μου έχει πολύ αυστηρούς περιορισμούς. Πληρώνω, βλέπεις, κάποιο τίμημα για όλα αυτά τα χρόνια που περνάω συντροφεύοντας αυτή τη γυναίκα που η μαγεία της είναι πιο

δυνατή από τη μαγεία του χρόνου. Το τίμημα είναι πως, μονάχα εγώ, απ' όλους τους μνηστήρες της, δεν έχω ποτέ ελπίδα να την κάνω δική μου. Μόνο ένα πράγμα μου επιτρέπεται, κι αυτό είναι να αγγίζω το χέρι της Ετάρ τη στιγμή που το ακουμπάω επάνω στο χέρι του πιο πρόσφατου και καταδικασμένου εραστή της. Εγώ που δίνω, δεν μπορώ ποτέ να πάρω».

Κι ο Χόρβεντιλ ξαναγέλασε, χωρίς καμιά ευθυμία. Ύστερα, πρόσθεσε:

«Έτσι, έχω εξαγοράσει μια αιώνια ανεκπλήρωτη επιθυμία, πάνω στην οποία ο χρόνος δεν έχει ακόμα καμιά εξουσία».

«Εγώ, όμως, θέλω να εκπληρώσω τις επιθυμίες μου με την αξία μου, όπως ταιριάζει σε εναν έντιμο ιππότη», είπε ο Άλφγκαρ αποφασισμένα, καθώς προσπερνούσε τον παράφρονα αθάνατο.

«Ίσως να είναι κι έτσι», του απάντησε το αγόρι. Τι σημασία, έχει, όμως, σε έναν κόσμο όπου η ιστορία του καθενός έχει την ίδια κατάληξη;»

Μα ο Χόρβεντιλ δεν πήρε καμιά απάντηση, ούτε εκείνη τη στιγμή, ούτε και κάποια άλλη. Έτσι, έδωσε και σ' αυτή την ερώτηση μια θεση ανάμεσα στις τόσες άλλες που επιχρύσωνε ελαφρά ενώ καθόταν και περίμενε στην άκρη του γκρίζου δρόμου, καθώς ο επίμονος άνεμος που κάνει τ' αστέρια να τρεμοσβήνουν έπαιζε ανάμεσα στα μαλλιά του.

Κι έτσι, ο ανήμπορος γέρο Άλφγκαρ πέρασε τη στήλη του φαλλού, και μπήκε στον κήπο που βρισκόταν ανάμεσα στην αυγή και την ανατολή.

8. Πώς θριάμβευσε ο βασιλιάς

Λένε πως σ' εκείνο τον κήπο όπου ο χρόνος δεν είχε ακόμα μπει, δεν υπήρχε τίποτε άλλο εκτός από ομορφιά. Προχωρώντας κουρασμένα μέσα στο πρώτο φως της αυγής, ο Άλφγκαρ βρέθηκε μέσα στην άνοιξη ενός χρόνου που δεν ήταν σημειωμένος σε κανένα ημερολόγιο. Κι εδώ, όπως και παντού, άλλωστε, η νιότη ζούσε μόνο για το παρόν, μόνο που το παρόν σ' αυτόν τον κήπο ήταν αιώνιο. Όλα βρίσκονταν σ' εκείνη τη στιγμή που η ανοιξιάτικη αυγή υπόσχεται μια μέρα ωραιότερη απ' οποιαδήποτε άλλη είχε δει ποτέ κανείς, και τα νεαρά φύλλα ψιθυρίζουν υποσχέσεις για περισσότερη ευτυχία απ' όση ένας αιώνας καλοκαιριών μπορεί να ξεθωριάσει.

Όμως, ο Άλφγκαρ δεν ήταν πια στο άνθος της νιότης του. Παντού γύρω του, νεαρά ζευγάρια περπατούσαν αγκαλιασμένα και ευτυχισμένα, ξέροντας πως όλος ο κόσμος βρισκόταν στα χέρια τους, πως έρωτας σαν τον δικό τους δεν είχε ξαναγίνει και πως ακόμα κι οι τρεις Νόρνες που υφαίνουν τη μοίρα όλων των ζωντανών, θα σέβονταν την αγάπη τους. Πίστευαν πως ο χρόνος μπορούσε να τους φέρει μόνο υπέροχα δώρα, πως ο έρωτάς τους θα ήταν αιώνιος και πως ζευγάρι πιο θαυμαστό από τους δυο τους δεν είχε περπατήσει πάνω στη γη. Καθώς περπατούσαν, ανέφεραν ο ένας στον άλλο αυτές τις πεποιθήσεις τους.

Ο Άλφγκαρ, όμως, περπατούσε μόνος και, αναγκαστικά, έβλεπε τους νεαρούς με τα μάτια που του είχε δώσει ο χρόνος και άκουγε τις

φλυαρίες τους με τα αυτιά που του είχε δώσει ο χρόνος.

Σε λίγο καιρό, σκεφτόταν ο σακάτης γέρος, αυτά τα ανόητα παιδιά θα ήταν ευυπόλυπτοι πολίτες, κι αυτές οι συζητήσεις θα έδιναν τη θέση τους στην αναζήτηση δουλειάς και χρήματος, στον πόλεμο, στις οικιακές ασχολίες και σε άλλα λογικά ζητήματα. Αυτά τα σφιχτοδεμένα χέρια θα χώριζαν, τα μεν για να σκοτώνουν τον αντίπαλο με γενναίες σπαθιές σε έναν πόλεμο για υψηλά ιδανικά, τα δε για να σφουγγαρίζουν πατώματα και να πλένουν πάνες. Για τον γέρο πια Άλφγκαρ, αυτές οι δημόσιες περιπτύξεις έμοιαζαν να προσβάλουν τη νοημοσύνη του.

Ύστερα, ο Άλφγκαρ είδε μια γυναίκα να περπατάει μόνη, πάνω σ' ένα μονοπάτι στρωμένο με χαλίκια, κάτω από τις σφενταμιές του κήπου. Ο Άλφγκαρ κατάλαβε πως ήταν η Ετάρ, γιατί άκουσε ξανά εκείνη την πανώρια μουσική που έψαχνε και δεν μπορούσε να βρει σ' όλες τις γωνιές του κόσμου.

Όμως, τα αυτιά που του είχε χαρίσει ο χρόνος δεν έβρισκαν καμιά απόλαυση στη μουσική αυτή. Στο γέρο φαινόταν πια εφηβική, επιφανειακή και γελοία. Δεν του άρεσαν αυτοί οι ήχοι που έμοιαζαν να κοροϊδεύουν και να αμφιβάλλουν για τα πάντα.

Η Ετάρ τον πλησίασε, κι ο γέρος είδε πως ήταν αρκετά χαριτωμένη, αλλά όχι και κάτι το αξιοθαύμαστο· γιατί τα μάτια που του είχε δώσει ο χρόνος το ένα γυναικείο πρόσωπο ήταν σχεδόν το ίδιο με ένα άλλο. Παρ' όλα αυτά, ετούτη ήταν η κυρά που είχε διαλέξει για να βάλει στην καρδιά του, κι έτσι γονάτισε και φίλησε τα χέρια της.

Γονάτισε μπροστά της, επειδή αυτή ήταν η Ετάρ, που τον είχε βγάλει απ' το συνηθισμένο μονοπάτι της ζωής και του είχε στερήσει όλα όσα μπορεί να επιθυμεί ένας σωστός μονάρχης. Για ετούτη τη στιγμή, που τα γέρικα γόνατά του ακουμπούσαν πάνω στα χαλίκια του μονοπατιού, ο βασιλιάς του Έκμπεν είχε σβήσει το όνομά του από τις μνήμες των ανθρώπων και είχε εγκαταλείψει τον ψηλό του θρόνο από ξήλο μηλιάς και χάλκινα καρφιά, τα τέσσερα παλάτια του από γυαλισμένη πέτρα, τους εύφορους κήπους και τα περιβόλια του· είχε κάνει πέρα το μεγάλο χρυσό του σκήπτρο, που ήταν στολισμένο με πέντε λογιών ρουμπίνια, και το κοπάδι με τα πιστιλωτά γελάδια του στο Πεν Λοεγκύρ, και το όμορφο κορμί της Εταΐν, της κόρης του Θόργκριμ του Σκυφτού.

Όλα αυτά, ο Άλφγκαρ τα είχε εγκαταλείψει πρόθυμα, εξαιτίας των υψηλών παλιών ιδανικών του. Τα είχε αφήσει πίσω του για να ακολουθήσει την Ετάρ, που κάποιος ποιητής είχε φέρει από την Έρημο Πέρα από το Φεγγάρι, για να γίνει το θύμα και ο καταστροφέας της ανθρωπότητας. Η μάγισσα είχε στερήσει από τον Άλφγκαρ όλα αυτά τα πράγματα, αφήνοντάς του μόνο το όνειρο που κυβερνούσε ακόμα περήφανα τη γενναία καρδιά του γέρου.

«Έτσι, λοιπόν, ήταν γραφτό να τελειώσει η αναζήτησή μου», είπε ο Άλφγκαρ, αφού σηκώθηκε από τα χαλίκια που του πονούσαν όλο και πιο πολύ την ταλαιπωρημένη σάρκα του. «Έμεινα πιστός στις παλιές συνήθειες του Έκμπεν, όπως και σε σένα».

«Έμεινες πιστός στον εαυτό σου», του απά-

ντησε η κοπέλα, «σύμφωνα με τον τρόπο σου, που δεν ήταν τρόπος που αρμόζει σε λογικό μονάρχη».

Ο Άλφγκαρ συνέχισε να μιλάει με την ήρεμη επιμονή των γέρων, και για ένα ζήτημα που τον απασχολούσε κάπως, αν και δεν το έβρισκε τόσο πολύ παράξενο ή τόσο μεγάλης σημασίας:

«Βρήκα, λοιπόν, τελικά εσένα, την κυρά της καρδιάς μου και την επιθυμία της ψυχής μου. Έχω, όμως, πια γεράσει, κι όπως είπε κι ο σύντροφός σου, ο χρόνος μ' έσφιξε για τα καλά στα χέρια του. Με τα αδύναμα απομεινάρια του θνητού κορμιού μου δεν μπορώ ούτε να σε πάρω, ούτε να σε υπερασπιστώ όπως ταιριάζει σε έναν βασιλιά. Η μουσική που κάποτε με μάγευε, μου φαίνεται τώρα εκνευριστική. Τα θολωμένα μάτια μου δεν διακρίνουν πια την ομορφιά που θυμάται μόνο η καρδιά μου.

«Κι όμως, φίλε μου», του είπε η κοπέλα, «από την πρώτη στιγμή ακολουθούσες μια μουσική που δεν μπορούσες να ακούσεις και κυνηγούσες ένα θαμπό όνειρο. Όλα όσα οι άλλοι άνθρωποι επιθυμούν, εσύ τα εγκατέλειψες για μια ιδέα στην οποία ποτέ δεν πίστεψες με όλη σου την καρδιά. Ήσουν πάντα αρπαγμένος — με το δικό σου τρόπο — απ' την παλιά συνήθεια του Έκμπεν».

«Και γι' αυτό το λόγο, δεν βαρηγκομώ», απάντησε ο γέρος.

Εκείνη τον κοίταξε με το παγερό αλλά και συμπονετικό βλέμμα που έχουν οι γυναίκες για τις παράξενες ιδέες των ανδρών.

«Κι όμως», του είπε, «μ' αυτόν τον τρόπο ανέβασες έναν κτηνώδη άνθρωπο στο θρόνο του Έκμπεν, γκρέμισες το θεό της χώρας σου απ' τη θέση του και έχασες την Εταΐν, για την οποία ο έρωτάς σου ήταν ανθρώπινος και σύμφωνος με τις συνήθειες των ανθρώπων. Και τώρα, στέκεσαι εδώ, ένας γέρος παρίας, χωρίς το παραμικρό ίχνος έκστασης στο κορμί και στην ψυχή του. Η αναζήτηση του βασιλιά του Έκμπεν για το μάταιο όνειρό του καταλήγει μόνο στον πόνο και την απογοήτευση».

«Κι όμως, εγώ είμαι ικανοποιημένος», απάντησε εκείνος. «Έμεινα πιστός στο όνειρο που διάλεξα να ακολουθήσω. Ίσως να μην τρέχει βασιλικό αίμα στις φλέβες κανενός ανθρώπου, ίσως κανείς θεός δεν είναι παντοδύναμος, κι ίσως οι μάνες κι οι γυναίκες μας να μην είναι άγιες και ιερές. Μπορεί να έχασα τις τιμές και τα πλούτη μου και να βρήκα μόνο την καταστροφή, ακολουθόντας ένα πλάνο όνειρο. Όμως, το όνειρό μου ήταν ανώτερο, και η ανωτερότητά του με ικανοποιεί».

«Αλλοίμονο, φίλε μου», του είπε η κοπέλα, μάλλον θλιμμένα, «αυτή είναι μια φαντασίωση που οι Ουρανοί περιγελούν και οι γκρίζες Νόρνες αρνιούνται να κάνουν πραγματικότητα».

«Τότε, ο άνθρωπος είναι καλύτερος από τις δυνάμεις που τον έπλασαν», απάντησε ο Άλφγκαρ, «γιατί αυτοί που είναι βασιλιάδες στην ψυχή, δεν περιγελούν αυτό το όνειρο, και στην καρδιά του καθενός απ' αυτούς το όνειρο μπορεί να εκπληρωθεί, έστω κι αν το σώμα του τον προδώσει».

«Κι όμως», είπε η Ετάρ, «καθώς τα χρόνια περνούν, δεν είναι μόνο οι δυνάμεις που εγκαταλείπουν το κορμί, αλλά και οι επιθυμίες την ψυχή.

Είναι το πιο λυπηρό πράγμα στον κόσμο το ότι κάτω από το άγγιγμα του χρόνου, ακόμα κι αυτοί που ακολουθούν τα πιο υψηλά ιδανικά, χάνουν λίγο λίγο όλη τη θέρμη και την πίστη τους σ' αυτά».

Ο Άλφγκαρ κοίταξε κάπως πικραμένα το χαρωτωμένο πρόσωπο της κοπέλλας, που γι' αυτόν ήταν πανομοιότυπο με το πρόσωπο οποιασδήποτε υγιούς γυναίκας. Ο αδύνατος γέρος έριξε πίσω το κεφάλι. Τα λευκά μαλλιά του ανέμιζαν στην αύρα της αυγής και τα ξεθωριασμένα μάτια του είχαν μια πονεμένη λάμψη, καθώς έλεγε:

«Δεν λες την αλήθεια. Εγώ κράτησα την πίστη μου σ' αυτό που βρίσκεται πέρα και πάνω από μένα. Έχασα την επιθυμία και το όραμα, αλλά διατηρώ ακόμα την πίστη μου στην ομορφιά που δεν μπορώ πια να δω και στη μουσική που δεν μπορώ πια ν' ακούσω, και στο όνειρο που πια με πρόδωσε. Είμαι ικανοποιημένος».

«Δεν μιλάς φρόνιμα», είπε η κοπέλα. «Δεν επιτρέπεται σε οποιονδήποτε άκουσε τη μουσική μου να μένει ικανοποιημένος».

Μ' αυτά τα λόγια, έσφιξε για μια στιγμή τα ζαρωμένα του χέρια μέσα στα δικά της και του είπε τρυφερά:

«Άντρα πιο γενναίε, και πιο πιστέ, και πιο τρελέ απ' όλους όσους έχουν ακολουθήσει την Ετάρ, οι θεοί κάνουν καλά που ευλογούν τις παράξενες φαντασιώσεις σου. Να ξέρεις πως οι θεοί πάντα φροντίζουν στο τέλος εκείνον που κρατά την πίστη του».

Του άγγιξε τα μάτια. Τα ακροδάχτυλά της έπεσαν ελαφρά πάνω στα ρυτιδιασμένα του βλέφαρα.

9. Η μεταμόρφωση του Άλφγκαρ

Ξαφνικά, όλα άλλαξαν πάνω στον Άλφγκαρ. Δεν ήταν πια ένα εύθραυστο γεροντάκι. Η στωική και μελαγχολική του ικανοποίηση έδωσε τη θέση της στη χαρά, επειδή η νιότη του είχε ξαναγυρίσει. Τώρα πρόσεξε με τα περήφανα νεαρά του μάτια πως κρίνοι τον τριγύριζαν από παντού και στα κιόσκια του σκαρφάλωναν αναρριχώμενες λευκές τριανταφυλλιές που τα άνθη του έλαμπαν από τις στάλες της πρωινής δροσιάς. Λευκά κουνέλια έπαιζαν γύρω από τα πόδια του. Είδε τον κόσμο όμορφο και το χρόνο φιλικό προς όλους τους ερωτευμένους. Άκουσε μια εξώκοσμη μουσική που όσο κι αν είχε ψάξει δεν είχε βρει σε καμιά γωνιά του κόσμου. Τώρα, όμως, ανακατεμένος με αυτή τη μουσική, ήταν ο ήχος των περιστεριών που καλούσαν τα ταίρια τους. Σ' αυτή τη μουσική δεν έβρισκε πια καμιά παραφωνία παρά μόνο μια υπόσχεση για μια ζωή τόσο γλυκιά, όσο δεν έζησε ποτέ κανένας άνθρωπος στην πλάση.

Έσφιξε με τα δυνατά του χέρια τα χέρια της πιο όμορφης γυναίκας, της πανώριας Ετάρ, που η μαγεία του έρωτα ενός ποιητή είχε φέρει από την Έρημο πέρα από το Φεγγάρι, για να γίνει το είδωλο και η καταστροφή πολλών θνητών εραστών, λιγότερο τυχερών από τον Άλφγκαρ, γιατί αυτοί ποτέ δεν είχαν καταφέρει να τη βρουν. Από τον Άλφγκαρ, όμως, η Ετάρ ήξερε πως δεν μπορούσε να ξεφύγει, γιατί τα δυνατά του χέρια κρατούσαν σφιχτά τα δικά της.

«Οι θεοί φροντίζουν αυτόν που διατηρεί την

πίστη του!» φώναξε χαρούμενα ο Άλφγκαρ.

Έτσι, το δεύτερο άγγιγμα της μάγισσας άλλαξε πάλι τον Άλφγκαρ, εκείνον που το πρώτο της άγγιγμα τον είχε ξεστρατίσει από το συνηθισμένο μονοπάτι της ζωής, για να τον οδηγήσει τελικά στον κήπο ανάμεσα στην αυγή και την ανατολή, που η μαγεία του είναι δυνατότερη από τη μαγεία του χρόνου. Τώρα, απ' όλες τις γωνιές αυτού του κήπου, άρχισαν να πλησιάζουν νεαροί ερωτευμένοι που γελούσαν όλο χαρά.

Χαίρονταν επειδή για μια ακόμα φορά, οι γκρίζες Νόρνες είχαν αντιμετωπίσει με σεβασμό έναν ειλικρινή έρωτα και επειδή στα χρόνια που θα έρχονταν, όπως ήταν η συνήθεια, θα αντάμειβαν την ακεραιότητα της αληθινής αγάπης με αιώνια φήμη και ικανοποίηση. Όλοι τραγούδαγαν με μελωδικές φωνές, φιλικά χαμόγελα και χαρούμενες πιρουέτες:

«Οι θεοί ανταμείβουν αυτούς που διατηρούν την πίστη τους!»

Ύστερα, όλοι άρχισαν να κάνουν στον Άλφγκαρ εγκάρδιες φιλοφρονήσεις. Το κάθε ζευγάρι έλεγε με τη μεγαλύτερη ευγένεια, πως ο Άλφγκαρ και η αγαπημένη του ήταν το πιο αξιοθαύμαστο και όμορφο ζευγάρι ερωτευμένων που είχε υπάρξει ποτέ, εκτός από ένα — που κανένα ζευγάρι δεν ήταν τόσο εγωιστικό για να αναφέρει ποιο ήταν.

Έπειτα πλησίασαν όλοι όσοι υπηρετούσαν την Ετάρ, οι σακατεμένοι ποιητές που τη ζωή τους είχε καταστρέψει. Κι όλοι έλεγαν:

«Χαίρε και έχε γεια, Ετάρ! Εξαιτίας σου, δεν μπορέσαμε να βρούμε τη χαρά κοντά σε καμιά γυναίκα. Απομακρυνθήκαμε από τον απλό και ακέραιο κόσμο όπου απλές και ακέραιες κοπέλες περπατούν σε ηλιοφώτιστα μονοπάτια. Όμως, δεν έμοιαζαν με τη μάγισσα που είχαμε δει και που δεν μπορούσαμε να ξεχάσουμε. Όπως οι νυχτοπεταλούδες φτεροκοπούν γύρω από τη φωτιά των δαυλών, έτσι κι εμείς ακολουθήσαμε την εξώκοσμη ομορφιά σου μέχρι το χαμό μας.

Κι ύστερα, συνέχισαν:

«Εξαιτίας της μουσικής σου, δεν μπορέσαμε να βρούμε απόλαυση σε καμιά μελωδία και σε κανέναν στίχο του κόσμου μας. Ερωτευθήκαμε μια μουσική που λόγια και μουσικά όργανα δεν μπορούν να συλλάβουν. Ήταν μια μουσική χωρίς ψεγάδι, όπως καλά το ξέραμε, αφού είχαμε ξανακούσει μια παρόμοια κάποτε, για μια στιγμή. Τα νανουρίσματα των μανάδων μας στην κούνια μας ήταν λιγότερο αγαπητά απο τον ήχο αυτής της μουσικής. Οι αυλοί και τα βιολιά δεν μπορούσαν να την αντιγράψουν. Ακούγαμε τις άρπες, τις σάλπιγγες και το τραγούδι της γιορτινής καμπάνας· τίποτα δεν μπορούσε να μας παρηγορήσει».

Έπειτα, οι ποιητές είπαν:

«Εξαιτίας σου ζήσαμε ανάμεσα στους ανθρώπους σαν εξόριστοι. Οι αυτοκράτορες κι οι στρατηλάτες κατάλαβαν πως δεν θεωρούσαμε σπουδαία τα μεγαλεία τους. Οι ιερείς και οι σοφοί συνειδητοποίησαν πως, ενώ αυτοί μας δασκάλευαν, τα δικά μας μυαλά σκέφτονταν ένα άλλο μυστήριο που δεν έμοιαζε με τα δικά τους. Έτσι, οι ισχυροί μας περιγέλασαν και μας είπαν αλλοπαρμένους, αν και μέσα στις ανήσυχες ψυχές τους μας μισούσαν· γιατί περπατούσαμε ανάμεσά τους σαν να είχαμε πιεί κρασί από ένα μαγε-

μένο κύπελλο. Τα λογικά και τα συνηθισμένα δεν μπορούσαν να μας ικανοποιήσουν, κι έτσι προκαλούσαμε την απέχθεια των υπόλοιπων ανθρώπων».

Και τελικά, οι σακατεμένοι ποιητές φώναξαν, γεμάτοι πάθος και λατρεία:

«Κι όμως, εμείς, που δεν βρήκαμε τη χαρά καμιά ώρα της ζωής μας, και σ' ακολουθήσαμε μέχρι την καταστροφή μας, ακόμα κι αν το μπορούσαμε, και πάλι δεν θα αλλάζαμε τη μοίρα μας. Η ομορφιά που είδαμε για μια στιγμή και μετά χάσαμε για πάντα, κι η μουσική που ακούσαμε και μετά δεν ξαναβρήκαμε ποτέ, ήταν για μας πράγματα πιο επιθυμητά από την πληρότητα. Χαίρε κι έχε γεια, Ετάρ!»

Αυτά ήταν τα λόγια των ποιητών, καθώς όλοι ετοιμάζονταν για τη γαμήλια γιορτή του Άλφγκαρ του Βασιλιά και της Ετάρ, της πιο όμορφης γυναίκας απ' αυτές που δεν ανήκουν εντελώς σ' αυτόν τον κόσμο.

10. Πώς τέλειωσε

Τώρα, ήταν η σειρά του Χόρβεντιλ να πλησιάσει. Όπως είχε κάνει και στο όνειρο του Άλφγκαρ, ο κοκκινομάλλης νέος χαμογελούσε χωρίς ευθυμία. Ακούμπησε το χέρι της Ετάρ πάνω στο χέρι του Άλφγκαρ και μετά ψιθύρισε μια μαγική λέξη δύναμης.

Ύστερα, ο Άλφγκαρ έσφιξε μέσα στα δυνατά του μπράτσα τη γυναίκα που είχε κερδίσει, και τα χείλη του άγγιξαν τα δικά της. Εκείνη την ώρα, το νεαρό πρόσωπο του Χόρβεντιλ τσιτώθηκε

και χλώμιασε. Δεν είναι ευχάριστο να παραδίδεις σε άλλον το αντικείμενο του πόθου σου.

Την ίδια στιγμή, οι σακατεμένοι υπηρέτες της Ετάρ εξαφανίστηκαν, κι οι εύθυμοι νεαροί ερωτευμένοι σκεπάστηκαν από μια πολύχρωμη ομίχλη. Όμως, κάτι ακόμα πιο θαυμαστό τους είχε διαδεχθεί, γιατί τώρα μέσα στον κήπο στέκονταν τρεις αθάνατοι που παρακολουθούσαν τον Άλφγκαρ με αυταρέσκεια.

Ο πιο μεγαλόσωμος από αυτούς τους χαμογελαστούς θεούς είχε πλατύ μέτωπο και μεγάλα μάτια, πολύ μακριά μαύρα μαλλιά και πυκνά γένια. Το ρούχο που φορούσε ήταν καμωμένο από πεντακόσια σαράντα τρία κατσικοτόμαρα και με το αριστερό του χέρι κρατούσε ένα ακόντιο φωτιάς. Ο δεύτερος θεός ήταν ντυμένος στα κόκκινα και μέσα στα ξανθά μαλλιά του ήταν περασμένα δυο λευκά πλουμίδια. Ανάμεσα στον αντίχειρα και το δείκτη του αριστερού χεριού του κρατούσε έναν λευκό, μισοφαγωμένο ταύρο. Ο τρίτος θεός είχε δέρμα στο χρώμα του χαλκού. Ήταν ο πιο μικρόσωμος από τους τρεις, που ήταν τώρα όλοι καθισμένοι σταυροπόδι στο χώμα, κι έτσι το κεφάλι του μόλις που ξεπερνούσε τις κορυφές των ψηλότερων δέντρων του κήπου. Γύρω από το κεφάλι του πετούσαν χελιδόνια. Ήταν γυμνός, αλλά γύρω από το κορμί του ήταν τυλιγμένο ένα μαύρο γυαλιστερό φίδι, που ψιθύριζε ασταμάτητα στο αυτί του αφέντη του με τη διχαλωτή του γλώσσα.

Αυτή ήταν η εμφάνιση του Κούρι, του Ουβαρντόβα και του Κόγκι, των υπέρτατων θεών του Ρορν. Ο καθένας τους χαμογελούσε, τώρα που ο Άλφγκαρ είχε αποκτήσει εκείνο που επιθυ-

μούσε, κι ήταν μεγάλη χαρά για τον Άλφγκαρ να βλέπει πως οι θεοί δεν του κρατούσαν καμιά κακία, αλλά αντίθετα ο καθένας τους σήκωνε το δεξί του χέρι σε μια χειρονομία ευλογίας και συγχώρεσης.

Ύστερα, οι θεοί σηκώθηκαν και απομακρύνθηκαν γελώντας. Η δύναμή τους δεν είχε ακόμα χαθεί.

Μ' αυτόν τον τρόπο, ο κήπος ανάμεσα στην αυγή και την ανατολή άδειασε απ' όλα τα ζωντανά πλάσματα εκτός από την Ετάρ και τον Χόρβεντιλ. Στα πόδια τους, μπορούσε ακόμα να δει κανείς τα απομεινάρια — ότι είχαν αφήσει οι θεοί από το σώμα του βασιλιά Άλφγκαρ.

Κι ένας Επίλογος για κάποιους άλλους αναζητητές

«Οι θεοί δεν ξεχνούν αυτόν που διατηρεί την πίστη του», είπε ο Χόρβεντιλ με ένα αμυδρό χαμόγελο. «Αυτοί οι ζηλόφθονες και ηλίθιοι αθάνατοι έκλεισαν με πολύ ωραίο τρόπο το παιχνίδι μας με αυτόν τον ψηλό και ιδεαλιστή τρελό. Ωραίος επίλογος για το έπος του Βασιλιά Άλφγκαρ».

Η Ετάρ, όμως, δεν χαμογελούσε. «Αυτός ο άνθρωπος ήταν πολύ καλύτερος από εμάς. Μακάρι να μπορούσα να θρηνήσω για αυτόν τον γενναίο εξόριστο βασιλιά, που η τρέλα του ήταν πιο άξια από τα δικά μας παιχνίδια. Καλέ μου Χόρβεντιλ, γιατί δεν μπορείς να μου δώσεις μια ανθρώπινη καρδιά;»

Ο αιώνιος καλλιτέχνης κοίταξε θλιμμένα αυ-

τή που ήταν ο παλμός όλων του των ονείρων, ενώ εκείνη περίμενε την απάντησή του δίπλα στο καρβουνιασμένο κορμί του βασιλιά Άλφγκαρ. «Κι εσύ, γιατί δεν μπορείς να μου δώσεις την ευτυχία, Ετάρ, όπως την έδωσες σ' αυτόν τον τρελό, στην πιο γλυκιά στιγμή της ζωής του;»

Κι ύστερα, ο Χόρβεντιλ χώρισε από τη μάγισσα, αλλά όχι για πολύ. Κάθε ευτυχία τελικά σβήνει και ό,τι είναι ανθρώπινο είναι καταδικασμένο να πεθάνει, αλλά ο Χόρβεντιλ και η Ετάρ του, που δεν είναι ούτε ευτυχισμένοι αλλά ούτε κι εντελώς άνθρωποι, δεν μπορούν, όπως μας λέει ο θρύλλος τους, να χαθούν, κι ούτε να μείνουν για πολύ ο ένας μακριά απ' τον άλλο.

Κι όμως, όπως επίσης λέει ο θρύλλος, είναι η καταδίκη τους, αυτός, απ' όλους τους υποψήφιους εραστές της, να μην έχει ποτέ ελπίδα να την αποκτήσει, αλλά ούτε και να του επιτρέπεται να ξεκόψει απ' αυτήν και να τη χάσει, όπως τη χάνουν οι υπόλοιποι που προσπαθούν να τη βρουν, μαζί με ό,τι άλλο έχουν δικό τους.

Μερικοί λένε πως αυτός ο Χόρβεντιλ είναι ο ίδιος ο Μαντόκ που πρώτος έφερε την Ετάρ από τη γκρίζα Έρημο Πέρα Από το Φεγγάρι, για να ζήσει πάνω στη γη μέσα σε πολλά πανέμορφα κορμιά. Η αλήθεια αυτής της φήμης δεν είναι εξακριβωμένη. Το μόνο που είναι γνωστό είναι πως αυτοί οι δυο ανεβαίνουν τα σκαλοπάτια χρόνου πάντα μαζί και πάντα χώρια και πως αυτό το πέρασμά τους βγάζει κάποιους ανθρώπους από τα συνηθισμένα μονοπάτια της ζωής τους για να διασκεδάσουν. Όπως παρέσυραν τον Άλφγκαρ, έτσι έχουν παρασύρει και μια μεγάλη θλιβερή στρατιά από άλλους, ώστε να περνούν

την ώρα τους και να μη σκέφτονται πολύ τη δική τους αιώνια καταδίκη.

Σ' αυτούς που περιπαίζουν, προσφέρουν μια στιγμή ικανοποίησης. Αλλά ο Χόρβεντιλ και η Ετάρ του νιώθουν μόνο μια ανικανοποίητη επιθυμία καθώς περνούν τα χρόνια μαζί. Εξαιτίας του γεγονότος που κι οι δυο καλά γνωρίζουν, η ελπίδα δεν ταξιδεύει μαζί τους, ούτε και βρίσκουν καμιά χαρά στα παιχνίδια τους. Γιατί ο καθένας από τους εξαπατημένους εραστές γνωρίζει πως δεν είναι παρά μια άδεια αναλαμπή και ακολουθεί τη σκια ενός έρωτα που τα ατέλειωτα χρόνια δεν έχουν ακόμα υλοποιήσει.

ΝΤΟΥΑΡ Ο ΚΟΛΑΣΜΕΝΟΣ

του Κλίφορντ Μπολ

Ο Κλίφορντ Μπολ ήταν ένας από εκείνους τους συγγραφείς που εμφανίστηκαν στη «χρυσή δεκαετία» του τριάντα όταν η ηρωϊκή φαντασία κέρδιζε συνεχώς καινούριους οπαδούς και το περιοδικό Weird Tales βρισκόταν στο απόγειο της δόξας του. Σήμερα πια, κανείς δεν τον θυμάται και τα διηγήματά του δεν έχουν ανατυπωθεί πουθενά. Παρότι ακολουθούσε το γνωστό κλισέ του βάρβαρου ήρωα, το έκανε με έναν δικό του τρόπο, αρκετά πρωτότυπο, όπως θα δείτε στην παρακάτω ιστορία. Ο πρωταγωνιστής της είναι ένας άνθρωπος που ζει για το σήμερα, ξεχνώντας το χθες και αποφεύγοντας να σκεφτεί ιδιαίτερα το αύριο. Μια και για πολλούς αυτό είναι μια φιλοσοφία ζωής, όχι περισσότερο ή λιγότερο απορριπτέα από όλες τις άλλες, δεν μπορούσα παρά να περιλάβω αυτό το διήγημα στην ανθολογία.

Θ.Μ.

Η Νιόνη, η βασίλισσα του Ύγκοθ απ' τη δυναστεία των Κραλ, παρά τη λυγερή ομορφιά της, καθόταν πάνω στο θρόνο της σαν άντρας, με τον αγκώνα ακουμπισμένο πάνω σε σταυρωμένα γόνατα και τη σφιγμένη γροθιά κάτω από το σαγόνι της. Μπροστά της, ένας κλοιός από φρουρούς στεκόταν γύρω από έναν ψηλό γεροδεμένο άνδρα που το μαυρισμένο μισόγυμνο κορμί του ήταν δεμένο με βαριές αλυσσίδες. Άφθονες πληγές, μικρές και μεγάλες, μαρτυρούσαν το πόσο δύσκολη ήταν η σύλληψή του. Ο άντρας στεκόταν με το κεφάλι ψηλά, κοιτάζοντας αυθάδικα πάνω απ το κεφάλι της Βασίλισσας, τις χρυσοκέντητες ταπετσαρίες του τοίχου. Η όμορφη κάτοχος του θρόνου, συνηθισμένη σε λυγισμένα γόνατα και ικεσίες επιείκιας, έχανε γρήγορα την ψυχραιμία της.

«Μίλα, σκύλε!» φώναξε. «Χρησιμοποίησε τη γλώσσα σου αμέσως, αλλιώς θα βάλω τους βασανιστές μου να τη βρουν με τις τανάλιες τους!»

Τελικά, ο κρατούμενος θεώρησε πως θα 'ταν καλύτερα να απαντήσει. Δεν φαινόταν να βιάζεται. Το βλέμμα του περιπλανήθηκε από τον τοίχο προς τους φρουρούς και στη συνέχεια στις α-

λυσσίδες που έδεναν τα μέλη του. Αφού τις κοίταξε λίγες στιγμές, λες και τις έβλεπε τώρα για πρώτη φορά, σήκωσε τελικά τα μάτια προς τη Βασίλισσα Νιόνη του Ύγκοθ.

«Μα την πίστη μου», είπε και η φωνή του ήταν αργόσυρτη και βαθιά, «απ' ότι σε βλέπω, θα είσαι καλύτερη στη μάχη παρά στο κρεβάτι».

Γύρω του, οι αλυσσίδες έτριξαν καθώς οι φρουροί κοιτούσαν γύρω τους νευρικά. Οι δυο σκλάβες που ήταν ζαρωμένες στη βάση του θρόνου χλώμιασαν όσο τους επέτρεπαν τα καστανά τους δέρματα. Η Βασίλισσα Νιόνη έχασε κάθε ίχνος βασιλικής συμπεριφοράς και ένα μέρος της αξιοπρέπειάς της.

«Εγώ δεν πέφτω στο κρεβάτι κανενός!» στρίγγλισε σαν κοινή πραματευτού. «Μα θα μάθεις σύντομα ποια είμαι, άθλιο πλάσμα. Θα σου γράψω το όνομά μου επάνω στο τομάρι σου με πυρωμένο σίδερο!»

«Τότε, θα το μεταφέρω στα πέρατα του κόσμου, Μεγαλειοτάτη», την διέκοψε ο αιχμάλωτος χωρίς να δείχνει σημάδια φόβου. Ένα ελαφρό στράβωμα των αδρών χειλιών του φανέρωνε την πλήρη έλλειψη σεβασμού στα λόγια του.

«Το μόνο μέρος που θα δεις θα είναι οι πάγκοι των κατεργάρηδων στις γαλέρες!» είπε η Νιόνη περιπαιχτικά. «Βλέπω από τα σημάδια στην πλάτη σου πως είσαι παλιός τους γνώριμος. Έχεις νιώσει το βάρος του βούρδουλα κι άλλες φορές».

«Ασφαλώς. Όπως έχω νιώσει άλλωστε και το βάρος ενός στέματος, αν κι αυτό απ' ότι φαίνεται δεν θα 'ταν τόσο βαρύ, γιατί το σημάδι του έχει σβήσει».

Ο αιχμάλωτος χαμογέλασε δείχνοντας τα ά-

σπρα δόντια του, έτσι ώστε το ηλιοκαμμένο του πρόσωπο φωτίστηκε σαν πεδίο μάχης από μια αχτίδα του ήλιου. Ένας από τους φρουρούς τράβηξε εκνευρισμένα την αλυσσίδα. Το χαμόγελο έσβυσε, καθώς ο κρατούμενος έρριξε στο φύλακά του ένα βλέμμα που έκρυβε πίσω του την απειλή του θανάτου. Ο φρουρός πισωπάτησε τρομαγμένος και η Βασίλισσα Νιόνη, παρακολουθώντας τη σκηνή, έβαλε τις φωνές.

«Ηλίθιοι! Τι έχω πάρει στη φρουρά μου; Χορεύτριες από τη Νιέμα;»

«Τρεις απ' αυτούς χορεύουν ήδη στην Κόλαση», απάντησε ο αλυσσοδεμένος.

«Και πώς σε λένε, μεγάλε πολεμιστή;» ρώτησε κοροϊδευτικά η Νιόνη.

«Οι άνθρωποι με αποκαλούν Ντουάρ».

Η Βασίλισσα του Ύγκοθ έπεσε πίσω στα μαξιλάρια του θρόνου της, καθώς ένα κύμα έκπληξης σάρωσε τα σύννεφα του θυμού από το πρόσωπο της. Το χέρι της σηκώθηκε άθελά του προς το χλωμιασμένο της πρόσωπο. Αν οι φρουροί έδειχναν κάπως επιφυλακτικοί, τώρα φαίνονταν σίγουρα πανικόβλητοι, λες κι ανάμεσά τους κρατούσαν κάποιον απ' τους γιγάντιους λευκούς πίθηκους του Μπαρσούμ. Πισωπάτησαν όσο τους επέτρεπε το μάκρος των αλυσσίδων που κρατούσαν, έτσι ώστε ο Ντουάρ αναγκάστηκε να τεντώσει τα μπράτσα κάτω απ' την πίεση του τραβήγματος.

«Καθώς βλέπω, Νιόνη», είπε, μορφάζοντας, «ακόμα και σ' αυτή τη βαρβαρική χώρα οι άνθρωποι με έχουν ακουστά». Έσεισε ανυπόμονα τη μαύρη χαίτη του. «Πες σ' αυτά τα σκυλιά να αφήσουν λάσκα τους καρπούς μου, πριν μπλέξω τα

κόκκαλά τους μέσα στα δεσμά μου».

Η Νιόνη ένευσε χωρίς να μιλήσει. Οι φρουροί πλησίασαν πιο κοντά για να αφήσουν λάσκα τις αλυσσίδες, αλλά ένας τους ακούμπησε τη γυμνή μύτη του σπαθιού του στο σβέρκο του Ντουάρ και την κράτησε εκεί.

«Δεν σκοπεύω να σου κάνω κακό, Νιόνη», συνέχισε ο αιχμάλωτος. «Ούτε σε σένα, ούτε στους υπηκόους σου. Όσο για τους τρεις που σκότωσα, αναγκάστηκα να το κάνω όταν μου επιτέθηκαν στο ορεινό πέρασμα. Μα την πίστη μου, ωραίο καλωσόρισμα δίνεις στους επισκέπτες του βασιλείου σου!»

«Ο Ντουάρ, ο Κολασμένος!» ξεφύσηξε η Νιόνη. «Ποιος δαίμονας σε φέρνει εδώ;»

«Κανένας δαίμονας, βασίλισσά μου. Μονάχα οι τυχοδιωκτικές μου τάσεις».

«Οι δαίμονες σε καθοδηγούν πάντα, Ντουάρ. Ακόμα και σ' αυτό το απομονωμένο ορεινό βασίλειο έχω ακουστά για τους υπηρέτες σου από τους λάκκους της Κόλασης! Από πού ήρθε η βροχή του αίματος που κάλυψε το πεδίο της μάχης στο Κορ και τύφλωσε τα μάτια των Σιβιανών ενώ οι ακόλουθοί σου τους έκαναν κομμάτια; Από πού ήταν το γιγάντιο μαύρο κοράκι που πετούσε γύρω από την πειρατική σου γαλέρα, όταν λεηλατούσες τις ακτές του Κρεμ. Γιατί τα βουνά της Φούβια γκρεμίστηκαν πάνω στα κάστρα σου ενώ ένας τρομερός κυκλώνας σάρωνε τις πόλεις και τα χωριά του βασιλείου που είχες φτιάξει με τη βοήθεια των πειρατών σου; Γιατί, ώ Βασιλιά, που είσαι τώρα σκλάβος;»

«Μα την πίστη μου, δεν το ξέρω», απάντησε εκείνος. Είναι αλήθεια πως η ζωή μου ακολούθη-

σε παράξενα μονοπάτια. Ίσως αυτή να είναι η μοίρα μου. Μερικές φορές μου φαίνεται πως όταν ξεστρατίζω από το μονοπάτι που μου έχουν ορίσει οι Θεοί, τα ίδια τα στοιχεία της φύσης ξεσηκώνονται για να μ' επαναφέρουν πίσω σ' αυτό. Ξέρω, όμως, μερικά πράγματα παραπάνω από σένα. Ακολουθώ τον άνεμο και την παλίρροια. Όταν οι Θεοί έκριναν πως έπρεπε να γίνω βασιλιάς, έγινε, όπως προηγουμένως ήμουν πειρατής».

«Η πιο εύκολη λύση είναι να ρίχνεις πάντα την ευθύνη στους Θεούς».

«Και γιατί όχι;» ρώτησε ο αιχμάλωτος, και τα λευκά του δόντια άστραψαν και πάλι. «Ήρθα σ' αυτόν τον κόσμο χωρίς κανείς να με ρωτήσει, μα όταν τον εγκαταλείψω δεν θα είναι από δικό μου λάθος».

«Κι από πού έρχεσαι, ώ βασιλιά, πειρατή και σκλάβε; Ποια μακρινή χώρα είδε τη γέννησή σου, εσένα που έχεις το ύψος των ορεσίβιων, τα λεπτά ρουθούνια των καβαλλάρηδων του Κορ, τα μαύρα μαλλιά των πρωτόγονων, τα γαλάζια μάτια αυτών που ζούνε στα θαλασσινά νησιά και τη δύναμη των κατοίκων των πεδιάδων; Σ' όλο τον κόσμο δεν πρέπει να υπάρχει τέτοιο συνονθύλευμα φυλών σε έναν άνθρωπο. Ή, μήπως, δεν είσαι απ' τον κόσμο μας; Μήπως είσαι δαίμονας με τη μορφή ανθρώπου; Απ' ότι λένε οι άνθρωποι, κανείς στην ιστορία τους δεν σε θυμάται σαν παιδί. Ακόμα κι οι μάντεις δεν μπορούν να ακολουθήσουν το παρελθόν σου πιο πίσω από τις πρώτες σου μάχες. Πούθε έρχεσαι, λοιπόν;»

«Ξανά, δηλώνω άγνοια, Νιόνη».

Τα μάτια του αιχμάλωτου ήταν σκεπτικά και

το μέτωπό του αυλακωμένο από τη σκέψη. Η βασίλισσα του Κραλ κοίταξε το πρόσωπό του προσεκτικά, αλλά η αγριάδα είχε σβήσει κάπως από τα χαρακτηριστικά της. Μονάχα οι σκλάβοι και οι έκπληκτοι φρουροί πρόσεξαν την άνετη οικειότητα με την οποία ο αιχμάλωτος είχε απευθυνθεί στη βασιλισσά τους, αγνοώντας τους τίτλους της ευγενείας της. Ο πιο ισχυρός αυλικός θα έχανε τη γλώσσα του απ' τη ρίζα αν τολμούσε να μιλήσει έτσι στη Βασίλισσα του Υγκόθ.

«Οι πρώτες μου αναμνήσεις είναι από τις κλαγγές του ατσαλιού μέσα στον ορυμαγδό μιας μεγάλης μάχης, του ιδρώτα και του αίματος στο πρόσωπό μου και του ήχου της πολεμικής μου κραυγής. Ήμουν τότε μισθοφόρος στην υπηρεσία του τρελού βασιλιά Τάρους που αργότερα είχα την ευχαρίστηση να καρφώσω στο σπαθί μου».

«Την ώρα που ήταν ξαπλωμένος πάνω σε μια χορεύτρια», είπε η Βασίλισσα περιφρονητικά, ρουφόντας τη μύτη.

Ο κρατούμενος σήκωσε τους ώμους αλλά έμεινε αμίλητος.

Η Νιόνη περιεργάστηκε τον πολεμιστή μέσα από μισόκλειστα μάτια. Εκείνος της ανταπέδωσε ήρεμα το βλέμμα και κάτι μέσα στα βάθη των άγριων γαλάζιων ματιών του έκανε το σφιγμό της να χτυπήσει πιο γρήγορα και ένα αμυδρό κοκκίνισμα να σκεπάσει τα αλαβάστρινα μάγουλά της.

Τελικά, ενοχλημένη από τα σημάδια αδυναμίας που έδειχνε ο εαυτός της, τον ρώτησε: «Αν οι φρουροί μου σε οδηγήσουν στα σύνορα του βασιλείου μου, απ' όποια πλευρά του επιθυμείς, θα φύγεις ειρηνικά;»

Ξανά ο Ντουάρ σήκωσε τους ώμους και οι αλυσσίδες του έτριξαν. «Μπορεί ναι — μπορεί και όχι», είπε.

«Ηλίθιε!» φώναξε η Νιόνη, κατακόκκινη τώρα απ' την οργή. «Σου χαρίζω τη ζωή! Θα μπορούσα να σε παλουκώσω, να σε κομματιάσω, να σε σκοτώσω με χίλιους φριχτούς τρόπους! Σου δίνω έλεος κι εσύ αδιαφορείς;»

«Έλεος; Έλεος για ποιο πράγμα; Επειδή υπερασπίστηκα τον εαυτό μου σε μια απρόκλητη επίθεση; » Αναστέναξε. «Σχεδόν θα ευχόμουν να γίνω πάλι βασιλιάς».

«Ρίχτε τον στους λάκκους!» φώναξε η έξαλλη βασίλισσα του Υγκόθ. «Και αλυσσοδέστε τον ακόμα πιο σφιχτά!»

Καθώς οι φρουροί τον έπαιρναν, με τους μπροστινούς να τρέχουν βιαστικά για να κρατούν την απόσταση από το μακρυπόδαρο αιχμάλωτό τους, ο Ντουάρ είπε κοροϊδευτικά πίσω απ' τον ώμο του: «Φυλάξου, Βασίλισσα Νιόνη, μην τυχόν η κόκκινη βροχή πέσει και στη δική σου χώρα, και το μαύρο κοράκι κουρνιάσει στις πολεμίστρες του κάστρου σου!»

Ένας από τους φρουρούς άφησε την άκρη της αλυσσίδας που κρατούσε να πέσει, κι ο λοχαγός του, για να κρύψει το δικό του φόβο, τον κλώτσησε με μανία καθώς έσκυβε να την ξαναπιάσει.

Η Νιόνη κοιτούσε χλωμιασμένη καθώς ένα κύμα γέλιου αντήχησε από το σκοτεινό διάδρομο.

Τα μπουντρούμια του Υγκόθ, βαθιά κάτω από τους πύργους της όμορφης πόλης, βρωμούσαν από μπόχα και κλεισούρα αιώνων. Μια πανάρχαια υγρασία διαπερνούσε την πνιγηρή ατμόσφαιρα. Μικρά πλάσματα έτρεχαν να χωθούν στις τρύπες τους, τρομαγμένα από το φως των δαυλών. Η κλαγγή των αλυσσίδων του Ντουάρ, που τώρα είχαν γίνει τόσες πολλές που ακόμα και η δυνατή κορμοστασιά του παραπατούσε κάτω από το βάρος τους, ξεσήκωνε μακρινούς και κοντινούς αντίλαλους, μέχρι που φαινόταν πως η μικρή ομάδα των ανδρών παραβίαζε τα μέρη που κατοικούσαν οι νεκροί βασιλιάδες και πολεμιστές του αρχαίου Κραλ, και οι κολασμένες τους ψυχές αρματώνονταν, έτοιμες να δώσουν μάχη.

«Αυτό εδώ το κελί μας κάνει», ακούστηκε να λέει η βραχνή φωνή του λοχαγού.

Έσπρωξαν τον Ντουάρ μέσα από μια σκουριασμένη καγκελωτή πόρτα, και ο θόρυβος απ' τα δεσμά του διαπέρασε όλο το μήκος του σιωπηλού ατέλειωτου διάδρομου. Με τις αλυσσίδες του περασμένες σε σκουριασμένους σιδερένιους χαλκάδες στον τοίχο, παρακολουθούσε την τελευταία λάμψη των δαυλών να σβήνει στους υγρούς τοίχους και τα πατήματα των φρουρών να χάνονται στην απόσταση. Το σκοτάδι χύθηκε θριαμβευτικά μέσα στο κελί, χτυπώντας τα μάτια του σαν κάτι ζωντανό.

Ο άνδρας που ήταν κάποτε βασιλιάς, χαμογέλασε. Στο μυαλό του ήρθε η ανάμνηση του αλαβάστρινου κορμιού της Νιόνης και το χαμόγελο έγινε μειδίαμα. Μετακινήθηκε σε μια ελαφρά πιο στεγνή γωνία και βολεύτηκε όσο γινόταν περισσότερο, βγάζοντας από κάτω του κάποιο αντικείμενο που στην αφή του έμοιαζε με ξεραμένο κόκκαλο. Οι αλυσσίδες του έπαψαν να τρίζουν. Κάτι σύρθηκε μπροστά στην καγγελωτή πόρτα και του φάνηκε πως είδε δυο μικροσκοπικά κόκκινα μάτια να λάμπουν στο σκοτάδι.

Ύστερα, αποκοιμήθηκε.

Ξύπνησε με μια αίσθηση ανησυχίας, παρόμοια με την ενστικτώδη αντίδραση ενός ζώου της ζούγκλας μπροστά στον επικείμενο κίνδυνο. Δεν το έκανε μισκονυσταγμένα και νωθρά, όπως ένας πολιτισμένος άνθρωπος, αλλά έχοντας πλήρη συνείδηση του περιβάλλοντος και της κατάστασής του. Μόνο η ελαφριά σύσπαση του δεξιού του χεριού πρόδιδε την πρώτη του ανακλαστική κίνηση να πιάσει ένα όπλο που δεν υπήρχε πια πλάι του.

Η σιωπή και η αιώνια νύχτα βασίλευαν σ' αυτό το μέρος όπου ο ήλιος δεν έλαμπε ποτέ. Τα μάτια του Ντουάρ δεν μπορούσαν να διακρίνουν απολύτως τίποτα, αλλά τα αυτιά του του έλεγαν πως τα σουσρσίματα και τα τριξίματα είχαν ελαττωθεί. Υποσυνείδητα κατάλαβε πως κάποια ξένη παρουσία είχε τρομάξει τους μικροσκοπικούς κάτοικους του υπόγειου αυτού κόσμου — μια αθόρυβη παρουσία, που ωστόσο δημιουργούσε αναστάτωση στην ψυχή του.

Ξαφνικά, μικροσκοπικά σημάδια φωτός έλαμψαν μέσα στο μαύρο χάος μπροστά του, στροβιλιζόμενα σε μια κυκλική περιοχή, σαν το καθένα να είχε δική του ζωή. Δεν έριχναν ακτίνες που να αποκαλύπτουν τους πέτρινους τοίχους γύρω τους. Έξω από τη μικρή τους περιφέρεια, το υπό-

γειο παρέμενε το ίδιο σκοτεινό όπως και πριν.

Ο Ντουάρ είχε συναντήσει τη μαγεία σε πολλούς τόπους, ακόμα και στα μαύρα βουνά του δικού του βασιλείου πριν αυτά γκρεμιστούν και το θάψουν για πάντα, αλλά κάτι μέσα του του έλεγε πως τώρα παρατηρούσε κάτι που δεν είχε ξαναδεί όμοιό του. Έμεινε κοκκαλωμένος στη θέση του, χωρίς να κουνηθεί στο ελάχιστο από το μέρος που ήταν μισοκαθισμένος.

Μια φωνή βγήκε μέσα από το φως. Μια γλυκιά, απαλή γυναικεία φωνή που, παρά τη φανερή θηλυκότητά της, πρόδιδε δύναμη και αυτοπεποίθηση.

«Ντουάρ!» φώναξε. «Ντουάρ, μ' ακούς;»

«Σ' ακούω, δαίμονα», μούγκρισε ο αλυσσοδεμένος άνδρας. «Τι είδους μαγεία είναι αυτή, γέννημα της Κόλασης, και τι ζητάς από μένα;»

«Ντουάρ, άρχοντά μου!» Ο λαμπερός κύκλος του φωτός, αν αυτή η αφύσικη λάμψη μπορούσε να περιγραφεί σαν φως, επεκτάθηκε μέχρι που η διάμετρός του έφτασε σχεδόν τα τρία μέτρα. Ο εκθρονισμένος βασιλιάς ένιωσε πως εκεί μπροστά του τιτάνιες δυνάμεις πάλευαν να ελευθερωθούν. Όμως, παρ' όλο που το περίγραμμα του κύκλου έτρεμε και συσπόταν, διατήρησε το σχήμα του. Ο Ντουάρ ένιωσε μια ανεξήγητη ανακούφιση γι' αυτό. Στο αίμα του είχε αρχίσει να κυλάει ο φόβος.

«Ντουάρ, αγαπημένε μου, ξέχασες τόσο γρήγορα τη φωνή μου;»

«Τι κουβέντες είναι αυτές;» βρυχήθηκε ο έκπληκτος άντρας. «Μα την πίστη μου, αν είχα ένα σπαθί κι ελεύθερα χέρια, θα έβλεπα αν μπορούσα να βρω κάτι να κομματιάσω μέσα σ' αυτή τη

μπάλα της φωτιάς που σε τριγυρίζει, δαίμονα, λάμια ή ό,τι άλλο είσαι!»

«Ίσως αν με έβλεπες, να με θυμόσουν», είπε η γλυκιά φωνή. «Είχα την ελπίδα...»

Το κέντρο της φωτιάς θάμπωσε, όπως ένας καθρέφτης θαμπώνη απ' την ανάσα της κοπέλας που τον κρατάει. Σιγά σιγά, εμφανίστηκε μέσα του το πρόσωπο και το σώμα μιας γυναίκας ή κάποιου πλάσματος που έμοιαζε με γυναίκα —

«Στο Όνομα του...» πήγε να πει ο Ντουάρ, έχοντας χάσει πια κάθε προσποιητή ηρεμία.

«Όχι, μην επικαλείσαι τους κατώτερους Θεούς, Ντουάρ», τον συμβούλεψε η μορφή. «Κάλεσε καλύτερα αυτόν που έχεις δικαίωμα να επικαλείσαι, το Θεό των Θεών, των Αρχαίο των Ημερών, που η ηλικία του ξεπερνά κι αυτήν της γης, Εκείνον του οποίου εσύ ήσουν αρχιερέας!»

Το λόγια δεν διαπέρασαν πλήρως το μυαλό του κρατούμενου. Κοιτούσε την οπτασία που μέσα στα βάθη της ψυχής του γνώριζε πως δεν μπορεί να ήταν γεννημένη από ανθρώπινη σάρκα. Η μορφή της ήταν καλυμμένη από ένα φωσφορίζον λευκό φόρεμα παράξενης υφής και ύφανσης, δεμένο στη μέση με μια μαύρη ζώνη. Το τέλειο κορμί από κάτω ήταν ορατό σε κάθε γραμμή και καμπύλη του, μέχρι το μακρύ λευκό λαιμό και το βασιλικό πρόσωπο. Τα κατάμαυρα μαλλιά της έπεφταν σαν καταρράχτης πάνω στους περήφανα στητούς ώμους της. Στα βάθη των υπνωτιστικών ματιών της κολυμπούσαν όλοι οι μαύροι ήλιοι του σύμπαντος, σε ένα συνεχές παιχνίδισμα εβένινου φωτός.Κανένα ψεγάδι δεν αμαύρωνε τη φιλντισένια τελειότητα των χαρακτηριστικών της. Η Ομορφιά ενσαρκωμένη είχε

εμφανιστεί μέσα στις υπόγειες φυλακές του Υγκόθ!

«Τώρα με θυμάσαι, Ντουάρ;» ρώτησε η φλογερή ύπαρξη. «Θυμάσαι — το Όνομα;»

Ο βάρβαρος πολεμιστής που δεν είχε ποτέ δειλιάσει μπροστά σε άνθρωπο, ζώο ή δαίμονα, έκρυψε το πρόσωπό του μέσα στα χέρια του και ζάρωσε σε μια γωνιά του κελιού του, λες και χίλιες τρελές αναμνήσεις κι επιθυμίες του πλημμύριζαν το μυαλό. Οι τοίχοι της φυλακής φαίνονταν να σείονται και η ίδια η γη να ανοίγει κάτω από τα πόδια του. Άγριοι άνεμοι από τα κοσμικά κενά προσπαθούσαν να διαμελίσουν το σώμα του. Ή μήπως δεν ήταν αυτό το σάρκινο περίβλημα το δικό του σώμα; Για μια στιγμή, αυτός και η λευκοντυμένη μορφή βρέθηκαν ψηλά ανάμεσα στ' αστέρια και την απεραντοσύνη του διαστήματος, μακριά από τη γη και τα βασίλεια των ανθρώπων. Ήταν έτοιμος να δει ή να κατανοήσει κάτι πολύ σημαντικό.

Ξαφνικά, το σύμπαν άρχισε να στροβιλίζεται. Ένα μαύρο σύννεφο τύλιξε το μυαλό του και το κένωσε. Ξαναβρέθηκε μέσα στα μπουντρούμια του Υγκόθ, μαζί με το Πλάσμα που ήταν πολύ όμορφο για να είναι γυναίκα.

«Αποτυχία, Αρχαίε των Ημερών», έλεγε η φωνή. «Για άλλη μια φορά, ήρθα πολύ νωρίς. Για πόσους αιώνες ακόμα θα πρέπει να περιμένει η δούλη σου; Πόσοι ακόμα κόσμοι πρέπει να γίνουν συντρίμμια και πόσοι ήλιοι να παγώσουν πριν θυμηθεί τη Σαρ αυτό το οικτρό σαρκοντυμένο πνεύμα που κάποτε ήταν ο σπουδαιότερος πιστός σου; Τότε και μόνο τότε, με τη βοήθειά του και τη γνώση που βρίσκεται κλειδωμένη στην

ψυχή του, θα μπορέσω να αναστήσω τις αλήθειες της μεγαλοσύνης σου και η πρεσβύτερη φυλή μας να κυβερνήσει και πάλι. Πότε θα γίνει αυτό;»

Ο Ντουάρ, ελευθερωμένος πια από τα άυλα δίχτυα που είχαν παγιδέψει το μυαλό του, έγινε ξανά ο θρασύς παλιός εαυτός του. Κάρφωσε τη ματιά του αγριεμένα πάνω στη φωσφορίζουσα μορφή και, παρ' όλο που τα μέλη του έτρεμαν ακόμα από τη δοκιμασία που είχε περάσει, μίλησε θαρραλέα.

«Καταραμένες να 'ναι αυτές οι στοιχειωμένες κατακόμβες όπου ένας άνθρωπος δεν μπορεί ούτε να πεθάνει με την ησυχία του! Κατάρα και στις ακαταλαβίστικες αηδίες σου, γυναίκα, —αν είσαι πράγματι γυναίκα! Αν δεν ήμουν αλυσσοδεμένος κι είχα το σπαθί μου...»

«Σε λυπάμαι, Ντουάρ. Ποτέ δεν έχω λυπηθεί κανέναν και το συναίσθημα είναι παράξενο. Θα μπορούσες να έχεις όλα τα βασίλεια του κόσμου αυτού — και πολλών άλλων κόσμων — στα πόδια σου, κι εσύ το μόνο που ζητάς είναι ένα σπαθί!»

«Μ' ένα σπαθί μπορώ να χαράξω το δικό μου βασίλειο!» καυχήθηκε ο Ντουάρ. «Μ' ένα σπαθί θα μπορούσα να σου κόψω το λαρύγγι».

«Ταλαίπωρο σώμα, που κλείνεις μέσα σου ένα πνεύμα πολύ μεγάλο για τα μέτρα σου! Δεν ονειρεύτηκες ποτέ πως δεν είσαι σαν τους άλλους; Ότι κάποτε, πολύ καιρό πριν, ήσουν ένας από τους Κυρίους; Ακολούθησα τα ίχνη σου μέσα στο χρόνο, ανθρωπάκο...»

«Ανθρωπάκος, εγώ;» ξέσπασε ο εξοργισμέ-

νος βάρβαρος, αρχίζοντας να ξεστομίζει όσες βρισιές είχε ακούσει ποτέ στη ζωή του.

«Έχασες την εξουσία σου πάνω στον κόσμο, και δεν σ' ένοιαξε», είπε το πλάσμα από φως. «Έχασες το βασίλειό σου και δεν σ' ένοιαξε. Τώρα, έχασες και την ελευθερία σου — όλα για χάρη του Ρόδου του Γκαόν!»

Ο φυλακισμένος έπαψε να τρίζει τις αλυσσίδες του μέσα στο θυμό του. Με βαθιές ανάσες βρωμερού αέρα, έπνιξε τη λύσσα που είχε κυριεύσει το αίμα του.

«Πώς τα ξέρεις όλα αυτά;» ψιθύρισε βραχνά. «Πώς ξέρεις αυτό που εγώ είμαι ο μόνος ζωντανός άνθρωπος πάνω στη γη που γνωρίζω;»

Η μορφή του χαμογέλασε. «Ο μόνος ζωντανός, όπως λες. Μα εγώ είμαι η Σαρ, που ξέρει τα πάντα εκτός από τη γνώση που κρύβεται στο πνεύμα σου, τη γνώση του αρχιερέα που κάποτε ήσουν και που δεν γνωρίζεις πως κατέχεις».

«Πραγματικά είσαι δαίμονας», μούγκρισε ο Ντουάρ.

«Κάνεις λάθος. Έχεις ξεχάσει τις τέχνες. Οι δαίμονες είναι απλοί σκλάβοι μου. Ένας δαίμονας είναι φύλακας του Ρόδου του Γκαόν στον πιο βορεινό πύργο του Υγκόθ. Αν πρέπει να πας, τσάκισέ τον. Ίσως μια μάχη με τις δυνάμεις του κακού να απελευθερώσει το αληθινό σου πνεύμα ώστε να μπορέσει να με ακολουθήσει και να με βοηθήσει στην προσπάθειά μου. Όμως, ακόμα κι εγώ, η Σαρ, δεν μπορώ να είμαι σίγουρη. Πήγαινε».

«Να πηγαίνω;» βρυχήθηκε ο Ντουάρ. «Πού να πάω, βρε γέννημα της Κόλασης; Μπορεί να είσαι τόσο όμορφη όσο η ερωμένη του Βασιλιά των

Δαιμόνων, αλλά αν τύλιγα τα δάχτυλά μου γύρω απ' τον άσπρο λαιμό σου».

Έτριξε τις αλυσσίδες του με οργισμένη ανημποριά.

«Αυτά τα παιχνιδάκια σε προβληματίζουν;» είπε η Σαρ χαμογελώντας.

Ξαφνικά, ένα τμήμα του φωτεινού κύκλου αποκόπηκε από την κεντρική μάζα σαν λάμψη ατσαλιού και άγγιξε τις βαριές αλυσσίδες που έδεναν το κορμί του Ντουάρ. Έκπληκτος, ο βάρβαρος πήδησε όρθιος, ενώ εκατοντάδες κομμένοι κρίκοι από τις αλυσσίδες του σωριάζονταν γύρω απ' τα πόδια του.

«Πήγαινε», είπε η Σαρ. «Στο Ρόδο του Γκαόν και το δαίμονα του πύργου. Θα σε παρακολουθώ, άρχοντά μου, και θα σε βοηθώ όπως τον καιρό που τύφλωσα τους εχθρούς σου και καθοδηγούσα το πλοίο σου στη θάλασσα. Ίσως τελικά ο Χρόνος να γιατρέψει το μυαλό σου».

Την άλλη στιγμή, ο Ντουάρ βρισκόταν πάλι μόνος μέσα στο πηχτό σκοτάδι των μπουντρουμιών του Υγκόθ.

«Καταραμένη μάγισσα!» φώναξε δυνατά. «Η βοήθειά σου δεν πρόκειται να με ωφελήσει και πολύ! Σε μια δυο ώρες, η Νιόνη θα νιώσει την περιέργειά της να ερεθίζεται και θα στείλει να με φέρουν μπροστά της. Τώρα, πού στο όνομα όλων των Θεών είναι αυτή η πόρτα;»

Η Βασίλισσα του Κράλ χτένιζε τα μαλλιά της καθώς ετοιμαζόταν να ξαπλώσει στο βασιλικό κρεβάτι και χαμογελούσε βλέποντας την αντανάκλασή της μέσα στον διαμαντοστόλιστο καθρέφτη της. Είχε πλήρη συνείδηση της γοητείας

της και την εξασκούσε μερικές φορές μπροστά σε ξένους πρέσβεις. Όταν βρισκόταν, όμως, μπροστά στους ευγενείς της δικής της αυλής, διατηρούσε τους ανδρικούς τρόπους του πεθαμένου πατέρα της, παρότι ήξερε πως εκείνοι μπορούσαν να δουν κάτω από τη μάσκα της προσποιητής συμπεριφοράς της. Αυτό δεν την ένοιαζε. Σύμφωνα με την κρίση της, κανείς σ' όλο το βασίλειο του Υγκόθ δεν ήταν άξιος να μοιραστεί το θρόνο μαζί της.

Καθώς τέλειωνε την τελευταία κοτσίδα της, μέσα στο μυαλό της μπήκε η εικόνα του γραφικού τυχωδιώκτη που εκείνο το πρωί είχε ρίξει στα μπουντρούμια. Εκείνος ήταν πράγματι ωραίος άνδρας κι ακόμα, ενδιαφέρων τύπος και ικανότατος πολεμιστής, με εκατό θρύλους στο ενεργητικό του. Είχε και έναν χαρακτήρα που ταίριαζε με το δικό της... Οι σκέψεις της πήραν τρελά μονοπάτια. Αν δεν ήταν ένας εκθρονισμένος κυβερνήτης κάποιου κατεστραμμένου βασίλειου, αλλά ένας από τους ευγενείς της... Μια ελαφριά κοκκινίλα χρωμάτισε το λευκό δέρμα της. Η Νιόνη να σκέφτεται σαν πόρνη!

Ξαφνικά, τα μάτια της γούρλωσαν με τρόμο και το κοκκίνισμα έγινε χλώμιασμα, καθώς ο καθρέφτης έδειξε τις κουρτίνες να κινούνται πίσω της. Κάποιος είχε μπει απρόσκλητος στο ιερό άδυτο της κρεβατοκάμαρας της βασίλισσας. Είχε ήδη διώξει τις δούλες της. Οι φρουροί απ' έξω δεν θα τολμούσαν ποτέ να μπουν αν δεν τους καλούσε η ίδια. Διέτρεχε, λοιπόν, κίνδυνο; Μήπως κάποιος ήθελε να τη δολοφονήσει;

Παρά το τρέμουλο των ποδιών της και το χτύπημα της καρδιάς της κάτω απ' την αραχνούφα-

ντη νυχτικιά, η Νιόνη του Υγκόθ μίλησε με μια ήρεμη και αυταρχική φωνή: «Ποιος δειλός κρύβεται στις σκιές;»

«Κάποιος που δεν του αρέσουν τέτοια επίθετα, Μεγαλειοτάτη», απάντησε ο Ντουάρ, βγαίνοντας πίσω από τις κουρτίνες, ακόμα μουσκεμένος από την υγρασία του κελιού του. Στο δεξί του χέρι κρατούσε ένα γυμνό σπαθί.

Όσο κι αν αυτή η ξαφνική εμφάνιση του αιχμαλώτου της την είχε ταράξει, το χρώμα φάνηκε να ξαναγυρίζει στα μάγουλά της και η άνεση στη στάση της να επιστρέφει, καθώς στράφηκε να τον κοιτάξει. Βαθιά μέσα της, ήξερε πως δεν είχε μπροστά της ένα δολοφόνο.

«Προφανώς, τα μπουντρούμια μου δεν είναι αρκετά βαθιά!»

«Ούτε οι ίδιοι οι λάκοι της Κόλασης δεν θα 'ταν, Μεγαλειοτάτη, αν επιθυμούσα να σας επισκεφθώ!»

«Κι ούτε οι φρουροί μου είναι αρκετά ικανοί!»

«Ούτε οι φρουροί, ούτε τα σπαθιά.»

«Πού βρήκες αυτό που τώρα κρατάς;» ρώτησε η Νιόνη, δείχνοντας τη λαμπερή λεπίδα που κρατούσε κατεβασμένη ο Ντουάρ.

«Την έχασε ο φρουρός που στεκόταν απ' έξω, βασίλισσά μου». Ξανά, τα λευκά του δόντια άστραψαν. «Πεινούσα και δεν μπορούσα να βρω την κουζίνα. Καθώς περιπλανιόμουν, θαυμάζοντας τα μεγαλεία του παλατιού — και την αφιλοξενία της βασίλισσάς του — διέκρινα μπροστά σ' αυτές τις πόρτες ένα οξύθυμο πρόσωπο που με σταμάτησε με αγένεια. Όταν αγρίεψε περισσότερο, αναγκάστηκα να τον απαλλάξω από το όπλο του. Ελπίζω το κεφάλι του να μην είναι πο-

λύ σπασμένο. Εγώ, το μόνο που ήθελα είναι να καθησυχάσω τις εχθρικές του διαθέσεις».

Η Νιόνη τον διέκοψε με ένα χείμαρρο δροσερού γέλιου. Η ευθυμία της, το ριγμένο πίσω κεφάλι της και ο παλλώμενος λαιμός της, πλημμύρισαν για μια στιγμή τις αισθήσεις του με ένα αίσθημα θαυμασμού.

Παρά την ομορφιά της, η Σαρ ήταν κάτι αλλόκοτο, ενώ εδώ μπροστά του είχε ένα ανθρώπινο πλάσμα.

«Έσπασες τις πιο βαριές αλυσσίδες μέσα στο πιο βαθύ κελί μου, βρήκες το δρόμο σου μέσα από ατέλειωτους διάδρομους, περιπλανήθηκες στο παλάτι μου, εξουδετέρωσες έναν από τους καλύτερους πολεμιστές του βασιλείου μου με γυμνά χέρια και μπήκες στα δωμάτια της Βασίλισσας όπου άνδρας δεν έχει μπει για χρόνια — και τώρα μου ζητάς συγγνώμη για την ενόχληση;»

Άρχισε να τραντάζεται από ένα γέλιο που δεν ταίριαζε σε βασίλισσα.

«Δεν με φοβάσαι;» τη ρώτησε χαμηλόφωνα.

«Να φοβηθώ τον Ντουάρ; Όχι, ξέρω πολύ καλά την ιστορία σου — τουλάχιστον το μέρος εκείνο που γνωρίζουν οι άνθρωποι. Δεν είσαι βιαστής ούτε βασανιστής γυναικών. Τον Ντουάρ τον Κολασμένο, όμως, ίσως τον φοβάμαι — λίγο. Ίσως υπάρχουν δαίμονες στο κατόπι σου που δεν θα είχα μεγάλη διάθεση να δω!»

«Τότε, στο όνομα όλων των Θεών, φέρε μου κάτι να φάω, γυναίκα», φώναξε ο πρώην κρατούμενος. «Πεθαίνω της πείνας!»

Έρριξε το σπαθί του αδιάφορα πάνω στα μεταξένια σκεπάσματα του βασιλικού κρεβατιού.

Μια νυσταγμένη υπηρέτρια, με τα μάτια ακόμα πρησμένα από τον ύπνο, εμφανίστηκε στο άκουσμα του κουδουνιού που είχε χτυπήσει η βασίλισσα τραβόντας ένα βελούδινο κορδόνι. Προφανώς, είχε υποθέσει πως ο φρουρός που ήταν σωριασμένος έξω απ' την πόρτα είχε απλά αποκοιμηθεί, γιατί τα χαρακτηριστικά της δεν κατέγραφαν καμιά ανησυχία μέχρι που είχε τη γιγαντόσωμη μορφή που ήταν καθισμένη σε μια μεγάλη πολυθρόνα. Το στόμα της άνοιξε και τα μάτια της γούρλωσαν, καθώς η Νιόνη τη διέταζε: «Φέρε αμέσως φαγητό. Είναι για μένα· κατάλαβες; Αν σου ξεφύγει κουβέντα, θα σε πουλήσω στο σκλαβοπάζαρο. Εξαφανίσου!»

«Αλλιώς θα σου κόψω το λαιμό», πρόσθεσε ο Ντουάρ, νωχελικά.

Η τρομοκρατημένη υπηρέτρια χάθηκε τρέχοντας.

«Πρόσταξα να σου φέρουν φαγητό στο κελί σου», είπε η βασίλισσα εκνευρισμένη. «Φοβήθηκαν να στο φέρουν οι φρουροί μου;»

«Δεν μου άρεσε το περιβάλλον», απάντησε ο Ντουάρ. Την κοίταξε μέσα από μισόκλειστα βλέφαρα. Μήπως αυτή η προθυμότητα ήταν κάποιο γυναικείο τέχνασμα;

Όταν το φαγητό έφτασε, ο Ντουάρ διέταξε τη σκλάβα να καθίσει σ' ένα γωνιακό ντιβάνι. Δεν εμπιστευόταν τη γλώσσα μιας υπηρέτριας, φοβισμένης ή μη, κι αν είδε τον αναστεναγμό ανακούφισης της Νιόνης στο άκουσμα των λόγων του, αποφάσισε να μην τον σχολιάσει. Όταν καταβρόχθισε το τρυφερό κρέας του κοτόπουλου και ξέπλυνε το λαρύγγι του με άσπρο κρασί, έσπρωξε το δίσκο στο πλάι κι έπιασε πάλι στα χέ-

ρια το σπαθί που μόλις πριν λίγο είχε αποκτήσει.

«Και τώρα;» ρώτησε η βασίλισσα-όμηρος.

«Εσύ κι εγώ θα κάνουμε μια μικρή επισκεψη σ' αυτό που ήρθα να βρω — ένα σπάνιο πετράδι, αν η ιστορία είναι αληθινή. Ίσως να βρούμε και κάποιο δαίμονα».

«Δαι-δαίμονα;»

«Ναι. Αυτή η βρωμοχώρα φαίνεται να έχει πήξει από δαύτους. Μα την πίστη μου, ποτέ δεν τους βρίσκω εκεί που περιμένω και πάντα τους συναντάω χωρίς να τους έχω πάρει μυρωδιά! Αυτή τη νύχτα, όμως, έχω πάρει τις πληροφορίες μου από καλή πηγή. Πες μου, Νιόνη, αν σου έκλεβαν κάτι που ποτέ δεν γνώριζες πως έχεις στην κατοχή σου ή δεν ανήκε στους γνωστούς θησαυρούς του βασιλείου σου, θα το θεωρούσες κλοπή;»

Η βασίλισσα φάνηκε απορημένη και κάπως εκνευρισμένη, γεμίζοντας από περιέργεια, όπως συνήθως κάνουν οι γυναίκες.

«Μιλάς με αινίγματα, σκλάβε-βασιλιά. Αν και με κρατάς αιχμάλωτη, δεν μπορείς να με ξεγελάσεις. Δεν ξέρεις πως δεν υπάρχει ούτε μια πιθανότητα στο εκατομμύριο να φύγεις απ' το Υγκόθ ζωντανός; Έχεις στην κατοχή σου εμένα, Ντουάρ, αλλά όχι και το βασίλειό μου!»

«Ένα βασίλειο που του λείπει βασιλιάς», είπε ο Ντουάρ.

Η Νιόνη έπαψε να μιλάει. Η τρομοκρατημένη υπηρέτρια έτρεμε σε μια γωνιά. Ο πρώην κρατούμενος συνέχισε να κοιτάζει μέσα από μισόκλειστα βλέφαρα και μια τεταμένη σιωπή βάρυνε την ατμόσφαιρα πριν να ξαναμιλήσει.

«Νιόνη, έχεις ακουστά το Ρόδο του Γκαόν;»

«Σε τάισα και σου πρόσφερα την ελευθερία σου, αλλά δεν πρόκειται να παίξω με τους γρίφους σου!»

«Δεν έχεις ακούσει ούτε για τον Μαύρο Πύργο του Υγκόθ;»

Η βασίλισσα ανατρίχιασε. «Και ποιος δεν έχει ακούσει γι' αυτόν, Ντουάρ; Είναι το πιο επίφοβο σημείο όλης της χώρας μου κι οι άνθρωποι το αποφεύγουν. Θα το κατέστρεφα ευχαρίστως, αν δεν το απαγόρευαν οι αρχαίοι νόμοι μας και οι εντολές των ιερέων. Οι υπηκοοί μου γυρνούν αλλού το βλέμμα τους όταν περνούν από κάτω του, κι ακόμα και τα πουλιά αρνούνται να πετάξουν από πάνω του. Τι ζητάς εσύ στον Μαύρο Πύργο;»

«Την τύχη μου. Τη δυνατότητα να δημιουργήσω ένα βασίλειο από την αρχή!»

«Ένα βασίλειο με υπήκοους της κολασμένες ψυχές των νεκρών φονιάδων;»

«Ναι, γνωρίζω το έθιμό σας. Αν κάποιος άντρας ή γυναίκα διαπράξει ένα έγκλημα τόσο απαίσιο που να μην του αξίζει ούτε ο καθαρός θάνατος του σπαθιού αλλά ούτε και η λιμοκτονία στα μπουντρούμια, ο αρχαίος νόμος ορίζει πως οι ιερείς πρέπει να τον οδηγήσουν μέχρι την είσοδο του Μαύρου Πύργου. Εκεί τον αφήνουν σε κάποια αναπόφευκτη και τρομερή μοίρα, γιατί κανείς δεν ξαναβγαίνει από τις μολυβένιες πύλες του. Τα μυστικά του Πύργου είναι χαμένα μέσα στην ομίχλη του παρελθόντος. Μόνο οι μύθοι των ιερέων, που οι ίδιοι ποτέ δεν έχουν μπει μέσα, αφήνουν κάποια υπονοούμενα για την άγνωστη τύχη των καταδικασμένων. Ένας πορωμένος κακοποιός μπορεί να γελάει μπροστά στην απειλή του σπαθιού, αλλά καμιά ανθρώπινη καρ-

διά δεν μπορεί να αποφύγει να χτυπάει γρηγορότερα μπροστά στην απειλή ενός άγνωστου κινδύνου»

«Λένε», ψιθύρισε η Νιόνη, «πως ο Μαύρος Πύργος υψωνόταν μόνος εδώ, όταν όλη η χώρα τριγύρω ήταν στέρφα. Και οι προπάτορές μου που ίδρυσαν τη δυναστεία των Κραλ ήταν ακόμα αγέννητοι! Είναι ένα μισητό μέρος, που ακόμα και ένας κισσός αρνείται να βγει από το χώμα για να τυλίξει τα τείχη του. Δεν έχω καμιά διάθεση να το δω».

«Κι όμως, απόψε θα το επισκεφτούμε», παρατήρησε ο Ντουάρ με ευθυμία.

«Και νομίζεις πως μπορείς να με σέρνεις μαζί σου, ειδικά σ' αυτό το μέρος, σαν κοινή δούλα;»

«Είσαι το διαβατήριό μου. Το Υγκόθ, απ' ότι λες κι εσύ, περιπολείται πολύ καλά για να ξεφύγει κάποιος, ακόμα κι εγώ».

«Ο πρώτος φρουρός που θα συναντήσεις θα σε συλλάβει!»

«Όχι, αν δει το δαχτυλίδι της Νιόνης μπροστά του, και του πεις κι εσύ δυο λόγια. Απλά, θα σηκώσει τα φρύδια καθώς θα περνάμε και θα μουρμουρίσει από μέσα του πως ακόμα κι η βασίλισσα πρέπει να ξεσκάει πού και πού».

Τα μάγουλα της Νιόνης φλογίστηκαν. «Αυτό αποκλείεται! Κανένας άντρας στο βασίλειό μου δεν θα τολμούσε να σκεφτεί κάτι τέτοιο!»

Ο Ντουάρ γέλασε. «Οι άντρες είναι πάντα άντρες, ακόμα κι όταν σκέφτονται τη Βασίλισσά τους!»

«Κτήνος! Σκλάβε! Βάρβαρε!»

«Για την ώρα, είμαι βασιλιάς. Συνεχίζω, όμως. Κάποιος ιερέας που είχε πετάξει τα ράσα του, καθώς ήταν ετοιμοθάνατος στο πεδίο της μάχης, μου ανέφερε για ένα πετράδι που ονομαζόταν το Ρόδο του Γκαόν και που βρισκόταν κάπου μέσα στο Μαύρο Πύργο του Υγκόθ, ένα κόσμημα εκπληκτικό σε μέγεθος και σε ομορφιά. Μου είπε πως εγώ, όντας ο Ντουάρ ο Κολασμένος, θα μπορούσα να περάσω μέσα από την αίθουσα των νεκρών και να πάρω την πέτρα. Ήταν κακέντρεχο πλάσμα, και πιστεύω ότι σκόπευε να με στείλει στο θάνατό μου για να μ' εκδικηθεί. Πάντως, εγώ πίστεψα στα λόγια του και καταλαβαίνεις τώρα γιατί βρέθηκα στο Υγκόθ. Αν έλεγε αλήθεια, μ' αυτό το πετράδι θα μπορέσω να εξαγοράσω αρκετούς άνδρες για να φτιάξω ένα καινούργιο βασίλειο. Μπορεί να έγινα και σκλάβος, αλλά στις φλέβες μου τρέχει βασιλικό αίμα και δεν θα ησυχάσω μέχρι να ξανανέβω σε κάποιο θρόνο!»

Τα τελευταία λόγια του ειπώθηκαν με τέτοιο πάθος, που η υπηρέτρια μετά βίας έπνιξε μια στριγγλιά. Το βλέμμα της Νιόνης καρφώθηκε στα βάθη των γαλάζιων ματιών του και ύστερα περιπλανήθηκε στις κοιλάδες των ουλών του.

«Παρότι φαίνεται πως μ' έχεις του χεριού σου», παρατήρησε, έχω ακόμα την περηφάνεια και το θάρρος μου. Οι φρουροί μου δεν θα με βρουν να ουρλιάζω σαν καμιά του δρόμου μέσα στα χέρια σου. Δούλα, φέρε μανδύες!».

Δυο φορές κατά τη διάρκεια τη μετάβασής τους στον Πύργο, σταματήθηκαν από μια νυχτερινή περίπολο, αλλά κάθε φορά η θέα του σφραγιδόλιθου της βασίλισσας τους άφηνε το δρόμο ελεύθερο, και κάθε φορά ο Ντουάρ ξεσπούσε σε

πνιχτά γέλια καθώς έβλεπε τις εκφράσεις στα πρόσωπα των αξιωματικών, την ώρα που έβλεπαν το βασιλικό δαχτυλίδι. Τη δεύτερη φορά, καθώς το φως απ' τα φανάρια της περιπόλου χάθηκε στη στροφή του δρόμου, άρχισε να γελάει τρανταχτά. Η Νιόνη τον κλώτσησε στο καλάμι με τον πιο παρακατιανό τρόπο.

«Όταν η βασίλισσα γελοιοποιείται, δεν τολμάει κανείς να γελάσει!» του θύμησε, αγριεμένη.

«Είσαι η πιο απίθανη βασίλισσα!» είπε ο Ντουάρ, με όλη του τη θέρμη.

Στη βορειοδυτική γωνιά της πόλης του Υγκόθ, εκεί όπου τα αρχαία τείχη υψώνονταν ενάντια στους εισβολείς του χθες και τους πιθανούς εισβολείς του αύριο, βρισκόταν ο Μαύρος Πύργος, μόνος μέσα στη μεγαλοπρεπή του απομόνωση, χωρίς κανένα άλλο κτίσμα στη γύρω περιοχή. Κανείς δεν είχε διάθεση να κατοικήσει στη σκιά του. Μια-δυο φορές κάθε δέκα χρόνια, τα πόδια ανθρώπων τον πλησίαζαν για να ρίξουν κάποιον ναρκωμένο εγκληματία μέσα απ' τις πόρτες του που στέκονταν πάντα ανοιχτές, σαν τις πύλες της Κόλασης. Ποια τρομερή μοίρα τους περίμενε μέσα ή κάτω από τους μαύρους τοίχους, κανείς δεν ήξερε να πει, και μόνο οι ιερείς μπορούσαν να κάνουν υποθέσεις. Κανείς δεν είχε ποτέ γυρίσει από αυτό το αποτρόπαιο κτίριο, που οι εβένινοι πυργίσκοι του υψώνονταν προς τον ουρανό σαν τα νύχια κάποιου δάιμονα που ξεπρόβαλαν από τη γη.

Όταν πλησίασαν κοντά, η γυναίκα που ήταν βασίλισσα κι ο άντρας που ήταν κάποτε βασιλιάς, σταμάτησαν αμίλητοι. Ούτε μια νυχτερίδα δεν πετούσε πάνω απ' τα κεφάλια τους. Παντού

υπήρχε σκοτάδι και βουβαμάρα. Εκεί, στη σκιά του πύργου, το φεγγαρόφωτο είχε εξαφανιστεί, λες κάποιο τερατώδες χέρι είχε γκρεμίσει τη σελήνη απ' το στερέωμα.

«Περίμενέ με εδώ, Νιόνη», είπε ο Ντουάρ. «Αν γυρίσω πίσω, θα έχω μαζί μου έναν αμύθητο θησαυρό — αν σε ξαναβρώ για να με περάσεις από τους φρουρούς. Αν δεν σε βρω, θα περάσω τους φρουρούς μόνος μου, και θα σε δέσω αγκαλιά με το νεκρό δαίμονα».

«Αν κάποιος άλλος δεν μ' αναγκάσει να κάνω διαφορετικά, θα είμαι εδώ».

«Θα έχεις κι εσύ μερδικό από το Ρόδο», της υποσχέθηκε ο Ντουάρ, καθώς χάθηκε μέσα στη νύχτα. Η απάντηση που ήρθε ψιθυριστή από πίσω του, τον έκανε για μια στιγμή να ελαττώσει το βήμα του: «Κοίτα να γυρίσεις εσύ πίσω, Ντουάρ».

Στο κατώφλι, εκεί που οι μεγάλες πόρτες έχασκαν ορθάνοιχτες, σταμάτησε σε μια άκαρπη προσπάθεια να διακρίνει τη μεγάλη σκάλα των πέτρινων σκαλοπατιών που ξεκινούσε μπροστά του. Η αμυδρή αντανάκλαση του φεγγαρόφωτου φανέρωνε μόνο την είσοδο και τα χαλάσματα των αιώνων. Παρότι ήταν βάρβαρος, ο Ντουάρ μουρμούρισε μια προσευχή στους Επτά Θεούς πριν πατήσει το πρώτο σκαλοπάτι και ξεκινήσει την κατάβαση, βέβαιος πως ήταν ο πρώτος άνθρωπος εδώ και αιώνες που κατέβαινε όρθιος και όχι πεταγμένος σαν τσουβάλι από τα χέρια των εκτελεστών ιερέων. Άρχισε να μετρά τα σκαλιά. Εκατό... εκατόν πενήντα... μέχρι πού έφταναν; Βλαστήμησε που δεν είχε σκεφτεί να

πάρει μαζί του έναν δαυλό. Ένα λεπτό αργότερα, το πόδι του άγγιξε επίπεδο έδαφος. Προχώρησε προσεκτικά κατά μήκος του υγρού τοίχου, δοκιμάζοντας κάθε βήμα του πριν το κάνει από φόβο μήπως πέσει σε κάποια αόρατη τρύπα. Ο τοίχος ήταν παράξενα σκαλισμένος και αφού ψηλάφησε μερικά από τα ανάγλυφα με τα ακροδάχτυλά του, ένιωσε σχεδόν ευχαρίστηση που δεν είχε φέρει μαζί του τον δαυλό.

Ξαφνικά, ένιωσε τη Δύναμη. Τον χτύπησε στο πρόσωπο και στο σώμα σαν ένα φύσημα καυτού λίβα από την έρημο. Στην αρχή τον εμπόδιζε, αλλά λίγο μετά άλλαξε κατεύθυνση και φαινόταν να τον σπρώχνει μπροστά. Συνειδητοποίησε πως το αργό του βήμα είχε γίνει σχεδόν τρέξιμο, σε μια προσπάθειά του να ακολουθήσει το ρυθμό του αέρα ή της Δύναμης.

«Μα τους Θεούς!» μουρμούρισε μέσα από σφιγμένα δόντια. «Πολύ αναξιοπρεπής τρόπος για να σε οδηγήσουν στην Κόλαση!»

Το πέρασμα σταμάτησε απότομα. Βρισκόταν σε μια μεγάλη αίθουσα, φωτισμένη από μια κοκκινωπή λάμψη. Η λάμψη προερχόταν από ένα αντικείμενο ακουμπισμένο πάνω σε μια τεράστια πέτρα σε σχήμα τέλειου τετραγώνου που βρισκόταν ακριβώς στο κέντρο του κυκλικού δωματίου. Ο Ντουάρ προχώρησε επιφυλακτικά με γυμνό σπαθί προς την πηγή του φωτός. Αρκετές φορές παραπάτησε αδέξια σε άμορφους σωρούς συντριμμιών στο πάτωμα, και μια φορά του φάνηκε πως το μόνο που τον εμπόδισε να πέσει ήταν η προσήλωση του βλέματός του στη ζωφερή φωτιά μπροστά του.

Τώρα, κινούνταν μπροστά με τη δυσκολία κά-

ποιου που προσπαθεί να περάσει ένα βαθύ ποτάμι που το νερό του φτάνει μέχρι το στήθος. Η Δύναμη μούγκριζε στ' αυτιά του και τα μηνίγγια του πονούσαν. Τον πίεζε απ' όλες τις μεριές, τρύνοντάς τον να ξαπλώσει κάτω και να ξεκουραστεί. Αποσπώντας τη ματιά του από το λαμπερό φως, κοίταξε γύρω του προσπαθώντας να βρει κάποιο σημείο για να κοντοσταθεί και να χαλαρώσει. Ο τρόμος του θεάματος που είδε, γύρισε το κουρασμένο μυαλό του πίσω στην εγρήγορση. Περπατούσε πάνω στα απομεινάρια αμέτρητων σκελετών!

Εδώ βρισκόταν η απάντηση στο τί είχαν απογίνει οι εγκληματίες που καταδικάζονταν να ριχτούν στον Μαύρο Πύργο. Εκατοντάδες από αυτούς είχαν ριχτεί από τη σκοτεινή σκάλα, είχαν νιώσει τη Δύναμη και είχαν παρασυρθεί στην καταδίκη τους. Αυτοί που είχαν καθίσει για να ξεκουραστούν, είχαν μείνει στη θέση που διάλεξαν για πάντα. Μια προσπάθεια υποχώρησης θα έμοιαζε σαν την προσπάθεια να σπρώξει κανείς πίσω έναν πέτρινο τοίχο με γυμνά χέρια. Η δύναμη του δαίμονα ήταν πολύ μεγάλη. Το θύμα έπρεπε πάντα να προχωρά προς το φως. Η δύναμη και η θέληση του καθενός φαινόταν από την απόσταση που είχε καλύψει πριν υποκύψει στη δύναμη του Δαίμονα. Τα κόκκαλα αντανακλούσαν αμυδρά τη λάμψη του αντικειμένου που δεν είχαν καταφέρει να φτάσουν.

«Κατάρα!» βρυχήθηκε ο Ντουάρ μέσα στη θανατερή σιωπή του δωματίου, πριν συνειδητοποιήσει πως καταριόταν το αντικείμενο της αναζήτησής του. Το φως που πλησίαζε έβγαινε από την καρδιά του Ρόδου του Γκαόν! Βρισκόταν πά-

νω στο μαύρο βάθρο και είχε το μέγεθος της σφιγμένης γροθιάς του Ντουάρ. Ήταν ένα καταπληκτικό ρουμπίνι αφύσικα μεγάλο, κι έλαμπε λες με δική του ζωή, ρίχνοντας τις υπερφυσικές ακτίνες του πάνω στα κόκκαλα του υπόγειου τάφου. Μπορούσε να εξαγοράσει χίλια βασίλεια, αλλά η τρομερή του δύναμη ήταν τέτοια που κανένας δεν θα μπορούσε να το αποκτήσει χωρίς τη χρήση μαγείας. Ο βάρβαρος βασιλιάς κοίταξε την απειλητική ομορφιά του, αλλά την ίδια ώρα που η καρδιά του αναπηδούσε από πόθο μέσα στο στήθος του, ήξερε πως το πετράδι δεν ήταν γι' αυτόν.

Η δαιμονιακή δύναμη τον χτύπησε άγρια. Για ένα δευτερόλεπτο έχασε την ισορροπία του, καθώς το σπαθί του έκοβε μόνο αέρα. Γρυλλίζοντας αγριεμένα, ο βάρβαρος βασιλιάς πάλευε ενάντια σε κάτι που δεν μπορούσε να δει, ενώ το βάρος του άγνωστου Όντος πίεζε το λαιμό του έτσι που η ανάσα του άρχισε να βγαίνει κοφτή και λαχανισαμένη. Βλαστήμησε οργισμένα, ενώ η αδυναμία είχε αρχίσει να κυλά στις φλέβες του και οι μυς του να ατονούν από την εξάντληση. Η όρασή του, του έδειχνε μόνο το φως του πετραδιού και τα ξεραμένα κόκκαλα γύρω του, αλλά πολεμούσε ένα αόρατο τέρας με νύχια και δόντια. Μακριές κόκκινες αυλακιές εμφανίστηκαν στα μπράτσα και το στήθος του, ενώ το κεφάλι κι οι ώμοι του γέμισαν μελανιές.

Ο Ντουάρ ο βασιλιάς ήξερε πως είχε νικηθεί, αλλά ο Ντουάρ ο βάρβαρος δεν θα το έβαζε κάτω μέχρι να ξεψυχίσει. Το ένστικτο της αυτοσυντήρησης τον κρατούσε όρθιο, χτυπώντας το μαύρο σύννεφο που είχε φανερωθεί μπροστά

του με μια τελευταία απεγνωσμένη προσπάθεια. Κι όμως, ένοιωθε πως είχε έρθει το τέλος του. Κανείς θνητός δεν θα μπορούσε να αντισταθεί στη δύναμη του δαίμονα του Μαύρου Πύργου και το ήξερε καλά. Ο μοίρα του ήταν αναπόφευκτη: θα γινόταν κι αυτός ένας από τους σκελετούς του υπόγειου νεκροταφείου. Έτσι, συνέχισε να σκίζει τον αέρα με ένα άχρηστο όπλο, έτοιμος κάθε στιγμή να πεθάνει.

Μια αμυδρή αναλαμπή από κινούμενες σπίθες έπεσε στην αντίληψή του. Είχαν εμφανιστεί αριστερά του και σε κάποια απόσταση. Η Σαρ!

«Δεν μπορώ να σε εγκαταλείψω τώρα, άρχοντά μου», είπε η φωνή που θυμόταν καλά από τις κατακόμβες. «Παρ' όλο που πολεμάς για κάτι που δεν είναι δικό σου και για το κορμί μιας άλλης γυναίκας, θα βοηθήσω εσένα και τις παιδιάστικες επιθυμίες σου. Δεν θα μπορέσεις να γλυτώσεις αν δεν καταστρέψεις το Ρόδο, και τη δύναμη του δαίμονα μαζί του. Χτύπα το Ρόδο, πριν το γέννημα της κόλασης καταστρέψει τη σπίθα μέσα σου που ανήκει στον Αρχαίο των Ημερών!»

Το βαρύ σπαθί κατέβηκε πάνω στο διαβολικό πετράδι. Αν ένα βουνό είχε καταρρεύσει, ο βρόντος δεν θα μπορούσε να είναι δυνατότερος. Παραπατώντας, ο Ντουάρ είδε τα πολύτιμα θρύψαλλα να διαλύονται, ενώ θανάσιμοι άνεμοι φύσαγαν στο πρόσωπό του και οι τοίχοι σείωνταν από τιτάνιες δυνάμεις. Ακόμα κι οι σκελετοί φάνηκε να αναδεύονται, καθώς το στοιχειακό πνεύμα που φρουρούσε το Ρόδο του Γκαόν χάθηκε για πάντα από το Μαύρο Πύργο.

Λίγο λίγο, οι σκελετοί γίνονταν σκόνη, ελευ-

θερωμένοι από την αιώνια σκλαβιά τους. Μέσα από τη σκόνη αυτή, ο Ντουάρ σύρθηκε προς το διάδρομο. Η λαμπερή μορφή της μυστηριώδους του συμμάχου στάθηκε μπροστά του. Εκείνος σταμάτησε, ανυπομονώντας να φύγει, αλλά ταυτόχρονα αρνούμενος να εγκαταλείψει ακόμα και μια μάγισσα μέσα σ' εκείνο τον τάφο.

«Σου χρωστώ ευγνωμοσύνη. Τα μάτια μου είχαν τυφλωθεί, όπως κι όλων των άλλων που ήρθαν εδώ πριν από μένα. Από μόνος μου, ποτέ δεν θα είχα σκεφτεί να χτυπήσω το πετράδι».

«Κανείς θνητός δεν θα μπορούσε ν' αγγίξει αυτή την πέτρα, Ντουάρ! Δεν ήταν καν ένα κόσμημα, αλλά η καρδιά ενός δαίμονα. Αν το αίμα της Αρχαίας Φυλής δεν έτρεχε στις φλέβες σου, δεν θα είχες καταφέρει να πλησιάσεις τόσο κοντά του».

«Γιατί νοιάζεσαι για μένα, μάγισσα;» ρώτησε πεισματάρικα ο βάρβαρος. «Γιατί με ελευθέρωσες απ' το κελί μου; Δεν έχω φίλους! Είμαι ο Ντουάρ ο Κολασμένος! Δεν πολεμώ παρά μόνο για λογαριασμό μου και η μόνη μου δύναμη είναι το σπαθί που κρατώ!»

«Κάνεις λάθος!» η φωνή της Σαρ έγινε πιο έντονη. «Ντουάρ, παραδέχεσαι και μόνος σου πως η ζωή σου είναι ένα μυστήριο. Μπορώ να σου εξηγήσω αυτό το μυστήριο και να σε ενώσω με το παρελθόν σου, το πανάρχαιο παρελθόν σου, όταν ήσουν ιερέας των Αρχαίων και οι λαοί που κατοικούν τώρα τη γη σέρνονταν άβουλοι μέσα στις λάσπες. Απ' όλους τους Αρχαίους, εγώ είμαι η τελευταία. Μονάχα εσύ, Ντουάρ, έχεις λίγο απ' το αρχαίο αίμα ανακατεμένο με το ανθρώπινο, μέσα στη θνητή σου σάρκα. Σε παρα-

κολουθούσα μέσα απ' όλες σου τις μετενσαρκώσεις, μέχρι που τελικά έκρινα πως είχες φτάσει σε σημείο να μπορείς να θυμηθείς. Χρειάζομαι τη βοήθειά σου! Ήσουν κάποτε ιερέας της Φυλής και μπορείς αν θες να ξαναγίνεις! Με τη βοήθεια των δυνάμεων του παρελθόντος, θα κυβερνήσουμε ολόκληρο τον κόσμο! Σκέψου, άρχοντά μου! Θυμήσου!»

Για μια φορά ακόμα οι μαγικές φωτιές έκαψαν το μυαλό του, αλλά η ψυχή του επαναστάτησε, τις πολέμησε και τις έσβησε, έτσι που όταν η όρασή του εστιάστηκε ξανά, έβλεπε μόνο το στοιχειωμένο υπόγειο λάκκο, γεμάτο σκόνη και κολασμένες ψυχές.

«Είμαι ο Ντουάρ».

Η Σαρ αναστέναξε. «Πήγαινε τότε, Ντουάρ. Όταν θα ξαναγεννηθείς, θα σε επισκεφτώ πάλι και πάλι! Κάποια μέρα...» Η φωνή της είχε γίνει απόμακρη.

Χωρίς να δώσει σημασία, εκείνος ανέβηκε τρέχοντας τα πέτρινα σκαλοπάτια, προς την κατεύθυνση που κανείς δεν είχε διαβεί, προς το σημείο που η Νιόνη τον περίμενε κλαίγοντας με αγωνία, εκεί που το βασίλειο του Υγκόθ τον περίμενε. Ήξερε πως εκείνη είχε κρατήσει την υπόσχεσή της πολύ ώρα πριν δει τη σιλουέττα της στο φως του φεγγαριού, καθώς ακουμπούσε διστακτικά το λεπτό της πόδι στο πρώτο σκαλί που οδηγούσε στα άγνωστα βάθη. Η χαρά πλημμύρισε την καρδιά του. Ήταν πρόθυμη να τον ακολουθήσει σε κάποιο ακατανόμαστο θάνατο! Τι άλλο θα μπορούσε να θελήσει ένας βάρβαρος, από ένα ισχυρό βασίλειο και μια πανέμορφη βασίλισσα;

Μα καθώς έβγαινε από το στοιχειωμένο κτίριο, ένας ψίθυρος ήρθε στ' αυτιά του, σαν φάντασμα από τα βάθη του παρελθόντος:

«Ανόητε Ντουάρ! Θα μπορούσες να έχεις όλο τον κόσμο στα πόδια σου, κι εσύ προτίμησες ένα μικρό και ταπεινό!»

Η ΔΑΙΜΟΝΙΣΣΑ

της Τανίθ Λι

Όλοι λίγο ή πολύ τρέφουμε μια αδυναμία απέναντι σε κάποιον συγκεκριμένο συγγραφέα. Η δική μου αδυναμία είναι η Τανίθ Λι, και νομίζω δικαιολογημένα. Σύμφωνα με κοινή παραδοχή, είναι η σπουδαιότερη συγγραφέας ηρωικής φαντασίας, παρότι κι αυτή ξεκίνησε λιτά και άσημα, σαν συγγραφέας παιδικών ιστοριών. Η δαιμόνισσα, το κεντρικό πρόσωπο αυτού του διηγήματος, είναι μια μορφή σάκουμπους, ενός θηλυκού πνεύματος που διατηρεί την υπόστασή του ρουφώντας τον ανδρισμό των ανδρών. Ένα ον της νύχτας που η δοξασία του ακολουθεί τον άνθρωπο από τις πρώτες του πολιτιστικές μνήμες. Με το δικό της τρόπο, η Τανίθ Λι μας περιγράφει αυτό που αντιπροσωπεύει: Την αχόρταγη και καταστροφική δίψα της σκοτεινής πλευράς της γυναικείας φύσης, μπροστά στην οποία κανείς άνδρας δεν μπορεί με ειλικρίνια να ισχυριστεί πως είναι δυνατόν να παραμείνει άφοβος.

Περίμενε μέσα στον πύργο της.

Περίμενε μέρα-νύχτα.

Ο πύργος ήταν ψηλός και η βάση του, μακριά από κάτω της, άγγιζε τους άσπρους αμμόλοφους δίπλα στη γκρίζα θάλασσα.

Ολόκληρος ο κόσμος της ήταν γκριζόλευκος, ξέθωρες λάμψεις χωρίς σχήμα. Ήταν ένας κόσμος άχρωμος και αφηρημένος. Κι η ίδια ήταν λευκή σαν τους λόφους του ασβεστόλιθου που διακρίνονταν πιο πέρα, στην παραλία: τα πόδια της, τα στενά της χέρια, το φόρεμά της, όλα λευκά. Μα τα μακριά μαλλιά της ήταν κόκκινα σαν το αίμα, κόκκινα σαν ένας πίδακας λάβας που ανάβλυζε από το λευκό κρυστάλλινο ηφαίστειο της σάρκας της. Φοβόταν τα μαλλιά της και απέφευγε τα κοιτάζει, γι' αυτό τα είχε δεμένα σε κοτσίδες πίσω της.

Περίμενε, χωρίς να είναι σίγουρη γιατί ή για ποιον.

Δεν σκεφτόταν ούτε το παρελθόν της, ούτε το μέλλον της, ούτε και κάποιο άλλο συγκεκριμένο πράγμα. Δεν είχε αναμνήσεις και το μυαλό της ήταν μια λευκή σελίδα απ' την οποία κάθε λέξη είχε σβηστεί. Παρακολουθούσε τα θαλασ-

σοπούλια να βουτούν προς τη θάλασσα, κρώζοντας με τις βραχνές φωνές τους· έβγαινε στο παραπέτο του πύργου κάποιες στιγμές και κάποιες άλλες έμπαινε πάλι μέσα, σαν τη μορφή που χτυπάει τις ώρες σ' ένα κουρδιστό ρολόι. Δεν είχε καμιά φιλοδοξία, καμιά επιθυμία και καμιά ελπίδα. Ζούσε, με την έννοια ότι υπήρχε, αλλά αυτό ήταν όλο.

Ο χρόνος περνούσε, αλλά δεν είχε κανένα νόημα. Μπορεί να ήταν χθες ή αύριο, όταν τον είδε.

Ερχόταν καβάλα στο άλογό του, κατά μήκος της παραλίας. Το άλογο ήταν χρυσωπό, η χαίτη του ανέμιζε σαν θυμωνιά από καλαμπόκια τον καιρό του θερισμού, και χρυσά κουδουνιά αντηχούσαν κρεμασμένα από τα κόκκινα χάμουρά του. Ο καβαλάρης θάμπωσε τα μάτια της. Φορούσε ένα είδος πανοπλίας που ήταν ή πολύ αρχαίο ή πολύ πρόσφατο για να το αναγνωρίσει. Φούντες κρέμονταν από τους ώμους του και τα μαλλιά του ήταν μπλεγμένα και λαμπερά σαν τις ξηλωμένες χορδές μιας χρυσής άρπας.

Ένιωσε μια ανατριχίλα καθώς τον κοίταζε από το ψηλό παραπετο του πύργου της. *Περιμένω αυτόν τον άντρα;* σκέφτηκε. Όταν τον πρωτοείδε ήταν μια μικροσκοπική κουκίδα μέσα στην άμμο της παραλίας, αλλά σύντομα βρέθηκε κάτω από την αψιδωτή είσοδο του πύργου της. Ακούστηκε ένας αντίλαλος και μετά τα πατήματά του πάνω στη σκάλα. Τον άκουσε να μπαινοβγαίνει στα διάφορα δωμάτια, σταματώντας κάθε τόσο, αλλά συνεχώς πλησίαζε. Γύρισε για να κοιτάξει την πόρτα μέσα από την οποία θα έμπαινε. Η

καρδιά της χτυπούσε. Χωρίς να σκεφτεί, σήκωσε τα χέρια και έλυσε τα μαλλιά της.

Εκείνος στάθηκε στην είσοδο και την κοίταξε. Το πρόσωπό του ήταν βλοσυρό, κι αυτή ήθελε να τον κάνει να χαμογελάσει. Την κοίταξε κατάματα.

«Πού είναι ο Γκόλμπραν;» τη ρώτησε.

Εκείνη έβαλε το χέρι της στο στόμα και έσεισε το κεφάλι.

«Αυτός που πέρασε από εδώ πριν τριάντα μέρες, πηγαίνοντας για το Κρένοκ-ντολ. Αυτός με την άρπα στην πλάτη και την ουλή σαν σταυρό στο μέτωπο».

Εκείνη έσεισε γι' άλλη μια φορά το κεφάλι, ενώ η καρδιά της χτυπούσε γοργά, και μετά έβαλε το χέρι της στο λαιμό και περίμενε.

«Ο Γκόλμπραν, ο σταυραδελφός μου», είπε εκείνος με μάτια στενεμένα. «Αυτός στον οποίο οι Αδελφές είχαν πει να φυλάγεται από τη Λευκή γυναίκα στον ψηλό πύργο κοντά στη θάλασσα».

Προχώρησε μπροστά και την άρπαξε από τα μαλλιά, τυλίγοντάς τα γύρω από το χέρι του και τραβώντας τα, μέχρι που ο πόνος γέμισε το μυαλό της σαν ασημένιο σύννεφο.

«Πού είναι ο Γκόλμπραν;» σφύριξε, και μετά κάρφωσε το βλέμμα του στο δικό της.

Γι' αυτήν, τα μάτια του φάνταζαν σαν καλοκαιριάτικος κήπος. Ήθελε να τραβήξει από μέσα τους τα πανοράματα των κεχριμπαρένιων σκιών και των χρυσών αχτίδων του ήλιου, αποζητούσε τις ελπίδες, τις φιλοδοξίες και τις επιθυμίες που έβλεπε μέσα τους, για να γεμίσουν τη δική της κενότητα και το σκοτάδι της με το σκοπό και το φως τους. Πεινούσε και διψούσε για τη ζωή του,

αποζητώντας την όπως το ψάρι το νερό και τα φτερά του πουλιού τον αέρα. Άρχισε να πίνει το θέαμα όπως το ζώο ρουφάει αχόρταγα στην πηγή· τύλιξε τα χέρια της γύρω από το λαιμό του και κόλλησε σφιχτά πάνω στη σκληρή πανοπλία του. Εκείνος τη βλαστήμησε και προσπάθησε να ξεκολλήσει από τα χέρια και τα μάτια της, αλλά δεν το κατόρθωσε. Η αγκαλιά της τον γέμιζε με μια ευχάριστη θανατερή ληθαργικότητα και το βλέμμα της αποκοίμιζε όλο του το κορμί εκτός απ' τα λαγόνια του, που έκανε να βράζουν. Τον παρέσυρε στο πάτωμα. Τον έπνιξε μέσα στα μάτια και το κορμί της. Κολύμπησε μέσα στο ρεύμα της σάρκας της και η παλίρροια τον παρέσυρε μακριά. Χάθηκε μέσα στη σήραγγα της ηδονής που του είχε προσφέρει· μιας ηδονής που καμιά γυναίκα πριν ή μετά από αυτήν δεν θα μπορούσε να του δώσει. Του πρόσφερε όλο το απόθεμα της ηδονής της, που το 'χε κρατημένο μόνο γι'αυτόν. Ήταν το δοχείο που συγκρατούσε τους ποταμούς όλου του κόσμου. Προσπάθησε να φτάσει στην πηγή τους, φωνάζοντας δυνατά, καθώς πάλευε.

Μα τελικά, το σώμα του απέκτησε ξανά τον αυτοέλεγχό του. Μέσα από την ηδονή ήρθε ένα μεγάλο μούδιασμα, κι ύστερα μια αίσθηση απέχθειας για το χλωμό πλάσμα που συσπόταν από κάτω του. Τότε κατάλαβε και τι άλλο του ρουφούσε, μαζί με την ζωή που κυλούσε από μέσα του.

Έτσι, έκανε τελικά στο πλάι και κατάφερε να απελευθερωθεί. Γύρισε αλλού το πρόσωπο, σκιάζοντας τα μάτια, λες κι ήθελε να τα προστατέψει από το φως κάποιου πυρωμένου ήλιου.

«Ώστε είναι αλήθεια τα όσα λένε για σένα, Λευκή γυναίκα», μουρμούρισε εξοργισμένος, περισσότερο με τον εαυτό του παρά μ' αυτήν. «Καταβροχθίζεις τα λογικά ενός άνδρα με το βλέμμα και τη μήτρα σου. Τα ένιωσα να μ' εγκαταλείπουν, και παρά λίγο να μείνω όπως το κόκκαλο όταν ο λύκος του ρουφήξει το μεδούλι. Τα ίδια έκανες και στον Γκόλμπραν;»

Το βλέμμα της σκοτείνιασε και τρεμόσβησε. Ήταν ξαπλωμένη στο πάτωμα. Δεν καταλάβαινε τι της έλεγε, αλλά στο νου της ήρθε αμυδρά η θύμιση ενός μελαχροινού άνδρα πάνω σ' ένα μαύρο άλογο, με ένα γυναικείο πρόσωπο, μια άρπα στην πλάτη και μια σταυρωτή ουλή πάνω απ' τα μάτια. Τώρα θυμήθηκε πως τον περίμενε κι αυτόν, καθώς έψαχνε τα δωμάτια και ανέβαινε τα σκαλιά του πύργου. Εκείνος όμως δεν είχε κάνει στο πλάι, και το φως του είχε περάσει μέσα της. Κοίταξε αυτόν που παραλίγο να κάνει δικό της, και θυμήθηκε ξαφνικά τι γινόταν όταν πλάγιαζε με άνδρες. Δεν ένιωσε ούτε έκπληξη, ούτε και τύψεις. Της φαινόταν κάτι το φυσικό, γιατί τι ήξερε από τους νόμους του κόσμου και των ανθρώπων ώστε να θεωρεί την πράξη της αλλόκοτη και εγκληματική;

«Είναι νεκρός», του είπε απαλά, προφέροντας τα λόγια μονάχα σαν μια εξήγηση.

Ο ξανθός άνδρας έσυρε το σπαθί του και το σήκωσε για να της κόψει το κεφάλι, αλλά δεν ήταν συνήθειο των πολεμιστών του Κρένοκ-ντολ να σκοτώνουν γυναίκες, όσο μεγάλος και να 'ταν ο θυμός τους. Έτσι σταμάτησε, και μετά από μια στιγμή ξαναθηκάρωσε το σπαθί του.

«Ζήσε, λοιπόν, βρυκόλακα», είπε, με μάτια τυ-

φλωμένα από το μίσος. «Μα μην δοκιμάσεις να κάνεις τα ίδια με άλλον, γιατί τότε δεν θα διστάσω να καρφώσω το κεφάλι σου σ' ένα παλούκι».

Δεν μπορούσε να βγάλει νόημα από αυτά που της έλεγε. Η φύση της δεν ήταν εντελώς ανθρώπινη. Ανθρώπινες αξίες και νόμοι δεν είχαν καμιά σημασία γι' αυτήν. Κι όμως, τον κοιτούσε κι ένιωθε πως τον αγαπούσε, επειδή της είχε ξεφύγει και δεν την είχε ανάγκη πια.

Άρχισε να ψάχνει τα δωμάτια για να βρει τον σταυραδελφό του, αλλά ο Γκόλμπραν, όταν τα λογικά του τον εγκατέλειψαν, περιπλανήθηκε τρεκλίζοντας μέσα στον πύργο και τελικά έπεσε από ένα παράθυρο στη θάλασσα. Τα κύματα τον είχαν παρασύρει και τα θαλασσοπούλια με τα ψάρια τον είχαν καταφάει, έτσι που τώρα ήταν φίλντισι στο βυθό του ωκεανού, χωρίς κανένα σημάδι επάνω του που να δηλώνει ποιος ήταν, εκτός από την άρπα που πρασίνιζε στην άμμο πλάι του.

Ενώ ο πολεμιστής έψαχνε, η γυναίκα τον ακολουθούσε. Δεν μπορούσε να του πει πού είχε πάει ο Γκόλμπραν, γιατί δεν το θυμόταν, αν και χωρίς αμφιβολία εκείνος το υπέθεσε. Τον κοιτούσε στην πλάτη και στη συνέχεια στα μάτια, καθώς αυτός γύριζε. Ο έρωτάς της ήταν τόσο έντονος, που αν μπορούσε θα τον έτρωγε ζωντανό. Τέτοιο ήταν το είδος της αγάπης της.

Εκείνος, όμως, την έκανε στο πλάι και κατέβηκε τα σκαλιά του πύργου, φεύγοντας μακριά της. Καβάλησε το άλογό του και κάλπασε προς τους λόφους του ασβεστόλιθου που υψώνονταν στον ορίζοντα.

Για τρεις μέρες, περιπλανιόταν μόνη της μέσα στον πύργο. Δεν ξανάπλεξε τα μακριά μαλλιά της. Δεν ξαναστάθηκε στο ψηλό παραπέτο. Είχε πάψει πια να περιμένει. Ο Γκόλμπραν και όλοι οι άλλοι που είχαν βουλιάξει σαν πλοία μέσα στη θανατερή αγκαλιά της, και είχαν χάσει τα λογικά τους μέσα στα μάτια και τη μήτρα της, είχαν πια ξεχαστεί, σαν να μην είχαν ποτέ υπάρξει. Εκείνον, όμως, τον θυμόταν· τον πολεμιστή με το χρυσωπό άλογο, τα στενά λαμπερά μάτια, τα ξανθά μαλλιά... Το ξέσπασμα της οργής του και την αναχώρησή του.

Την αυγή της τέταρτης μέρας, κατέβηκε τα σκαλιά του πύργου και πήρε το δρόμο της παραλίας, ακολουθώντας τον.

Από τη στιγμή που είχε γίνει αυτό που ήταν, ποτέ πριν άλλη φορά δεν είχε βγει από τον πύργο. Δεν είχε νιώσει τέτοια ανάγκη· τώρα, την έκαιγε η αποθυμιά.

Ο ήλιος ράγισε τον γκρίζο ουρανό, κι έγινε μαζί με τα μαλλιά της ένας πορφυρός λεκές που έδινε λίγο χρώμα στην ξέθωρη γη που άφηνε πίσω της.

Μετά από μερικές μέρες, η γη άλλαξε χρώμα κι από λευκή έγινε μαύρη. Χαμηλοί λόφοι που έμοιαζαν με κουρνιασμένα κοράκια φύλαγαν τις δυο πλευρές του μονοπατιού. Ο ουρανός ήταν σκοτεινός και συννεφιασμένος. Τα πόδια της είχαν γίνει πια κόκκινα όπως τα μαλλιά της, γιατί τα κοφτερά μαύρα χαλίκια τα δάγκωναν σαν φίδια. Ήταν μια απ' αυτούς που δεν είχαν ανάγκη τροφής και ύπνου, κι έτσι απλά περπατούσε μέρα και νύχτα. Ακολουθούσε τις πατημασιές του

αλόγου, και μερικές φορές τις κοπριές του. Σε κάποια σημεία, ένα κομμάτι του μανδύα του καβαλλάρη μπορεί να είχε μπλεχτεί σε κάποιο ξερόκλαδο. Συχνά έβρισκε τις παγωμένες στάχτες μιας φωτιάς και τις έγλειφε με αφηρημένο πάθος, επειδή, εκείνος είχε πλαγιάσει δίπλα τους για να ζεσταθεί, τρεις νύχτες πριν.

Τελικά, μέσα στο φως του δειλινού έφτασε δίπλα σ' έναν μαύρο ποταμό. Το ολόγιομο φεγγάρι στον ουρανό φαινόταν σχεδόν διάφανο και τα μεγάλα σύννεφα έτρεχαν σαν αγριεμένα πουλιά. Κοντά στο νερό, φροντίζοντας μια φωτιά πάνω στην οποία έβραζε ένα τσουκάλι, καθόταν ζαρωμένη μια γριά μάγισσα. Ήταν τυλιγμένη σε κάποιο μαύρο ρούχο, έτσι που φαίνονταν μόνο τα μάτια της και τα κοκκαλιάρικα χέρια της. Όταν είδε τη λευκή γυναίκα να περπατάει δίπλα στην όχθη του ποταμού, της φώναξε:

«Το Κρένοκ-ντολ βρίσκεται από εκεί! Στην απέναντι όχθη του ποταμού!»

Ύστερα, η γριά παράτησε το τσουκάλι της και την πλησίασε, γυρίζοντάς την ώστε να κοιτάξει το ποτάμι.

«Δεν υπάρχει τρόπος να περάσεις», της είπε. «Η γέφυρα έπεσε,εκείνος το έκανε, ξέροντας πως θα τον ακολουθούσες. Ήταν φοβισμένος και τα πέταλα του αλόγου του πετούσαν σπίθες, επειδή κι οι δυο γνωρίζουν πως ο βρυκόλακας έρχεται πίσω τους. Του έδωσα ένα φυλαχτό για να προστατευτεί από εσένα, αλλά δεν θα τον ωφελήσει. Φαίνεσαι πολύ πεινασμένη. Αυτός είναι ο έρωτάς σου, λοιπόν.; Να ακολουθείς κάποιον που σε τρέμει και σε μισεί; Εσύ δεν οδήγησες στο θάνατο τον σταυραδελφό του, τον Γκόλμπραν τον Αγαθό;» Σ' αυτά τα λόγια η γριά μάγισσα έφτυσε στο χώμα. «Τι σε κάνει να αναζητάς τη σπαθιά, το μόνο πράγμα που θα σου χαρίσει;»

Αλλά η Λευκή γυναίκα είχε ήδη απομακρυνθεί από κοντά της, αναζητώντας κάποιο μέρος να διασχίσει το ποτάμι. Δεν υπήρχε κανένα, αλλά ήταν η μόνη που δεν μπορούσε να το καταλάβει. Η μάγισσα έτρεξε ξοπίσω της, χοροπηδώντας σαν μαύρη κατσίκα, μια κι είχε ήδη κατσικίσια κέρατα στο κεφάλι της. Την χτύπησε ελαφρά στον ώμο.

«Ξέρεις τουλάχιστον το όνομά του; Όχι; Υπάρχουν πολλοί σαν κι αυτόν στον κόσμο. Αν, όμως, τον θέλεις τόσο, βούτηξε στο νερό κι αυτό θα σε φέρει κοντά του, αν δεν φοβάσαι. Η αναζήτησή σου θα κρατήσει καιρό, αλλά όταν τον βρεις θα είναι δικός σου. Θυμήσου μόνο ποιο θα 'ναι το τίμημα γι' αυτόν. Θα έχει χάσει τα λογικά του, μα τι χαρά θα είναι για σένα, αρκεί να τον φυλάς απ' τις ψηλές κορφές και τους γκρεμούς. Σαν παιδί σου και σαν άντρας σου μαζί, θα είναι, στους αιώνες των αιώνων».

Εκείνη την άκουσε, και παρ' όλο που τα λόγια της μάγισσας ήταν μόνο μια σκιά στις σκέψεις της, κατάλαβε. Στην ακροποταμιά, η μάγισσα της ψιθύρισε:

«Αν τον αφήσεις για μια στιγμή, θα γίνεις σκόνη, γιατί ένα σπαθί θα σου κόψει το κεφάλι. Μην αφήσεις τίποτα και κανέναν να μπει ανάμεσά σας. Να το θυμάσαι».

Ύστερα, με τα κοκκαλιάρικα χέρια της έσπρωξε τη γυναίκα μέσα στο νερό. Η Λευκή γυναίκα δεν φοβόταν. Τα μαλλιά της και το φόρεμά

της επέπλεαν γύρω της, καθώς το ρεύμα την παρέσυρε. Τα χέρια της κρέμονταν άτονα σαν νεκρά λουλούδια, και το μόνο που σκεφτόταν ήταν εκείνος που αναζητούσε. Όλη τη νύχτα, κάτω από τα αστέρια, ο ποταμός την έσερνε με ασημένια σκοινιά. Λίγο πριν την αυγή, την πέταξε σαν λευκή γοργόνα στις παγωμένες αποβάθρες κάτω απ' το λόφο του Κρένοκ.

Την ανακάλυψαν έξι ή επτά ψαράδες. Νόμιζαν πως είχε αυτοκτονήσει κι άρχισαν να σταυροκοπιούνται, αλλά πριν προλάβουν να φέρουν τον παπά, εκείνη σηκώθηκε και απομακρύνθηκε, ανεβαίνοντας το πέτρινο μονοπάτι προς το λόφο.

Ο λόφος ήταν πράσινος. Τίποτα επικίνδυνο ή δηλητηριασμένο δεν φύτρωνε εκεί, και πίσω του υπήρχε ένα δάσος. Η χώρα του Κρένοκ ήταν μια ζωντανή γη ανάμεσα σε χερσότοπους. Ψηλά, στην κορυφή του πράσινου λόφου, υψωνόταν το παλάτι του βασιλιά, καμωμένο από ξύλο, πέτρα και μπρούτζο. Διακόσιες κολώνες στήριζαν την οροφή της μεγάλης του αίθουσας, φτιαγμένες από πράσινο μάρμαρο και σκαλισμένες ώστε να μοιάζουν με δέντρα. Συντριβάνια έχυναν το νερό τους σε λιμνούλες σαν καθαρό γυαλί, και λευκά πουλιά φτερούγιζαν στους κήπους όπου ζουμερά φρούτα μεγάλωναν κάτω από έναν ασυννέφιαστο ουρανό. Στη μεγάλη μπρούτζινη πύλη του παλατιού, κρεμόταν μια καμπάνα στο μέγεθος ενός πολεμιστή, μ' ένα γλωσσίδι στο ύψος δεκάχρονου κοριτσιού.

Δεν είχε μέσο για να χτυπήσει την καμπάνα. Μόνο ένας ψηλός άνδρας πάνω σ' ένα ψηλό άλογο, θα μπορούσε να τη φτάσει με το σπαθί του.

Έτσι, άρχισε να χτυπάει τα μπρούτζινα φύλλα της πόρτας, μέχρι που τα χέρια της μάτωσαν όπως τα πόδια της.

Στα μέρη εκείνα ήταν νόμος, όποιος ερχόταν στο βασιλιά ζητώντας έλεος, δικαιοσύνη ή κάποιου άλλου είδους χάρη, αν μη τι άλλο, τουλάχιστον να εκφράζει το αίτημά του. Έτσι, λοιπόν, κάποιος φρουρός εμφανίστηκε τελικά και της άνοιξε για να μπει. Το φόρεμα και τα μαλλιά της ήταν ακόμα βρεγμένα απ' το νερό του ποταμού, κι έσερνε πίσω της μαύρα μούσκλια, έτσι που ο φύλακας μόλις την είδε κατατρόμαξε.

Ανέβηκε τη μεγάλη σκάλα και μπήκε μέσα στην αίθουσα με το δάσος των κιόνων. Ο βασιλιάς κι οι πολεμιστές του είχαν μόλις τελειώσει την εωθινή προσευχή και είχαν καθίσει να φάνε και να πιουν σε μακριά τραπέζια. Ο βασιλιάς ο ίδιος καθόταν στο χρυσό του θρόνο, όπως και πριν από τρεις μέρες, όταν ένας πολεμιστής είχε έρθει απ' τη μεριά της θάλασσας, πάνω σ' ένα άλογο που άφριζε. Ο βασιλιάς είχε σηκωθεί για να τον καλωσορίσει και να τον αγκαλιάσει. Αγαπούσε αυτόν τον πολεμιστή περισσότερο απ' όλους τους άλλους. Τον έλεγαν Άλοντορ, κι οι γυναίκες τον αποκαλούσαν Χρυσό όταν βρίσκονταν μόνες.

Ο Άλοντορ, όμως, όταν είδε τον βασιλιά να πλησιάζει, πισωπάτησε.

«Κουβαλάω βαριά κατάρα επάνω μου», είπε. «Ο θεός να φυλάξει, μήπως κολλήσω κι εσένα».

Τους διηγήθηκε για το θάνατο του Γκόλμπραν στον πύργο δίπλα στη θάλασσα. Τους θύμισε τις Αδελφές, αυτές τις πέντε σκοτεινές μάγισσες που είχαν έρθει στο Κρένοκ-ντολ πέντε

μήνες πριν, κλαψουρίζοντας προφητείες θανάτου για πέντε πολεμιστές. Όταν ανέφερε τι είχε κάνει με τη γυναίκα στον πύργο, χλώμιασε από ντροπή. Αργότερα, εξομολογήθηκε στον παπά. Ο ιερέας άρχισε τις προσευχές, γνωρίζοντας πολύ καλά τι ήταν αυτό που ο Άλοντορ φοβόταν. Έχοντας πλαγιάσει μαζί της χωρίς να της δώσει τίποτα, κι έχοντας αρνηθεί να τη σκοτώσει όταν του δόθηκε η ευκαιρία, είχε αφήσει μέσα της όλες τις δυνάμεις της ηδονής και του μίσους που είχε απαρνηθεί. Και τώρα εκείνη ερχόταν πίσω του, ακολουθώντας τον αδυσώπητη όπως ο χειμώνας, σπρωγμένη από την παγερή λευκή αποθυμιά της. Αν τη συναντούσε και πάλι, ήξερε πως εκείνος πια δεν θα είχε καμιά δύναμη της αντισταθεί. Το σάκουμπους θα τον κατέστρεφε, στραγγίζοντας το μυαλό του από κάθε ζωή. Τέτοιου είδους ήταν η σκιερή μαγεία του σεξουαλικού βρυκόλακα, του πιο αρχαίου και του πιο τρομερού απ' όλους τους δαίμονες του κόσμου. Όλα αυτά δεν τα γνώριζε παρά μόνο όταν, αφού πέρασε τρεις μέρες στο δρόμο κι ένιωσε την ανατριχίλα στο δέρμα του και την παγερή αναστάτωση στα λαγόνια του, τι ήταν ακριβώς αυτό που τον ακολουθούσε.

Ο Άλοντορ είχε φύγει από το Κρένοκ-ντολ μια μέρα πριν φτάσει εκείνη.

Τώρα καθώς στεκόταν στην αίθουσα του βασιλιά, κοιτούσε γύρω της για να τον βρει και η καρδιά της χτυπούσε. Όταν είδε πως δεν ήταν πουθενά, μια θανατερή απογοήτευση την έκανε να διστάσει. Ήταν, όμως, μόνο για μια στιγμή. Ύστερα, ξεχνώντας την, και με το μυαλό της στραμμένο μόνο σ' εκείνον, γύρισε για να βγει απ' το παλάτι.

Ο βασιλιάς πετάχτηκε όρθιος φωνάζοντας, και τρεις πολεμιστές της έκλεισαν το δρόμο. Σήκωσαν τα σπαθιά τους να τη χτυπήσουν, αλλά ξανά τους σταμάτησε το αρχαίο στίγμα. Δεν είχαν ποτέ σκοτώσει ή βλάψει γυναίκα στη ζωή τους. Ήταν δύσκολο να αρχίσουν τώρα. Πέρασε ανάμεσά τους, κοιτάζοντας μόνο μπροστά με τα τυφλά χλωμά μάτια της.

«Κυνηγήστε την!» φώναξε ο βασιλιάς. «Κάντε αυτό που θα έπρεπε να έχει κάνει εκείνος. Θυμηθήτε τα εγκλήματα και τις μαγείες της! Δεν θα σκοτώσετε γυναίκα αλλά δαίμονα!»

Την ακολούθησαν έξω. Στη σκάλα, ο ένας την κοίταξε κατάματα. Έμεινε πίσω, χωρίς να μπορεί αν κάνει τίποτα. Λίγο πιο πέρα, την έφτασε ο δεύτερος. Την έπιασε απ' το μπράτσο και σήκωσε το σπαθί, αλλά την τελευταία στιγμή του φάνηκε τόσο αξιολύπητη, μια απλή ταλαίπωρη τρελή.

Κάποιο λάθος θα έγινε, σκέφτηκε από μέσα του, και την άφησε να φύγει μέσα στην αγωνία της απορίας του.

Ο τρίτος καβάλησε το άλογό του. Την ακολούθησε κατά μήκος της αυλής κι έξω απ' την πύλη, μειδειώντας με οργή. Του φαινόταν σαν να είχε βγει για κυνήγι. Άκουσε τα σκυλιά να γρυλίζουν μπροστά του και διέκρινε το λευκό ελάφι να τρέχει ανάμεσα στα δέντρα του λόφου. Όταν την έφτασε, την άρπαξε και κρατώντας την κάτω απ' το ένα μπράτσο κάλπασε προς το δάσος πέρα απ' το λόφο. Εκεί, την έρριξε στο χορτάρι, πέφτοντας απάνω της μέσα στην αβάσταχτη έκσταση της ανάγκης του. Το σπαθί με το οποίο την κάρφωσε ήταν καμωμένο από σάρκα, και λί-

γο μετά εκείνη ξεγλύστρισε από κάτω του και απομακρύνθηκε, χωρίς να έχει πολυκαταλάβει τι είχε συμβεί. Αρκετές μέρες αργότερα, οι άντρες του βασιλιά τον βρήκαν να περιπλανιέται τρελός μέσα στο δάσος, φωνάζοντας τα κυνηγιάρικα σκυλιά του.

Περπατούσε για έναν ολόκληρο χρόνο, κι έναν ολόκληρο χρόνο ο Άλοντορ ο Χρυσός προσπαθούσε να της ξεφύγει. Έγινε μισθοφόρος και νοίκιαζε τις πολεμικές του ικανότητες σε όποιον βασιλιά θεωρούσε πως είχε δίκαιο σκοπό. Ποτέ δεν έμενε για πολύ καιρό στο ίδιο μέρος. Ονειρευόταν οράματα τρόμου και πάθους, κι έβλεπε συχνά στον ύπνο του τον Γκόλμπραν τον σταυραδελφό του, που είχε αγαπήσει περισσότερο από οποιονδήποτε άλλον άντρα ή γυναίκα.

Οι εποχές άλλαξαν. Τα κόκκινα φύλλα έπεφταν πάνω στα κόκκινα μαλλιά της και τα σημαδεμένα ξυπόλυτα πόδια της, όπως έπεφταν και στα ματωμένα πεδία των μαχών όπου πολεμούσε ο Άλοντορ. Τα χιόνια ήρθαν κι έφυγαν, μαζί με τους παγετούς και τις βροχές. Εκείνος πέρασε στις νεκρές γκρίζες χώρες πέρα από τα ψηλά βουνά που τριγύριζαν το Κρένοκ-ντολ, κι αυτή ακολουθούσε, οδηγημένη από ένστικτο και επιθυμία, βλέποντας κι ακούγοντας μόνο αυτόν.

Στις στέρφες οροσειρές του βορρά, ο Άλοντορ βρήκε τελικά ένα μοναχικό κάστρο. Ήταν σκοτεινό και καταθλιπτικό σαν τους γκρεμούς που το περιβάλανε. Ένα πρασινωπό φεγγάρι τον παρατηρούσε καθώς άρχισε να χτυπά τις πύλες. Ήταν άρρωστος από μια πληγή που είχε δεχτεί στη μάχη δυο μήνες πριν, και κουρασμένος

από την ασταμάτητη καταδίωξη του άγνωστου πλάσματος που ήξερε πως τον ακολουθούσε. Ήταν ακόμα όμορφος, αλλά τώρα υπήρχαν λευκές τρίχες ανάμεσα στα ξανθά μαλλιά του και τα μάτια του θύμιζαν φονιά, θύμα ή δαιμονισμένο. Αυτό ήταν το τίμημα για ένα χτύπημα που δεν είχε δοθεί, σε κάποιο πύργο κοντά στη θάλασσα.

Σε μιαν αίθουσα που φώτιζαν δαυλοί, μίλησε με τον άρχοντα του κάστρου, ενώ το κεφάλι του βούιζε. Σε μια στιγμή, είδε με την άκρη του ματιού του ένα χλωμό σχήμα στην αψίδα μιας πόρτας. Γύρω από το λευκό πρόσωπο και πάνω στους λευκούς ώμους, έπεφτε ένα κόκκινο παραπέτασμα. Πίστεψε πως αυτή που τον κυνηγούσε τον είχε ανακαλύψει, κι ο τρόμος έσφιξε τα σωθικά του και τον έπνιξε. Έπεσε λιπόθυμος, στα πρόθυρα του θανάτου.

Όμως, η γυναίκα στην πόρτα δεν ήταν αυτή που νόμιζε. Ήταν η κόρη του άρχοντα, η Σιάντρα, και αυτό που είχε δει ήταν το κόκκινο σάλι της, που φορούσε επειδή η αίθουσα ήταν κρύα. Ήταν όμορφη σαν εικόνα. Το δέρμα της ήταν λευκό, αλλά τα χείλη της κόκκινα, και τα μαλλιά της μαύρα όπως αυτά του Γκόλμπραν. Θα μπορούσε να είναι ακόμα κι αδελφή του, επειδή του έμοιαζε πολύ, αλλά δεν ήξερε τίποτα για τους πολεμιστές του Κρένοκ-ντολ. Κάτι περίμενε κι αυτή, όπως η γυναίκα στον πύργο. Όταν είδε τον ξανθό άνδρα με τα βαθουλωμένα μάτια, ένιωσε κάτι μέσα της να τρεμοπαίζει. Αν εκείνη τη στιγμή ο Άλοντορ είχε θελήσει να κερδίσει την αγάπη της, δεν θα μπορούσε να βρει καλύτερο τρόπο από το να πέσει λιπόθυμος μπροστά της.

Ανέλαβε να τον προσέχει μέχρι να αναρρώσει, και το έκανε με όλη της την καρδιά. Όταν άνοιγε τα μάτια του και την έβλεπε, ένιωθε σαν η ζωή του να γύριζε καινούργια σελίδα.

Ο έρωτας μεγάλωσε ανάμεσά τους τόσο εύκολα όσο ένα παιδί.

Μια νύχτα, καθώς πλησίαζε η άνοιξη, εκείνη ήρθε κρυφά στο δωμάτιό του. Του πρόσφερε τη γλύκα της, αλλά αυτός δεν μπόρεσε να στραγγίξει το ποτήρι της ηδονής. Μα, πάλι, είχε γνωρίσει το κορμί ενός δαίμονα, κι ένιωθε σχεδόν ευχάριστα που δεν μπορούσε να απολαύσει το ίδιο μια θνητή κοπέλα. Λίγο πριν ξημερώσει, τη φίλησε και της είπε:

«Σιάν, αύριο πρέπει να φύγω μακριά σου».

Τα μάτια της βούρκωσαν. Στο μυαλό της ήρθαν οι αιώνιες σκέψεις των παρατημένων.

«Όχι», της είπε. «Όχι γι αυτό. Με βαραίνει μια κατάρα. Είμαι κυνηγημένος. Αν μείνω, θα πεθάνω».

«Τότε, άσε με να έρθω μαζί σου», είπε η Σιάντρα.

«Όχι. Τι δώρο αγάπης θα είναι αυτό που θα σου δώσω, αν σε σέρνω μαζί μου, περιπλανώμενη πάνω στο πρόσωπο της γης;» Χλώμιασε και τα μάτια του έκλεισαν. «Άσε με να φύγω μόνος και μείνε στην ησυχία σου. Για μένα δεν υπάρχει πουθενά γαλήνη. Ήδη, έμεινα πάρα πολύ».

Όμως αυτή η κοπέλα του βορρά εκτός από γλυκιά ήταν και γενναία. Του έσφιξε τα χέρια και τον ρώτησε ξανά και ξανά να της πει την αλήθεια, μέχρι που εκείνος την έσπρωξε μακριά του σαν να τη μισούσε, της είπε τα πάντα και μετά έπεσε στο στήθος της και έκλαψε σαν παιδί.

«Ας κοπιάσει», ψιθύρισε η Σιάντρα, με μάτια που αστραποβολούσαν.

Ήταν τόσο κουρασμένος. Έμεινε, γιατί η γυναικεία δύναμή της του φαινόταν περισσότερο προστατευτική από οποιοδήποτε σπαθί ή ασπίδα στον κόσμο.

Οι νύχτες πέρασαν. Η άνοιξη απλώθηκε στη χώρα, αν και τίποτα εκτός από αγριόχορτα δεν φύτρωνε στο κάστρο. Τα πουλιά έκαναν τις φωλιές τους στις ρωγμές των γκρεμών. Ο Άλοντορ ήταν πια ο έμπιστος του άρχοντα. Έδωσε μια μάχη για λογαριασμό του και γύρισε πίσω με κεφάλια εχθρών. Το φαγοπότι της επιστροφής κράτησε μέχρι αργά τη νύχτα, μα παρ' όλο το κρέας και το κρασί άρχισε να νιώθει μέσα του μια ψύχρα και μια ανησυχία, σαν να τον τριγύρναγε πυρετός.

Στο κλειστό δωμάτιο, βημάτιζε πέρα-δώθε ενώ η Σιάντρα κοιμόταν. Το φεγγάρι πήγε να ανατείλει, κι όταν φανερώθηκε είχε το χρώμα κιτρινισμένου κόκκαλου. Στάθηκε δίπλα στο παράθυρο και κοίταξε την κρεμαστή γέφυρα. Είδε μια μορφή να στέκεται εκεί, κρατώντας τα μακριά κόκκινα μαλλιά της με λευκά χέρια και νύχια σαν αρπαχτικού. Δεν είχε αλλάξει ρούχο από τότε. Το λευκό της φόρεμα κρεμόταν κουρέλια επάνω της και τα πόδια της ήταν γεμάτα ουλές. Το πρόσωπό της σηκώθηκε και το βλέμμα της τον κάρφωσε πεινασμένα. Τα μάτια της ήταν σαν καθρέφτες που έδειχναν μόνο τη δική του αντανάκλαση. Ο έρωτάς της είχε κρατήσει αναλλοίωτος και το ίδιο αδηφάγος. Αν μπορούσε, θα τον καταβρόχθιζε· τέτοια ήταν η αγάπη της.

Ο Άλοντορ έπεσε στα γόνατα κι άρχισε να προσεύχεται, αλλά μέσα στο μυαλό του δεν έρχονταν λόγια αλλά μόνο η εικόνα της γυναίκας. Την ένιωσε να περνάει μέσα από τις πύλες σαν λευκός καπνός, ενώ οι φρουροί κοιμόνταν ή δεν μπορούσαν να τη δουν. Άκουσε τις πατημασιές της στις σκάλες και τις πόρτες που άνοιγαν αθόρυβα στο άγγιγμά της.

Η Σιάντρα ξύπνησε και ανασηκώθηκε στο κρεβάτι. Τον είδε γονατισμένο να προσεύχεται και άκουσε τις προσευχές του να γίνονται όλο και πιο αδύναμες.

Ένιωσε τρόμο — *εκείνη* είχε έρθει.

Οι προσευχές του τον εγκατέλειψαν εντελώς και σηκώθηκε όρθιος. Έμοιαζε να έχει στερηθεί ξαφνικά τα πάντα — εκτός από το πάθος που τον τραβούσε να βγει έξω. Σαν κουρδισμένος, άνοιξε την πόρτα. Τα μάτια του έλαμπαν και τα μάγουλά του είχαν κοκκινίσει. Περπατούσε χαρούμενα και γεμάτος ανυπομονησία, γητεμένος από τη λευκή γυναίκα που τον περίμενε στη βάση της σκάλας.

Μόλις βγήκε έξω, η Σιάντρα κατέβηκε από το κρεβάτι. Αν εκείνος φαινόταν αναμμένος και ζωντανός, αυτή έμοιαζε με πεθαμένη. Άρπαξε το σπαθί που είχε αφήσει πίσω του, και τον ακολούθησε τρέμοντας, αν και αθόρυβα σαν γάτα.

Η γυναίκα του πύργου είχε βρεθεί μέσα στο κάστρο. Τώρα που ένιωθε πως επιτέλους ερχόταν προς το μέρος της, είχε σταματήσει και τον περίμενε. Η καρδιά της χτυπούσε. Σήκωσε τα χέρια της για να λύσει τα μαλλιά της. Όταν τα βρήκε λυτά, άφησε τα χέρια της να πέσουν. Νόμιζε πως βρισκόταν στον δικό της πύργο, αν και αυτό δεν είχε καμιά σημασία στο μυαλό της. Της φάνηκε πως άκουγε τον ήχο των κυμάτων καθώς έσκαγαν στην παραλία, αλλά ίσως ήταν ο ήχος που έκανε το αίμα της καθώς χτυπούσε στα μηνίγγια της. Ένα σκαλί έτριξε κάτω απ' τα πόδια του κι ακούστηκε σαν να είχε κρώξει κάποιο θαλασσοπούλι. Μια ζεστασιά τη γέμισε και για πρώτη φορά από τότε που είχε γίνει αυτό που ήταν, τα χείλη της χαμογέλασαν. Άνοιξε την αγκαλιά της κι εκείνος προχώρησε για να χωθεί ανυπόμονα μέσα της. Είχε ξεχάσει.

Όμως, η Σιάντρα ήταν πίσω του, κρατώντας το σπαθί. Γνώριζε κι εκείνη για τα αρχαία πράγματα και τις αρχαίες συνήθειες — για την πιο παλιά και αδιαμφισβήτητη μαγεία. Την ώρα που ο Άλοντορ βάδιζε προς το θάνατό του, η Σιάντρα έτρεξε ανάμεσά τους. Σήκωσε το σπαθί και το κατέβασε σαν να ήταν στάχυ. Αυτή δεν καταλάβαινε από ιπποτικούς κανόνες που απαγόρευαν σε πολεμιστή να βλάψει πλάσμα με στήθη και μήτρα. Χτύπησε για να κρατήσει αυτόν που αγαπούσε και χρειαζόταν, με ένα εγωιστικό, αδέξιο και παθιασμένο χτύπημα.

Η γυναίκα από τη θάλασσα ένιωσε έναν ατέλειωτο λευκό πόνο. Το κεφάλι της έπεσε από τους ώμους της σε μια στιγμή, αλλά ο χρόνος δεν είχε έννοια γι' αυτήν. Η αγωνία της κράτησε πολλούς αιώνες. Μετά από το πέρασμά τους, έμεινε σκόρπια, κουφή, μουγγή, τυφλή, κομματιασμένη σε χίλια θραύσματα.

Η Σιάντρα πισωπάτησε προς τον Άλοντορ, κοιτάζοντας αυτό που είχε κάνει, κι εκείνος την έσφιξε, ξυπνώντας απ' το λήθαργό του. Του φάνηκε για μια στιγμή πως έβλεπε τον Γκόλμπραν,

τον σταυραδελφό του, να βγαίνει από τη θάλασσα ακέραιος, με τα μαύρα μαλλιά ανακατεμένα με τις χορδές της άρπας του και να δίνει το χτύπημα που ποτέ δεν είχε σκεφτεί να δώσει στον πύργο. Έτσι, η Σιάντρα κέρδισε τον έρωτά του με το να γίνει το παρελθόν και όχι με το να δώσει τέλος σ' αυτό.

Ενώ κρατιόνταν αγκαλιασμένοι, η Λευκή γυναίκα διαλύθηκε σαν πέταλα λουλουδιού. Έγινε άσπρη σκόνη, όπως της είχε προφητέψει η γριά μάγισσα δίπλα στο ποτάμι.

Η σκόνη αρχισε να στροβιλίζεται, να πάλλεται και να διαλύεται ακόμα περισσότερο. Κάθε κόκκος έγινε χιλιάδες άλλοι, μέχρι που τελικά δεν απέμεινε τίποτα.

Κι όμως, αυτή είχε συνείδηση. Σε κάθε απειροελάχιστο άτομό της, η πείνα της επέμενε, ανικανοποίητη.

Τώρα παρασύρεται παντού από τους ανέμους, κι η πείνα της βρίσκεται παντού. Πολύ καιρό αφότου ο Άλοντορ κι η Σιάντρα θα έχουν γίνει άλλου είδους σκόνη, αυτή θα στροβιλίζεται στον κόσμο. Θα μπαίνει στα μάτια που δακρύζουν και στα νύχια των δολοφόνων. Θα κλείνει τις πληγές των πονεμένων καρδιών με ακόμα περισσότερο πόνο. Δεν έχει όνομα. Είναι κάθε πράξη, όνειρο και σκέψη. Είναι τα πάντα και τίποτα. Ακόμα περιμένει, και θα περιμένει για πάντα.

Οι ξένοι θα έρχονται και θα φεύγουν απείραχτοι από τον ψηλό λευκό της πύργο. Τα θαλασσοπούλια θα κτίσουν φωλιές στα ερείπια του. Μια μέρα, ακόμα και το τελευταίο λιθάρι του θα τριφτεί από τη θάλασσα και θα γίνει γκρίζα άμμος. Η θάλασσα θα τραβηχτεί και θα στραγγίσει.

Ο ουρανός θα πέσει και τα αστέρια θα σβήσουν. Και μέσα σε εκείνο το τελευταίο ή ενδιάμεσο σκοτάδι, εκείνη θα είναι ακόμα ζωντανή και θα περιμένει.

Αξίζει τον οίκτο μας.

Η ΓΚΡΙΖΑ ΧΩΡΑ

του Θωμά Μαστακούρη

Όπως αναφέρω και στην προηγούμενη ανθολογία, στην εισαγωγή του διηγήματος «Η Ιστορία του Χοκ», τρέφω έναν πολύ μεγάλο σεβασμό και μια βαθιά πίστη στους Βόρειους Θεούς και στη ρουνική παράδοση που συνοδεύει το θρησκευτικό - φιλοσοφικό σύστημα των τευτονικών λαών. Παρότι στους αδαείς ίσως φαίνονται απλές βαρβαρικές θεότητες, που αξίζει να ασχοληθεί μαζί τους μόνο κάποιος λαογράφος, ο ειλικρινής μελετητής θα ανακαλύψει πως αντιπροσωπεύουν αρετές και υψηλά ιδανικά που σπάνια βρίσκει κανείς σε άλλες θρησκείες. Το ότι οι θεοί του βορρά δεν είναι ούτε αθάνατοι, αλλά ούτε και παντοδύναμοι, δεν τους κάνει λιγότερο θελκτικούς ή πιστευτούς. Το αντίθετο, μάλιστα· τους φέρνει πολύ πιο κοντά στον άνθρωπο. Οι πιστοί τους δεν απευθύνονται σ' αυτούς σαν τρεμάμενοι δούλοι μπροστά στον ανηλέητο κύριο που δεν συγχωρεί το παραμικρό τους παράπτωμα, αλλά σαν παιδιά απέναντι σε καλούς και ανεκτικούς γονείς.

Η ιστορία που ακολουθεί είναι μια προσπάθειά μου να ανασκευάσω ένα μικρό μέρος εκεί-

νης της εποχής που οι θεοί ακόμα περπατούσαν στη γη, και οι άνθρωποι είχαν διαφορετικά ελαττώματα αλλά και διαφορετικές αρετές. Όπως και στον προηγούμενη ανθολογία, υπάρχουν και σ' αυτό το διήγημα κάποιες διευκρινιστικές υποσημειώσεις, αν κι έχω φροντίσει να αποφύγω να επαναλάβω τα όσα είχα ήδη αναφέρει στην «Ιστορία του Χοκ». Για όσους αυτό το διήγημα αποτελέσει ένα έναυσμα για μια αναζήτηση στο χώρο της τευτονικής μαγείας και φιλοσοφίας, μπορώ να προτείνω το βιβλίο μου πάνω στη μαντική και μαγική χρήση των ρούνων που πιστεύω να κυκλοφορεί όταν θα διαβάζετε αυτή την ανθολογία.

Θ.Μ.

Το μικρό λιμάνι στην άκρη του φιορδ ήταν γεμάτο κίνηση και φασαρία, καθώς ο Θόρντις Ίβαρσον αντίκριζε για μια ακόμα φορά τη θάλασσα, κατεβαίνοντας από τις κακοτράχαλες πλαγιές του Άγκντιρ. Ένα πλοίο είχε αράξει και ξεφόρτωνε τις πραμάτειες του: Βαρέλια με μπύρα, μπάλλες με μαλλί και σκλάβους. Ο αγριωπός σκαλιστός δράκος στην πλώρη του και το μαυροκόκκινο πανί έδειχναν καθαρά για ποιο λόγο ήταν φτιαγμένο. Είχε ένα μακρόστενο σκαρί, κάπου είκοσι μέτρα μήκος και πέντε πλάτος, κι ένα μοναδικό κατάρτι στη μέση του. Πίσω από τις πολύχρωμες ασπίδες στα πλευρά του, διακρίνονταν τα τραβηγμένα κουπιά. Ήταν ένα κάρβ, ένα μικρό, ευέλικτο πειρατικό πλοίο, ένα πλοίο βίκινγκς.

Ο Θόρντις αναστέναξε. Θα προτιμούσε να ήταν ένα εμπορικό *κνορ*, με κάπως πιο ευυπόληπτο πλήρωμα, αλλά θα έπρεπε να το ρισκάρει. Το θερινό ηλιοστάσιο ήταν μόλις δυο βδομάδες μακριά, κι αυτός έπρεπε μέχρι τότε να έχει βρεθεί στις ακτές της Αγγλίας. Αν ο καπετάνιος του καρβ ετοιμαζόταν για μια νέα επιδρομή, η Αγγλία ήταν ο πιθανότερος στόχος. Χάιδεψε το μι-

κρό δερμάτινο σακούλι που ήταν περασμένο στο ζωνάρι του. Ένας ρουνικός μάγος ήταν πάντα ευπρόσδεκτος σε κάθε πλοίο, ειδικά αν ήταν άξιος να προβλέπει τον καιρό. Διαφορετικά, μπορούσε πάντα να προσφέρει τα μπράτσα του σαν κωπηλάτης.

Άνοιξε δρόμο ανάμεσα στο πλήθος των περίεργων, για να φτάσει μέχρι την αποβάθρα όπου είχαν μαζευτεί οι υποψήφιοι αγοραστές των εμπορευμάτων. Ένας μεσόκοπος άντρας με περιποιημένο μούσι και ντυμένος στα μετάξια και τις γούνες, φαινόταν από τα ρούχα και τα στολίδια του να είναι φερμένος από τη μακρυνή Μίλγκαρντ[1]. Τον περιτριγύριζαν έξι σωματώδεις μπράβοι, οπλισμένοι σαν αστακοί, που κοιτούσαν με λιγωμένα μάτια τα μικρά κορίτσια και αγόρια που τρεις άντρες του πληρώματος κατέβαζαν από το πλοίο. Η ταλαιπωρία, οι κακουχίες και η έλλειψη φαγητού δεν μπορούσαν να κρύψουν τη λυγερόκορμη ομορφιά τους. Λίγο πιο δίπλα, ένας χοντρός έμπορος παζάρευε τα βαρέλια της εγγλέζικης μπύρας πάνω στα οποία είχε καθίσει ένας σημαδεμένος φαλακρός γέρος, με τρία σκουλαρίκια στο κάθε αυτί, αν μπορούσε να ονομάσει κανείς αυτιά τα απομεινάρια της σάρκας που προεξείχαν από το κεφάλι του.

Ένας γιγαντόσωμος άντρας εμφανίστηκε στη σανίδα αποβίβασης. Δεν την χρησιμοποίησε, αλλά με μια πηδιά προσγειώθηκε στο έδαφος, κάνοντας τον αλυσσιδωτό του θώρακα να τρίξει. Τα μακριά μαλλιά και γένια του ήταν πλεγμένα σε περίτεχνα κοτσίδια που έφταναν μέχρι τη μέση του. Μια μακρυά ουλή ξεκινούσε κάτω από το αριστερό του μάτι, διέτρεχε τη μύτη

του και κατέβαινε μέχρι το σαγόνι, στραβώνοντας τα χείλια του προς τα κάτω και δίνοντας στο μισό του πρόσωπο ένα μόνιμο μορφασμό θλίψης, πόνου ή αηδίας. Ο Θόρντις τον αναγνώρισε από περιγραφές που είχε ακούσει. Ήταν ο Γκούνταρ ο Κατσούφης, ένας από τους πιο γνωστούς βίκινγκ που αρμένιζαν στα νερά της Βόρειας Θάλασσας. Δεν είχε τη φήμη ιδιαίτερα άκαρδου. Σκότωνε κι έκαιγε μόνο εκεί που του αρνιόνταν το βιός και τα παιδιά τους, και οι έμποροι τον θεωρούσαν σχετικά τίμιο στις συναλλαγές του. Ίσως, τελικά, να έκανε κάποια συμφωνία μαζί του.

Αγόρασε ένα καρβέλι ψωμί και άρχισε να μασουλάει, περιμένοντας να τελειώσουν οι συμφωνίες. Στην αποβάθρα είχε εμφανιστεί κι ένας μελαχροινός άντρας με λαδωμένο μυτερό γένι και χρυσοκέντητα ρούχα που θα πρέπει να ερχόταν από πολύ μακριά, ίσως ακόμα κι από το Σέρκλαντ[2]. Αυτός κι ο Βυζαντινός είχαν αρχίσει μια άγρια διαμάχη, ενώ ο Γκούνταρ τους παρότρυνε γελώντας τρανταχτά να ανεβάσουν ακόμα περισσότερο τις προσφορές τους. Ο Θόρντις έβλεπε με θλίψη τα νεαρά παιδιά που δυο μέλη του πληρώματος κρατούσαν μαζεμένα σε μια άκρη, αλλά δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για να αλλάξει την τύχη τους. Απλά, προσευχόταν στη Φρίγγα[3] οι αφέντες που θα έβρισκαν να ήταν όσο γινόταν πιο ευσπλαχνικοί και ευγενικοί μαζί τους.

Τελικά, η συμφωνία έκλεισε. Ο Βυζαντινός αγόρασε όλα τα αγόρια κι ο Άραβας όλα τα κορίτσια. Δυο πουγγιά με ασημένια και χρυσά νομίσματα άλλαξαν χέρια και οι δυο έμποροι έκαναν

νόημα στους άντρες τους να πάρουν τα παιδιά. Ο Θόρντις αναρωτήθηκε αν θα περίμεναν κάποια πλοία με προορισμό το νότο ή αν θα διέσχιζαν την ενδοχώρα, για να συνεχίσουν με βάρκες ακολουθόντας το Δούναβη. Όπως και να 'χε, όμως, το πράγμα, δεν ήθελε αλλά και δεν τον εξυπηρετούσε να πάει μαζί τους.

Οι υπόλοιπες συναλλαγές είχαν τελειώσει και τα μέλη του πληρώματος μαζεύτηκαν γύρω από τον Γκούνταρ για να πάρουν το μερδικό τους. Με γέλια και βλαστήμιες, ξεχύθηκαν στο χωριό για να γλεντήσουν στις βρόμικες ταβέρνες του. Ο Θόρντις είδε πως αυτή ήταν η ευκαιρία που περίμενε, και πλησίασε τον γιγαντόσωμο άντρα.

«Θέλω να περάσω με το πλοίο σου στην Αγγλία», του είπε κοιτάζοντάς τον ίσια στα μάτια. Παρά τη διαφορά στον όγκο τους, είχε σχεδόν το ίδιο ύψος με τον βίκινγκ.

Ο μόνιμος μορφασμός του Γκούνταρ έγινε ακόμα πιο έντονος, αν και ο Θόρντις δεν μπορούσε να καταλάβει αν πρόδιδε εκνευρισμό, έκπληξη ή θυμηδία· ίσως να ήταν και τα τρία μαζί.

Ο Γκούνταρ περιεργάστηκε τον άντρα που είχε μπροστά του. Τα μαύρα μαλλιά του ήταν κοντά και περιέβαλαν ένα όμορφο πρόσωπο με καστανά μάτια και κοντά γένια. Η ψηλή λυγερή του κορμοστασιά ήταν ντυμένη με απλά λινά ρούχα. Πάνω στους ώμους του ήταν ριγμένος ένας ξεθωριασμένος μάλλινος μανδύας, ξεφτισμένος στις άκρες. Δεν ήταν οπλισμένος και από τη ζώνη του κρεμόταν μόνο ένα δισάκι κι ένα μικρό πουγκί.

«Και τι μπορείς να μου προσφέρεις, ώστε να σου δώσω μια θέση στο Θαλασσοδάρτη και μερδικό από τις προμήθειές μου; Δεν βλέπω στη ζώνη σου ούτε σπαθί, ούτε πελέκι. Μήπως θα πρέπει να σε πουλήσω και σένα σαν σκλάβο για να μου ξεπληρώσεις τα ναύλα;»

«Ξέρω να διαβάζω τους ρούνους», του είπε ο Θόρντις. «Κι όσο για όπλα, αν χρειαστεί μπορώ να υπερασπιστώ τον εαυτό μου».

Ο Γκούνταρ σήκωσε τα πυκνά τριχωτά του φρύδια. «Τους ρούνους, ε; Μπορείς να βρεις πότε ο καιρός χαλάει, ή προς ποια μεριά θα βρούμε εμπορικό πλοίο στη ρότα μας;»

«Μπορώ να δω όσα μου επιτρέπουν οι θεοί και οι Νόρνες[4]», απάντησε ο Θόρντις. «Νομίζω πως αυτά που θα σου λέω στο ταξίδι αξίζουν τα ναύλα της μεταφοράς μου».

Ο Γκούνταρ χάιδεψε τα γένια του, λιγδιάζοντάς τα ακόμα περισσότερο. Κοίταξε τον ορίζοντα. Μερικά μαύρα σύννεφα είχαν μαζευτεί στη δύση. Τα κοίταξε για λίγο σκεπτικά και μετά είπε: «Με το πέσιμο του ήλιου, έλα να με βρεις στο πανδοχείο του Σόλβι του Φιδόγλωσσου. Αν μου προβλέψεις ακριβώς τι καιρό θα κάνει αύριο το πρωί, θα σε πάρω μαζί μου μέχρι την Αγγλία».

Ύστερα, φώναξε κάποιες διαταγές στους άντρες που είχαν μείνει πάνω στο πλοίο και τράβηξε για το χωριό.

Ο Θόρντις βρήκε μια ερημική γωνιά στην άκρη του λιμανιού, κάθισε πάνω σε μια πλατιά πέτρα και έβγαλε μέσα από το πουκάμισό του το άσπρο πανί της μαντείας. Το άπλωσε κάτω κι άδειασε επάνω του τους ρούνους από το σακούλι τους. Τους έβαλε όλους στη σειρά και μετά έκα-

νε μια σιωπηλή προσευχή στον Όντιν και τη Φρέγια[5] να τον βοηθήσουν. Τους γύρισε ανάποδα και άρχισε να τους ανακατεύει με το δεξί του χέρι. Όταν ικανοποιήθηκε από το ανακάτευμα, σήκωσε το κεφάλι ψηλά και, κοιτάζοντας τον ουρανό, διάλεξε ψηλαφιστά τρεις απ' αυτούς. Τους γύρισε απ' την όψη τους: Ήταν το Σίγκελ, το Ντάεγκ και το Φέοχ όρθιο. Σύμφωνα με τη μαντεία του, ο καιρός τη επόμενη μέρα θα ήταν καλός και ηλιόλουστος.

Μέχρι να γυρίσει στο πανδοχείο, τα μαύρα σύννεφα είχαν καλύψει το μισό ουρανό. Ένιωθε μέσα του μια μικρή αμφιβολία, αλλά ήταν σίγουρος πως αν τελικά ο καιρός έφτιαχνε, ο Γκούνταρ θα εντυπωσιαζόταν πολύ περισσότερο. Αν πάλι η κακοκαιρία συνεχιζόταν...

Όταν ο Γκούνταρ άκουσε την πρόβλεψη, ξέσπασε σε τρανταχτά γέλια. Ήδη, οι πρώτες χοντρές σταγόνες της βροχής χτυπούσαν τα παντζούρια του πανδοχείου. «Ήλιος και ούριος άνεμος, λοιπόν! Ενώ το άρμα του Θωρ σε λίγο θα 'ναι πάνω από τα κεφάλια μας! Μ'αρέσει το θράσος σου, μαυρομάλλη».

«Με λένε Θόρντις Ίβαρσον».

Τα μεγάλα γκρίζα μάτια του βίκινγκ σοβάρεψαν και πάγωσαν. «Τότε βρες μια γωνιά να περάσεις τη νύχτα, Θόρντις Ίβαρσον, κι αύριο με το ξημέρωμα θα δούμε τι σόι ρουνικός μάγος είσαι». Κι ύστερα ξανάρχισε να πίνει και να χαϊδολογάει την χοντρή ξανθιά πόρνη που είχε στα γόνατά του.

Ο Γκούνταρ πέρασε τη νύχτα στο σταύλο του

πανδοχείου. Τυλιγμένος με τον μανδύα του προσπαθούσε να μην σκέφτεται τη βαριά νεροποντή που χτυπούσε την οροφή και τις λιμνούλες που σχημάτιζαν γύρω του τα νερά της βροχής που περνούσαν από τα ανοίγματα των δοκαριών. Το ταμπού που του είχε επιβάλλει ο σαμάνος που τον δίδαξε τα μυστικά των ρούνων ήταν πολύ βαρύ. Δεν έπρεπε ποτέ να ρωτήσει τους ρούνους για τον εαυτό του, παρά μονάχα μέχρι του σημείου που το μέλλον του ήταν παράλληλο με εκείνο των ανθρώπων για τους οποίους έκανε τις μαντείες του. Έτσι, δεν τολμούσε να ρωτήσει τους ρούνους τι θα γινόταν αν αύριο ο Γκούνταρ αρνιόταν να τον πάρει μαζί του. Τελικά, η κούραση του νίκησε την αγωνία του, τα βλέφαρά του βάρυναν, κι αποκοιμήθηκε.

Ξύπνησε από τα κρωξίματα των γλάρων. Άνοιξε τα μάτια, τέντωσε το κορμί και κοίταξε γύρω του. Οι ακτίνες του πρωινού καλοκαιριάτικου ήλιου σχημάτιζαν στήλες από σκόνη που χόρευαν μέσα στο μισοσκόταδο του σταύλου. Πήγε ως την πόρτα και κοίταξε έξω. Η καταιγίδα είχε περάσει, κι η θάλασσα αναδευόταν μόνο από μια απαλή αύρα.

Ο Γκούνταρ ήταν ήδη στην αποβάθρα κι έδινε διαταγές στους αγουροξυπνημένους άνδρες του για την αναχώρηση του πλοίου. Μόλις είδε τον Θόρντις να τον πλησιάζει, σταμάτησε να φωνάζει και άρχισε να τον περιεργάζεται, λες και τον έβλεπε για πρώτη φορά.

«Τελικά, είχες δίκιο, μαυρομάλλη. Αν εκτός από τους ρούνους ξέρεις και πώς να τραβάς κου-

πί, βρήκες το πλοίο που θα σε περάσει στην Αγγλία».

Ο Θόρντις στραβομουτσούνιασε. Δεν είχε καμιά διάθεση να καθίσει στο κουπί, αλλά δεν ήταν ώρα για να παζαρέψει. Κούνησε το κεφάλι καταφατικά.

«Πέρνα, λοιπόν. Βολέψου στο τέταρτο δεξί κουπί, πίσω απ' τον Χόρικ το Σεληνιασμένο. Ο φίλος του ο Ούλφ βρέθηκε στο δρόμο ενός εγγλέζικου κονταριού και τώρα η θέση και το μπαούλο του είναι άδεια».

Ο Θόρντις ανέβηκε τη σανίδα και πέρασε στη θέση που του είχε δείξει ο Γκούνταρ. Όπως τα περισσότερα πλοία των βίκινγκ, έτσι κι αυτό δεν είχε πάγκους για τους κωπηλάτες, αλλά μόνο μικρά μπαούλα που χρησίμευαν ταυτόχρονα για καθίσματα και για χώρος αποθήκευσης των λιγοστών υπαρχόντων του κάθε μέλους του πληρώματος. Ο Χόρικ ο σεληνιασμένος ήταν ήδη καθισμένος στη θέση του και λαγοκοιμόταν, μεθυσμένος ακόμα από το προηγούμενο βράδυ. Ήταν ένας μικρόσωμος άντρας, που το μισόγυμνο σώμα του ήταν σχεδόν ολόκληρο σκεπασμένο με τατουάζ. Ο Θόρντις απέφευγε όσο μπορούσε τις σχέσεις του με τους Σεληνιασμένους, την ειδική αυτή κάστα των πολεμιστών που είχαν την ικανότητα να προκαλούν στον εαυτό τους μια παράφρονη μανία στη διάρκεια της μάχης. Είχε γνωρίσει πολλούς ανθρώπους που έπαιρναν όρκο ότι είχαν δει σπαθιά και τσεκούρια να σπάνε πάνω στο γυμνό κορμί ενός σεληνιασμένου, την ώρα που εκείνος αφρίζοντας σκόρπιζε γύρω του το θάνατο. Τέτοιες ώρες, εχθροί και φίλοι προσπαθούσαν να βρίσκονται μακριά του, γιατί μέ-

σα στην παραφροσύνη του δεν μπορούσε να ξεχωρίσει ανάμεσα στους δυο.

Παρ' όλο που ο Χόρικ ήταν ένα κεφάλι πιο κοντός από τον ίδιο, ο Θόρντις δεν αμφέβαλλε πως οι υπόλοιποι από το πλήρωμα θα πρέπει να είχαν κάποιο σοβαρό λόγο για να περνούν πάνω απ' τα τεντωμένα πόδια του κοιμισμένου άντρα με τόσο μεγάλη προσοχή.

Όταν οι τελευταίες προμήθειες φορτώθηκαν, ο Γκούνταρ ανέβηκε τελευταίος πάνω στο πλοίο, πήγε μέχρι την πλώρη κι εκεί απευθύνθηκε στους συγκεντρωμένους άνδρες του.

«Η πρώτη μας επιδρομή στις ακτές της Αγγλίας πήγε καλά. Άκουσα πολλούς από εσάς να παραπονιέστε που ξαναφεύγουμε αμέσως, όμως το καλοκαίρι δεν πρόκειται να κρατήσει για πάντα. Κρατήστε την όρεξή σας για τις παγωμένες νύχτες του χειμώνα, που ο καθένας θα απολαμβάνει τα όσα κέρδισε στη ζεστασιά του σπιτιού του ή κάποιου καπηλιού. Οι Σάξονες άποικοι είναι δουλευταράδες, οι σοδιές τους είναι καλές και τα παιδιά τους όμορφα. Αν καταφέρουμε να κάνουμε δυο ταξίδια ακόμα μέχρι που η θάλασσα να παγώσει, θα κερδίσουμε πολλά».

Σταμάτησε για μια στιγμή να μιλάει και τα μάτια του έπεσαν πάνω στον Θόρντις. «Έχουμε μαζί μας έναν καινούργιο, τον Θόρντις Ίβαρσον. Φαίνεται πως ξέρει τους ρούνους και, παρότι εγώ δεν προσκυνώ κανένα θεό, δεν αμφιβάλλω για τις δυνάμεις τους. Αν μπορεί να μας προβλέπει τον καιρό και να βρίσκει τα πιο πλούσια κι αφύλαχτα πλοία, θα έρθει μαζί μας μέχρι την Αγγλία. Αν πάλι λέει τις μαντείες του στην τύχη, θα δούμε κατά πόσο οι ρούνοι του μπορούν να

τον σώσουν από την κοιλιά των ψαριών».

Σ' αυτά τα λόγια όλοι ξέσπασαν σε τρανταχτά γέλια. Ο Χόρικ γύρισε και μουρμούρησε κάτι ανάμεσα σε βαριά ρεψίματα, χτυπώντας του τον ώμο. Δεν υπήρχε καιρός για άλλες φιλοφρονήσεις. Ο άνεμος δεν ήταν αρκετός για να φουσκώσει τελείως το πανί, κι έτσι έπιασαν τα κουπιά. Η ακτή έσβησε αργά πίσω τους.

Παρ' όλο που το κορμί του Θόρντις ήταν αρκετά γεροδεμένο, σύντομα κατάλαβε πως η δουλειά του κωπηλάτη απαιτούσε δύναμη σε μύες που ποτέ πριν δεν είχε ζορίσει. Όταν μετά από τρεις ώρες ο άνεμος δυνάμωσε και μάζεψαν τα κουπιά, ένιωθε κάθε σπιθαμή του κορμιού του να πονά αφόρητα. Ωστόσο, πίεσε τον εαυτό του να σηκωθεί όρθιος και να κάνει μια απόπειρα να γνωριστεί με τα υπόλοιπα μέλη του πληρώματος.

Το πλοίο είχε ένα πλήρωμα τριάντα πέντε ανδρών, μαζί με τον καπετάνιο. Η κάθε πλευρά του είχε οκτώ κουπιά, που στις περιόδους της άπνοιας επανδρώνονταν από δυο βάρδιες που άλλαζαν κάθε τέσσερις ώρες. Σε περιπτώσεις ανάγκης, όπως όταν πρόκειτο να κυνηγήσουν κάποιο εμπορικό, οι άντρες κάθονταν στα κουπιά δυο-δυο.

Οι μόνοι που φαίνονταν απαλλαγμένοι από την αγγαρία της κωπηλασίας ήταν ο Γκούνταρ, ο Όζουρ ο τιμονιέρης, κι ο Ίνγκολφ, ο γέρος με τα σκουλαρίκια που ο Θόρντις τον είχε δει την προηγούμενη μέρα να παζαρεύει τα βαρέλια με τη μπύρα. Ήταν ένας βετεράνος βίκινγκ κι ο

Γκούνταρ έδειχνε να δίνει μεγάλη σημασία στις συμβουλές του.

Το ταξίδι συνεχίστηκε για τρεις μέρες χωρίς κανένα ιδιαίτερο συμβάν. Ο άνεμος, όπως είχε προβλέψει ο Θόρντις, ήταν ούριος, και τα κουπιά χρειάζονταν μόνο λίγες ώρες κάθε απόγευμα, όταν ο αέρας έπεφτε. Η ζωή μέσα στο πλοίο ήταν ανιαρή, κι οι περισσότεροι φαίνονταν βυθισμένοι στις σκέψεις τους. Πού και πού μια παρέα έστηνε ένα παιχνίδι με ζάρια και κότσια που συνήθως κατέληγε σε άγριο καβγά. Ο Θόρντις έπιασε φιλία με τον Σουμαρλίντι τον Στραβοκάνη, έναν Ούνο που άγνωστο πώς είχε καταλήξει θαλασσινός, και περνούσε την ώρα του ακούγοντας τις διηγήσεις του από την ζωή της νιότης του στις στέππες της Ανατολής. Ο Χόρικ ο Σεληνιασμένος έδειχνε επίσης μια ιδιαίτερη συμπάθεια για τον Θόρντις. Ο νεαρός μάγος αγνοούσε πού οφειλόταν αυτή η στάση, αλλά παρ' όλα αυτά ένιωθε ασφάλεια, γιατί κανείς δεν τολμούσε να πειράξει τον προστατευόμενο του Χόρικ.

Το πρωί της τέταρτης μέρας, ο Στούρλα ο Πλατυπόδαρος, που ήταν σκαρφαλωμένος στο κατάρτι, φώναξε πως είδε πλοίο στον ορίζοντα. Ο Γκούνταρ έτρεξε στον Θόρντις και τον έπιασε από τον ώμο. «Ρίξε αμέσως τους ρούνους και πες μου αν το πλοίο είναι εύκολη και καλή λεία».

Ο Θόρντις δεν είχε καμιά διάθεση να ρίξει το τσούρμο των πειρατών πάνω σε ένα αθώο πλοίο, κι έτσι, αφού προσποιήθηκε πως διαβάζει τους ρούνους που άπλωσε στο πανί μπροστά του, σήκωσε το βλέμμα προς τους άντρες που είχαν συγκεντρωθεί γεμάτοι περιέργεια γύρω του. «Το πλοίο έχει πολλούς άντρες, κι ένα μηχανισμό

που ρίχνει ελληνική φωτιά».

Ο Γκούντερ κοίταξε σκεπτικός το πλοίο που κάθε στιγμή απομακρυνόταν και περισσότερο από κοντά τους. Ο Ίνγκολφ μουρμούρισε πως ήξερε το Άνζουρ για ρούνο του αέρα κι όχι της φωτιάς, αλλά δεν επέμεινε περισσότερο. Άλλωστε, κανείς δεν είχε μεγάλη όρεξη για μια αμφίβολη θαλάσσια σύγκρουση, τη στιγμή που τους περίμενε πολύ πιο εύκολη λεία στις ακτές της Αγγλίας. Τελικά, ο Γκούνταρ έκανε μια χειρονομία βαριεστημάρας και, βλαστημόντας, ξαναγύρισε στη θέση του στην πλώρη.

Το απομεσήμερο, ο Θόρντις ξύπνησε από μια παράξενη δυσφορία. Η θάλασσα είχε κωπάσει κι ο αέρας είχε πέσει εντελώς. Βιαστικά, έκανε λίγο χώρο δίπλα του, και μετά από μια γρήγορη και θερμή προσευχή στους θεούς, έρριξε τους ρούνους. Το Λαγκού εμφανίστηκε ανάμεσα στο Χάγκαλ και το Κεν ανεστραμμένο. Το αίμα του πάγωσε. Η καταιγίδα που θα ερχόταν θα πρέπει να ήταν τρομερή. Έτρεξε στην πλώρη, εκεί που ο Γκούνταρ είχε τη δική του προσωπική γωνιά, απλά ένα κομμάτι καρίνας λίγο μεγαλύτερο απ' αυτό των άλλων ανδρών. Τον ταρακούνησε.

Ο γιγαντόσωμος Βίκινγκ τον τράβηξε κάτω, έτσι που ο Θόρντις έχασε την ισορροπία του και σωριάστηκε δίπλα του. Την επόμενη στιγμή, το κοφτερό μαχαίρι του Γκούνταρ χάιδευε το λαιμό του.

«Τι συμβαίνει, μαυρομάλλη;»

«Έρχεται μεγάλη καταιγίδα. Ειδοποίησε τους άντρες σου να κατεβάσουν το πανί».

Ο βίκινγκ κοίταξε τον ορίζοντα γύρω του. Ήταν ακόμα καθαρός, αλλά μπορούσε να διακρίνει ένα ελαφρό κοκκίνισμα του ουρανού προς το νότο. Μύρισε τον αέρα και μετά πετάχτηκε όρθιος κι άρχισε να μουγκρίζει διαταγές.

Τρεις άντρες κατέβασαν το μεγάλο τετράγωνο πανί, κι όλο το πλήρωμα βάλθηκε να προετοιμάσει το πλοίο για τον ερχομό της καταιγίδας. Μερικοί ασφάλισαν τα βαρέλια με το νερό και τις προμήθειες, ενώ οι περισσότεροι ασχολήθηκαν με το δέσιμο του πανιού στους αρμούς του πλοίου, έτσι ώστε να απλωθεί πάνω απ' όλη την καρίνα δημιουργόντας μια προστατευτική τέντα.

Μέχρι να τελειώσουν αυτές οι δουλειές, ο μισός ουρανός είχε πάρει ένα αγριεμένο βαθυκόκκινο χρώμα, ενώ ο ήλιος έλαμπε στο χείλος του ορίζοντα, θαμπός σαν το μάτι ετοιμοθάνατου γέρου. Οι άντρες, χωμένοι μέσα στο μισοσκόταδο που δημιουργούσε το καραβόπανο από πάνω τους, κοιτούσαν ο ένας τον άλλο με ανήσυχα μάτια. Ακόμα κι ο πιο σκληρός βετεράνος απ' αυτούς, δεν μπορούσε να αντιμετωπίσει με απάθεια μια καταιγίδα στη μέση του πελάγους.

Τα κύματα μεγάλωναν χωρίς να αφρίζουν, κάνοντας τη θάλασσα να μοιάζει μ' ένα τσουκάλι λάδι που το ταρακουνούσαν κάποια τεράστια χέρια. Το πρώτο μουγκρητό της καταιγίδας ακούστηκε από μακριά, σαν βρυχηθμός κάποιου γιγάντιου θαλασσινού ζώου. Ο Θόρντις είδε πολλούς από τους σκληροτράχηλους άντρες γύρω του να κάνουν το σημάδι του Σφυριού πάνω στο στήθος τους και να προσεύχονται μέσα απ' τα δόντια τους. Το φως του ήλιου που έδυσε το αντικατέστησε το απόκοσμο φως της λάμψης των αστραπών. Η πρώτη ριπή του ανέμου συντάραξε το κα-

ραβόπανο και μαζί της ήρθαν οι πρώτες σταγόνες της βροχής. Το πλοίο άρχισε να σκαμπανεβάζει, μικρό και εύθραυστο σαν αυγό που κάποιος είχε ρουφήξει αφήνοντας μόνο το τσόφλι του.

Τα κύματα χτυπούσαν μανιασμένα τα πλευρά του σκαριού και έμπαιναν από τα ανοίγματα στην κουπαστή. Αυτό κράτησε για το διάστημα που μια φοβισμένη καρδιά κάνει να χτυπήσει εκατό φορές, και μετά όλοι ένιωσαν το πλοίο να ανεβαίνει από μια τρομερή δύναμη. Το κύμα που καβαλούσε ήταν τεράστιο. Έφτασε την κορυφή του, ταλαντεύτηκε για μια στιγμή στο μανιασμένο αφρό που είχε δημιουργηθεί εκεί, και μετά άρχισε να βυθίζεται στην απύθμενη υδάτινη χαράδρα που είχε δημιουργηθεί πίσω του.

Ο Θόρντις έβγαλε το σουγιά του και άρχισε να χαράζει στα τυφλά ένα ρουνικό δεσμό πάνω στο ξύλο της σανίδας δίπλα του, ενώ από μέσα του ψέλλιζε μια προσευχή στον Νιορντ να τους λυπηθεί και στον Θώρ να κάνει την καταιγίδα να σωπάσει.

«Ο Εγκίρ κι η Ραν[6] θα μας πάρουν στα υποβρύχεια παλάτια τους!» φώναξε ο Άσλακ, ένας βλογιοκομμένος ξανθός νεαρός. «Ποτέ μας δεν θα δούμε τη Βαλχάλα!»

Ο Γκούνταρ του έδωσε μια τόσο δυνατή γροθιά που τον άφησε ματωμένο και μισοαναίσθητο. «Βγάλτε όλοι το σκασμό! Είναι μια καταιγίδα όπως όλες οι άλλες! Μέχρι το ξημέρωμα θα έχει κοπάσει! Μπγιόρν! Τράβα να βοηθήσεις τον Όζουρ στο πηδάλιο!»

Ο Θόρντις τόλμησε να βγάλει το κεφάλι του έξω από το καραβόπανο τη στιγμή που ένα ακό-

μα πανύψηλο κύμα τους σήκωνε στην κορυφή του. Τα μάτια του γούρλωσαν, καθώς του φάνηκε πως διέκρινε ανάμεσα στα σύννεφα μια τεράστια μορφή που μαστίγωνε τη θάλασσα με ένα μαστίγιο καμωμένο από γλώσσες αστραπής. Το σκούρο πρόσωπο, που θα μπορούσε να είναι απλά ένα είδωλο της φαντασίας του καμωμένο από σύννεφα, στράφηκε προς το μέρος του. Ο Θόρντις έχωσε το κεφάλι μέσα στο καραβόπανο, τη στιγμή που ένας κρότος που έπνιξε όλους τους άλλους βούλωσε τα αυτιά τους, ακολουθούμενος από ένα απειλητικό τρίξιμο που συντάραξε το πλοίο. Πριν καταλάβουν τι είχε συμβεί, το κεραυνοβολημένο κατάρτι έπεσε με πάταγο πάνω στο κατάστρωμα, συνθλίβοντας όσους άντρες βρήκε από κάτω του και στη συνέχεια κατρακύλισε στη θάλασσα.

Τα βογγητά των πληγωμένων και των ετοιμοθάνατων ανακατώθηκαν με την αντάρα της θάλασσας και τα μπουμπουνητά των κεραυνών. Όσοι ήταν πιο κοντά τους, προσπάθησαν να βοηθήσουν, αλλά οι υπόλοιποι είχαν λουφάξει στις θέσεις τους και περίμεναν τρέμοντας να περάσει το κακό. Ο Θόρντις άκουσε κάποιον λίγα μέτρα πιο πέρα να παρακαλάει το Λευκό Χριστό να τον σώσει και να υπόσχεται πως αν βγει στη στεριά ζωντανός θα αφήσει τους ξυρισμένους παπάδες του να τον βαφτίσουν. Ο Ούνος πίσω του έλεγε κάποια ακατάληπτα λόγια στη μητρική του γλώσσα.

Κάποιος κοντά στην πλώρη έλεγε πως ο μαυρομάλλης μάγος τους είχε φέρει γρουσουζιά κι έπρεπε να τον πετάξουν στη θάλασσα, αλλά κάποιος άλλος, πιο λογικός, του θύμισε πως αν δεν

τους είχε ειδοποιήσει αυτός, θα ανήκαν τώρα στα πληρώματα των πνιγμένων, που επάνδρωναν τα υποβρύχια πλοία του Εγκίρ.

Κανείς απ' όσους ήταν μέσα στο πλοίο δεν ήξερε να πει πόσες ώρες κράτησε η καταιγίδα. Ένα ελαφρό γκριζάρισμα του σκοταδιού πάνω από το καραβόπανο που ήρθε, χάθηκε και ξανάρθε, τους είπε πως ίσως είχε περάσει μια ολόκληρη μέρα και μια νύχτα και είχε πάλι ξημερώσει. Κάποια στιγμή, συνειδητοποίησαν πως η θάλασσα είχε πάψει πια να λυσσομανάει όπως πριν κι ο αέρας είχε κάπως πέσει. Βγάζοντας τα κεφάλια από το καραβόπανο, είδαν πως κύματα τους είχαν παρασύρει κοντά στις γκρίζες ακτές μιας άγνωστης γης.

Το επόμενο πράγμα που πρόσεξαν ήταν πως τα κύματα άφριζαν κι έσκαγαν σε κάποιο σημείο κάπου τριακόσια μέτρα από την ακτή. Το πλοίο παρασυρόταν από τον άνεμο προς τα εκεί.

«Το πηδάλιο όλο δεξιά!» φώναξε ο Γκούνταρ.

Ο Όζουρ έρριξε όλο το βάρος του πάνω στην ξύλινη λαγουδέρα, αλλά ήταν πια πολύ αργά για να αποφύγουν τους ύφαλους. Με έναν ανατριχιαστικό θόρυβο, το δεξιό μέρος της καρίνας ξήλωσε και το νερό άρχισε να μπαίνει από ένα ρήγμα μήκους κάπου δύο μέτρων.

«Ρίξτε τα κουπιά στη θάλασσα! Τραβάτε με όλη σας τη δύναμη!» φώναξε ο Γκούνταρ. «Οι υπόλοιποι, φέρτε δοχεία κι αρχίστε να αδειάζετε τα νερά!»

Το πλοίο τελικά κατάφερε να κρατηθεί στην επιφάνεια. Οι συνδυασμένες προσπάθειες των κωπηλατών και των ανδρών με τα δοχεία, έφεραν το πλοίο μισοβυθισμένο αλλά σχετικά ακέραιο, στα ρηχά νερά. Πηδώντας όλοι έξω, κατάφεραν να το σύρουν πάνω στα χοντρά γκρίζα βότσαλα της ακτής κι ύστερα σωριάστηκαν αγκομαχώντας δίπλα του, σε όποιο σημείο στεκόταν ο καθένας.

Αρκετή ώρα αργότερα, οι πιο δυνατοί σηκώθηκαν κι άρχισαν να ελέγχουν τις ζημιές και τις απώλειες. Μέσα στην καρίνα βρήκαν τα τσακισμένα κορμιά του Βίγκφους, του Γκιζούρ, του Άσλακ, του Ούνι του Αλογομούρη και του Κολ. Μετά από ένα σύντομο προσκλητήριο, ανακαλύφθηκε πως έλειπαν ακόμα ο Στάινκελ, ο Τόστι ο Διχαλογένης και ο Ράγκναρ. Ο Βάλγκαρντ είχε σπάσει πολύ άσχημα το πόδι του, ο Χέρολφ πρέπει να είχε αρκετά ραγισμένα πλευρά, κι ένα σπασμένο σανίδι είχε διαπεράσει τον Χρουτ το Μακρυλαίμη κάτω από την κοιλιά. Ο γέρο Ίνγκολφ έμεινε εκεί που ήταν ξαπλωμένος και δεν αναδεύτηκε ακόμα κι όταν ο Γκούνταρ τον γύρισε ανάσκελα με τη μύτη της μπότας του. Είχε γλιτώσει την καταιγίδα, αλλά τελικά η καρδιά του τον είχε προδώσει.

Ο απολογισμός των ζημιών δεν ήταν πιο ευοίωνος. Τα δυο από τα τρία βαρέλια του νερού είχαν σπάσει και αδειάσει, ενώ ακόμα και το περιεχόμενο του τρίτου είχε πάρει μια γλυφή γεύση. Πολλές προμήθειες είχαν χαθεί στη διάρκεια της καταιγίδας, αλλά ευτυχώς, όσες είχαν γλιτώσει είχαν διατηρηθεί σχεδόν ανέπαφες μέσα στα λαδωμένο ασκιά που τις φύλαγαν.

Το ίδιο το πλοίο φαινόταν να έχει πάθει πολλές αβαρίες, αλλά με σκληρή προσπάθεια ίσως κατόρθωναν να το επιδιορθώσουν αρκετά για να

τους μεταφέρει ως το πλησιέστερο λιμάνι. Το ποιο θα ήταν αυτό το λιμάνι, κανείς δεν μπορούσε να το ξέρει, αφού ήταν άγνωστο το πόσο μακριά και προς ποια κατεύθυνση τους είχε παρασύρει η καταγίδα.

Κάπου εκατό μέτρα από την άκρη της θάλασσας, άρχιζε ένα περίεργο σκοτεινό δάσος, με δέντρα καχεκτικά και σκελετωμένα, μισοξεραμένα από τον άνεμο και την αλμύρα της θάλασσας. Ο Γκούνταρ πρόσταξε πέντε άνδρες, μαζί και τον Θόρντις, να πάνε μέχρι εκεί και να φέρουν ξύλα ώστε να ανάψουν μια φωτιά, βλέποντας ταυτόχρονα αν μπορούσαν να διακρίνουν τίποτα πέρα από τις παρυφές του δάσους.

Το ξύλο των δέντρων ήταν τόσο εύθραυστο, που τα κλαριά τους έσπαγαν με ένα απλό τράβηγμα. Παρά τη μαθητεία του κοντά στο σαμάνο δάσκαλό του, ο Θόρντις δεν μπορούσε να αναγνωρίσει την ποικιλία τους.

Γύρισαν πίσω, φορτωμένοι ο καθένας με μια αγκαλιά ξύλα. Τα σώριασαν στην παραλία και μετά από πολλές προσπάθειες με τα βρεγμένα τσακμάκια τους, κατόρθωσαν να ανάψουν μια φωτιά. Ο Γκούνταρ έβαλε να φέρουν μπροστά του τις προμήθειες και το νερό.

«Μέχρι να μάθουμε αν αυτή η περιοχή κατοικείται, ή αν έχει κυνήγι και νερό, θα μοιραστούμε ό,τι έχουμε με την πιο μεγάλη προσοχή. Αλλοίμονο σ' εκείνον που θα βρω να βάζει χέρι στο φαγητό ή το βαρέλι! Θα του ανοίξω το κεφάλι στα δύο, από το κούτελο μέχρι το σαγόνι!»

Οι άντρες μπήκαν στη σειρά, και πήραν ο καθένας από ένα μικρό κομμάτι παστό κρέας και

μια χούφτα ξερά μούρα και καρύδια. Είχαν όλοι καθίσει γύρω από τη φωτιά και μασουλούσαν κακόκεφα, όταν ο Φίνγκριμ ο Γερακομάτης σήκωσε το κεφάλι και φώναξε: «Κάποιος έρχεται προς τα 'δω!»

Όλοι γύρισαν το βλέμμα προς το μέρος που έδειχνε, ενώ τα χέρια των περισσότερων πήγαν στα όπλα τους. Από το βάθος της παραλίας, μια ψηλή μορφή ερχόταν προς το μέρος τους. Βλέποντας πως δεν την ακολουθούσαν άλλοι, οι άνδρες ησύχασαν και περίμεναν να πλησιάσει τη φωτιά.

Ήταν ένας πανύψηλος, ξερακιανός γέρος, που τα μακριά γκρίζα γένια και τα μπλεγμένα μαλλιά του ανέμιζαν στον άνεμο. Φορούσε φθαρμένα και χοντροκαμωμένα ρούχα, κι είχε στην πλάτη του ένα χιλιομπαλωμένο μανδύα. Ένα ξεφτισμένο πλατύγυρο καπέλο σκίαζε το μεγαλύτερο μέρος του προσώπου του, έτσι ώστε το μόνο που ξεχώριζε από κάτω του ήταν η αετίσια μύτη του κι ένα μάτι που αστραποβολούσε στο φως της φωτιάς. Το κορμί του ήταν κάπως σκυφτό, και στηριζόταν σ' ένα ροζιασμένο ξύλινο μπαστούνι.

«Περισσεύει λίγο φαγητό και για μένα, αφεντάδες μου;» είπε ο γέρος με μια φωνή απρόσμενα σταθερή και καθαρή για την ηλικία του.

«Και ποιος είσαι εσύ που θες να μοιραστείς τα υπάρχοντά μας μαζί μας;» ρώτησε αγριεμένα ο Γκούνταρ, μασουλώντας ένα κομμάτι κρέας τριπλάσιο απ' αυτό που είχε δώσει στους άλλους.

«Ένας φτωχός οδοιπόρος που έχει να δει άν-

θρωπο και να βάλει μπουκιά στο στόμα του εδώ και τρεις μέρες».

«Τρεις μέρες, ε; Ακόμα ένας λόγος για να μην πάρεις αυτό που ζητάς. Πρέπει να 'χουμε δυνάμεις για να επισκευάσουμε το πλοίο και να φύγουμε απ' αυτόν τον ερημότοπο». Κοίταξε τον ουρανό και τα γκρίζα σύννεφα που συνέχιζαν να τον σκεπάζουν.

«Δεν σε ρωτώ ούτε καν πού βρισκόμαστε, για να μη σου χρωστάω καμιά χάρη. Μόλις ξαστερώσει, θα βρω το Μάτι του Φένρις[7] και θα καταλάβω μόνος μου πόσο βόρεια έχουμε παρασυρθεί».

«Δεν είναι καλό να διώχνεις κάποιον που σου ζητά βοήθεια», είπε αργά ο γέρος, κι η σκιά στο μισό του πρόσωπο φάνηκε να γίνεται ακόμα πιο σκοτεινή. «Είναι ενάντια στο νόμο των θεών».

Ο Γκούνταρ έφτυσε στα χαλίκια. «Έμαθα να στηρίζομαι στο σπαθί μου και στο μυαλό μου, κι όχι στους θεούς. Ποτέ δεν προσευχήθηκα στον Όντιν ή στο Θωρ, κι όμως, είμαι ακόμα ζωντανός. Τώρα, πάρε δρόμο, πριν χάσω την υπομονή μου μαζί σου».

Ο γέρος γύρισε την πλάτη και άρχισε να απομακρύνεται. Ο Θόρντις ένιωσε ένα κόμπο στο λαιμό. Κοίταξε το μισοφαγωμένο κομμάτι κρέας στα χέρια του και μετά πετάχτηκε όρθιος και έτρεξε ξοπίσω του. Οι άντρες γύρω από τη φωτιά γέλασαν τρανταχτά κι άρχισαν να τον κοροϊδεύουν.

Ο γέρος θα πρέπει να είχε περισσότερο γρήγορο βήμα απ' ότι είχε υπολογίσει ο Θόρντις, γιατί όταν τελικά τον έφτασε, ο νεαρός μάγος είχε λαχανιάσει. Ο παράξενος οδοιπόρος στα-

μάτησε και γύρισε το κεφάλι.

Ο Θόρντις κοίταξε πρώτα το σκιασμένο ξερακιανό πρόσωπο και μετά το κρέας και τα καρύδια που κρατούσε στις δυο παλάμες του. «Δεν είναι πολλά, παπούλη, αλλά είναι τα μόνα που έχω».

Ο γέρος άπλωσε το χέρι του, μακρυδάκτυλο και γεμάτο γαλάζιες φλέβες, και πήρε τα καρύδια από την αριστερή παλάμη του Θόρντις. Την ώρα που τον άγγιζε, ο νεαρός ένιωσε μια παράξενη και απροσδιόριστη δύναμη να του διαπερνά όλο το σώμα.

«Θόρντις, δεν ξεστράτησες από το νόμο των θεών, παρότι ζεις μέσα σ' ένα σκληρό κόσμο», είπε ο γέρος. Τα χείλη του απλά ψιθύριζαν, αλλά ο Θόρντις ένιωσε τη φωνή να του πλημμυρίζει το κεφάλι. «Και οι θεοί δεν εγκαταλείπουν όποιον τιμά αυτούς και τους συνανθρώπους του».

Ο Θόρντις δεν πρόλαβε να αναρωτηθεί πώς ο γέρος γνώριζε το όνομά του. Από την παραλία πίσω του, άγριες κραυγές και ουρλιαχτά τον έκαναν να γυρίσει.

Η περιοχή γύρω από τη φωτιά είχε γεμίσει σχήματα. Γιγάντια ανθρωπόμορφα πλάσματα είχαν πεταχτεί μέσα από το σκοτεινό δάσος και ρίχνονταν με βραχνούς λαρυγγισμούς στους ναυαγούς.

Παρ' όλο τον τρόμο του, ο Θόρντις ενστικτωδώς έκανε ένα βήμα προς το μέρος των συντρόφων του. Το χέρι του γέρου έπεσε βαρύ στον ώμο του και τον ακινητοποίησε. «Μείνε στη θέση σου, αν αγαπάς τη ζωή σου», του είπε. «Είναι καταδικασμένοι».

Ο Θόρντις έμεινε παρακολουθώντας αμίλητος το φοβερό θέαμα που ξετυλιγόταν μπροστά

στα μάτια του. Τα πλάσματα που είχαν επιτεθεί στο πλήρωμα του Θαλασσοδάρτη είχαν ύψος πάνω από τρία μέτρα και το παράξενα ασύμμετρο σώμα τους ήταν σκεπασμένο μόνο από ένα πυκνό σκούρο τρίχωμα. Για όπλα είχαν μακρυά κούτσουρα ή μυτερά λιθάρια, δυο φορές σαν το κεφάλι ενός ανθρώπου.

Οι βίκινγκς δεν είχαν καμιά ελπίδα. Εξαντλημένοι από την πολύωρη μάχη τους με τα κύματα, με λειψό οπλισμό, μέσα στο σκοτάδι και σε μια άγνωστη γη, άρχισαν να πέφτουν ένας ένας. Ο Θόρντις είδε τον Χόρικ να σεληνιάζεται και να ορμάει βγάζοντας αφρούς σε ένα τερατόμορφο πλάσμα που τα χέρια του έφταναν μέχρι τη γη. Πριν προλάβει να φτάσει κοντά του, το πλάσμα του έδωσε ένα πλάγιο χτύπημα με τον κορμό που κρατούσε. Το αριστερό μπράτσο του Χόρικ και αρκετά πλευρά του έγιναν θρύψαλλα. Ο σεληνιασμένος δεν φάνηκε να καταλαβαίνει τον πόνο. Σηκώθηκε πάλι όρθιος και όρμησε πάνω στον γίγαντα, κραδαίνοντας το τσεκούρι του με το δεξί χέρι. Το ρόπαλο κατέβηκε στο κεφάλι του και το μετέτρεψε σε μια άμορφη μάζα.

Ο Γκούνταρ πούλησε πολύ ακριβά το τομάρι του. Με το μεγάλο σπαθί του κατόρθωσε να ξεκοιλιάσει έναν από τους τεράστιους αντιπάλους του και να κόψει το χέρι ενός άλλου από τον καρπό, πριν ένας τρίτος του διαπεράσει το στήθος από πίσω με το πέτρινο θραύσμα που κρατούσε. Οι κρίκοι του αλυσσιδωτού του θώρακα πετάχτηκαν προς όλες τις κατευθύνσεις μαζί με έναν πίδακα αίματος. Ο Γκούνταρ κοίταξε με κάποια δυσπιστία την πέτρινη μύτη που προεξείχε από το στήθος του και μετά σωριάστηκε νεκρός.

Οι υπόλοιποι δεν είχαν καλύτερη τύχη. Μέσα σε λίγα λεπτά, η σφαγή είχε τελειώσει και οι νικητές έσκυψαν πάνω από τα κουφάρια των ηττημένων. Ο Θόρντις γύρισε το κεφάλι αλλού. Δεν ήθελε να δει τι τους έκαναν.

«Εσύ έβαλες να τους σκοτώσουν;» κατάφερε να ψελλίσει τελικά.

«Αυτό που τους σκότωσε ήταν η σκληρότητα κι αδιαφορία τους. Θα μπορούσες να είχες κι εσύ την ίδια τύχη, αν δεν μ' ακολουθούσες».

Ο Θόρντις συνειδητοποίησε πόσο κοντά βρίσκονταν στη σκηνή της σφαγής. «Κάποιος μπορεί να μας δει!»

«Μη φοβάσαι», του είπε ο γέρος. «Όσο είσαι πλάι μου, κανείς τους δεν μπορεί να σε διακρίνει».

Τότε, εντελώς ξαφνικά, το μυαλό του Θόρντις φωτίστηκε και κατάλαβε ποιος ήταν ο γέρος. Τα πόδια του έγιναν σαν νερό και το δέος τον έκανε να τρέμει περισσότερο απ' ότι ο φόβος που είχε νιώσει πριν λίγο. Έπεσε στα γόνατα χωρίς να κοιτάξει το γέρο πίσω του.

«Μεγάλε Πατέρα, δεν ήξερα... Ποτέ δεν περίμενα πως...»

«Αν με είχες αναγνωρίσει, τι αξία θα είχε η πράξη σου, Θόρντις Ίβαρσον;» απάντησε ο Όντιν, με τη βαριά, μελωδική φωνή του. «Είσαι ένας άξιος και πιστός άντρας και οι Νόρνες θέλησαν να βρίσκομαι στο Γιότουνχάιμ[8] και να δω το ναυαγισμένο πλοίο σας, λίγη ώρα πριν επιτεθούν οι γίγαντες».

Ο Θόρντις ήταν έκπληκτος και το μυαλό του προσπαθούσε να συλλάβει τα όσα του έλεγε ο Πατέρας των Θεών. «Είμαστε στο Γιότουνχάιμ;

Μα, πώς είναι δυνατόν;»

Ο Όντιν αναστέναξε. «Είναι πράγματι πιο δύσκολο απ' ότι πιστεύεις. Κάθε μέρα, τα ανοίγματα ανάμεσα στη Μίντγκαρντ[9] και τους άλλους κόσμους της Πλάσης κλείνουν όλο και περισσότερο. Η εξάπλωση της λατρείας του Λευκού Χριστού επιβαρύνει ακόμα περισσότερο αυτή την κατάσταση. Η καταιγίδα φαίνεται πως δημιούργησε ένα από τα σπάνια ρήγματα ανάμεσα στους κόσμους και σας πέρασε στη Χώρα των Γιγάντων. Το κακό είναι πως ακόμα πιο δύσκολο είναι να καταφέρεις να βγεις».

«Μα, άρχοντά μου, εσύ, με τη δική σου δύναμη...»

Ο Όντιν χαμογέλασε πικρά. «Εδώ, στη χώρα των ορκισμένων εχθρών των Θεών κι ολόκληρης της πλάσης, οι δυνάμεις μου είναι πολύ πιο λίγες απ' ό,τι νομίζεις. Ακόμα κι ο γιος μου ο Θωρ, δεν μπορεί να περπατήσει άφοβα στο Γιότουνχάιμ. Λυπάμαι, αλλά για λόγους που δεν μπορώ να σου εξηγήσω, μου είναι αδύνατον να σε πάρω μαζί μου».

«Δηλαδή, θα μείνω για πάντα εδώ;»

«Η δύναμη της γνώσης δεν περιορίζεται σε κανένα κόσμο και σε καμιά διάσταση», είπε ο γκριζομάλλης μονόφθαλμος θεός. Εγώ, που κρεμάστηκα εννιά μερόνυχτα από το Γίγκντραζιλ και πρόσφερα το ένα μάτι μου στον Μίμιρ για μια γουλιά απ' το Νερό της Γνώσης, μπορώ να σε βεβαιώσω γι' αυτό. Γύρνα και κοίταξέ με».

Ο Θόρντις γύρισε το κεφάλι. Η εμφάνιση του Όντιν δεν είχε αλλάξει, αλλά το μεγαλείο του θεού διαπερνούσε σαν κοντάρι την καρδιά του.

«Σε μια σπηλιά, τρεις μέρες δρόμο απ' αυτό

το σημείο», είπε ο Όντιν, «υπάρχει μια από τις ελάχιστες μόνιμες πύλες ανάμεσα στο Γιότουνχάιμ και τη Μίντγκαρντ. Η πύλη φυλάγεται από δυο αδελφούς γίγαντες, τον Στουρμ και τον Άνγκαρ. Αν βρεις τον τρόπο να τους περάσεις, με το μυαλό σου ή με τη βία, θα ανακαλύψεις στην άλλη άκρη της σπηλιάς τους ένα πέρασμα που θα σε βγάλει στα βουνά του Τρόντελαγκ, στη Νορβηγία».

Η ψυχή του Θόρντις γέμισε αμφιβολία. «Και πώς θα καταφέρω να φτάσω μέχρι εκεί;»

«Με υπομονή, θάρρος και μεγάλη προσοχή», του απάντησε ο Θεός. «Μπορώ να σου προσφέρω κάτι που θα σε βοηθήσει. Δώσε μου το σπαθί σου».

Ο Θόρντις έβγαλε από το θηκάρι του το απλό λιτό σπαθί που του είχαν δώσει όταν ανέβηκε στο πλοίο. Ο Όντιν έπιασε με το αριστερό του χέρι τη λαβή και πέρασε τον δεξιό του δείκτη πάνω από το μέταλλο της λεπίδας. Όταν τράβηξε το χέρι του, λες και σκαλισμένοι με πυρωμένο σουβλί, υπήρχαν εκεί τρεις ρούνοι: Το Τιρ, το Ουρ και το Θορν. Ύστερα, ο θεός έκανε κάτι που ο Θόρντις ποτέ δεν θα περίμενε. Τρύπησε το δάκτυλό του με τη μύτη του σπαθιού και άλειψε τους ρούνους με το ίδιο του το αίμα. Οι πορφυρές σταγόνες κύλισαν σαν μικρά υγρά ρουμπίνια μέσα στις αυλακιές, και την άλλη στιγμή στερεοποιήθηκαν κάνοντας τους ρούνους να μοιάζουν με τρία περίτεχνα λειασμένα πετράδια.

Ο Θόρντις έχωσε το πρόσωπό του μέσα στα χέρια του. «Μεγάλε Πατέρα, η τιμή αυτή είναι πολύ μεγάλη για μένα!»

«Θόρντις», αναστέναξε ο Όντιν. «Κανείς θε-

ός δεν μπορεί να ισχυριστεί πως έχει πολλούς αληθινούς πιστούς, αλλά οι δικοί μου λιγοστεύουν μέρα με τη μέρα. Ο κόσμος στρέφεται προς μια άλλη κοσμοθεωρία, κι ετοιμάζεται να αρνηθεί την ολότητα της δημιουργίας. Σε λίγα χρόνια, κανείς δεν θα νοιάζεται για τα δέντρα, για τα ζώα, για τα ποτάμια και τις θάλασσες. Οι εγκόσμιοι και οι πνευματικοί αρχηγοί των λαών θα τους λένε πως όλος ο κόσμος είναι φτιαγμένος μόνο για τον εκμεταλλεύονται οι άνθρωποι. Ποιος κυνηγός ζητάει πια συγνώμη από το ζώο που θα σκοτώσει και ποιος ξυλοκόπος από το δέντρο που κόβει; Οι νεράιδες και τα ξωτικά αποτραβιόνται από τα δάση και τα πνεύματα προστάτες των σπιτικών σιγοκλαίνε κάτω από τα κατώφλια γιατί κανείς δεν τους αφήνει πια ούτε ένα μικρό φρούτο για δώρο. Η ομορφιά του παλιού κόσμου σβήνει και μόνο οι Νόρνες ξέρουν αν ποτέ θα αναστηθεί. Πώς μπορώ, λοιπόν, εγώ, να αρνηθώ τρεις σταγόνες από το αίμα μου, σε κάποιον που ήταν πρόθυμος να πεινάσει για το χατήρι ενός φτωχού γέρου;»

Ο Θόρντις πήρε το σπαθί στα χέρια του. «Θα σε προστατέψει από κάθε πνεύμα χωρίς σάρκα και οστά και θα φανεί αληθινός σύντροφος την ώρα της μάχης», είπε ο Όντιν. «Ακολούθα την παραλία μέχρι να συναντήσεις την εκβολή ενός μαύρου ποταμού. Σ' εκείνο το σημείο, στρίψε αριστερά και ακολούθα τα νερά του για τρεις μέρες. Φρόντισε να μην ξεστρατίσεις, γιατί σ' ένα κόσμο χωρίς ήλιο και φεγγάρι, είναι πολύ εύκολο να χαθείς. Την τρίτη μέρα, θα δεις να υψώνεται μπροστά σου ένα βουνό που μοιάζει με κεφάλι δράκου. Η σπηλιά που σου είπα βρίσκεται στη

θέση του δεξιού ματιού».

«Θα ακολουθήσω τις οδηγίες σου κατά γράμμα, Μεγάλε Πατέρα», είπε ο Θόρντις, με μια νέα σιγουριά μέσα του.

«Και κάτι ακόμα», είπε ο θεός. «Μην ξεγελαστείς από την εμφάνιση κανενός κατοίκου αυτού του κόσμου. Δεν είναι όλα τα πλάσματα του Γιότουνχάιμ φριχτά στην όψη. Προσπάθησε να διακρίνεις πίσω από τη μάσκα».

Ο Όντιν γύρισε την πλάτη.

«Άρχοντα», τόλμησε να πει ο Θόρντις. «Θα σε ξαναδώ σ' αυτή τη ζωή, αν καταφέρω να γλιτώσω;»

«Ποιος μπορεί να ξέρει, Θόρντις Ίβαρσον; Ακόμα κι οι Νόρνες που υφαίνουν το πεπρωμένο του κόσμου, έχουν να λογοδοτήσουν στον Υπέρτατο Δημιουργό. Δεν είμαι σίγουρος αν κι αυτός ακόμα ξέρει τι θα φέρει το μέλλον. Πάντως, νομίζω πως κάποια στιγμή, θα πιούμε μαζί στη Βαλχάλα. Οι στρατιές των Θεών έχουν ανάγκη από ψυχές σαν τη δική σου».

Ο Θόρντις έκλεισε για μια στιγμή τα μάτια. Όταν τα άνοιξε, ο Όντιν είχε χαθεί.

Περπάτησε για αρκετές ώρες πάνω στα βότσαλα της παραλίας, μέχρι που ο ουρανός άρχισε να παίρνει ένα πιο άνοιχτό γκρίζο χρώμα. Ο Θόρντις υπέθεσε πως αυτή ήταν η «μέρα» του Γιότουνχάιμ και πως μ' αυτό τον τρόπο θα μπορούσε να μετρήσει την απόσταση που θα χρειαζόταν να διανύσει μέχρι να φτάσει στη σπηλιά.

Τελικά, άκουσε μπροστά του έναν ήχο νερού που δεν ήταν αυτός των μολυβένιων κυμάτων που έσκαζαν στην ακτή. Λίγο μετά, βρέθηκε στις

εκβολές του μαύρου ποταμού.

Παράξενες ιτιές, κρεμούσαν τα άχρωμα φύλλα τους πάνω από την κοίτη του. Ο Θόρντις έσκυψε και δοκίμασε με τη γλώσσα του το νερό. Ήταν πολύ παγωμένο, αλλά η μαυρίλα φαινόταν να προέρχεται από τις σκούρες κροκάλες του πυθμένα του ποταμού και όχι από το ίδιο το υγρό. Τουλάχιστον, δεν θα διψούσε στο ταξίδι του. Όσο για το φαγητό, είχε περάσει κι άλλες φορές αρκετές μέρες νηστικός.

Το Γιότουνχάιμ φαινόταν μια έρημη χώρα. Τις επόμενες δυο μέρες, τα μόνα ίχνη ζωής που συνάντησε, εκτός από τα καχεκτικά δέντρα, ήταν ένα κοπάδι από γιγάντια μαλλιαρά γίδια που κατέβηκαν να πιουν νερό στην άλλη όχθη του ποταμού κι ένα παράξενο πλάσμα που έμοιαζε με διασταύρωση αγριογούρουνου και αρκούδας, που όταν τον είδε του γρύλλισε απειλητικά, αλλά δεν του επιτέθηκε. Ο Θόρντις είχε αρχίσει να χαλαρώνει και να ελπίζει. Ίσως να μην χρειαζόταν καν να πολεμήσει τους γίγαντες στη σπηλιά. Δεν ήταν δυνατόν να κάθονται συνέχεια εκεί μέσα. Μπορεί να ήταν τυχερός και να έφτανε την ώρα που θα πήγαιναν να κυνηγήσουν.

Το βράδυ της δεύτερης μέρας, όταν ο μολυβένιος ουρανός σκεπάστηκε από βαθύ σκοτάδι, άρχισε να πέφτει ένα κρύο ψιλόβροχο. Ο Θόρντις ήταν έτοιμος να τυλιχτεί όσο καλύτερα μπορούσε στο μανδύα του και να υπομείνει στωικά το πέρασμα της νύχτας, όταν είδε μπροστά του ένα φως. Πλησίασε επιφυλακτικά και ανακάλυψε πως έβγαινε από το παράθυρο μιας καλύβας,

λίγα μέτρα μακρύτερα από την όχθη του ποταμού. Η πόρτα μισάνοιξε, και στο φως της φωτιάς εμφανίστηκε το λιγερό περίγραμμα μιας γυναικείας σιλουέττας.

«Οι νύχτες σ' αυτά τα μέρη είναι επικίνδυνες, οδοιπόρε», είπε μια βραχνή, αισθησιακή φωνή. «Έλα μέσα να μοιραστείς μαζί μου τη ζεστασιά της φωτιάς».

Ο Θόρντις γύμνωσε το σπαθί και πλησίασε διστακτικά την πόρτα. Η γυναίκα πισωπάτησε προς το εσωτερικό της καλύβας. «Δεν χρειάζεται να φοβάσαι, όμορφε ξένε», είπε η γυναίκα. «Μένω μόνη μου από τότε που πέθανε ο πατέρας μου».

Ο Θόρντις σταμάτησε στο κατώφλι και την κοίταξε προσεκτικά. Το πρόσωπό της ήταν πανέμορφο, και τα μαλλιά της κυλούσαν ξέπλεκα σαν ένας καστανός καταρράχτης στους ώμους της. Φορούσε μόνο ένα δερμάτινο φόρεμα που τη σκέπαζε από το λαιμό μέχρι τα γόνατα, κι έδενε με κορδόνια στους καρπούς, στους γοφούς και πάνω από τα πλούσια στήθη της.

«Έλα, λοιπόν; Φοβάσαι μια γυναίκα;»

Ο Θόρντις έρριξε μια γρήγορη ματιά στο εσωτερικό τής καλύβας. Την αποτελούσε ένα μόνο δωμάτιο, που στην άλλη άκρη του μια μεγάλη φωτιά έκαιγε στο τζάκι δίπλα σε ένα αχυρένιο στρώμα. Με εξαίρεση ένα ξύλινο τραπέζι, μερικά σκαμνιά και δυο κασέλες, το δωμάτιο ήταν εντελώς άδειο.

Έκλεισε την πόρτα πίσω του και την αμπάρωσε από μέσα. Σημάδεψε με το μυαλό του τη θέση του παράθυρου, ώστε αν χρειαζόταν να μπορέσει να πηδήξει μέσα από τη λαδωμένη μεμβράνη

που το έφραζε. Η γυναίκα έσκυψε πάνω από το τσουκάλι στο τριπόδι του τζακιού και έβαλε μέσα σε μια ξύλινη γαβάθα μια αχνιστή πηχτή σούπα, ενώ ο Θόρντις συνέχιζε να κοιτάζει γύρω του σαν υπνωτισμένος.

Παρότι ήταν μαγεμένος από την ομορφιά της, ο Θόρντις δεν είχε πάψει να είναι επιφυλακτικός. Πήρε τη γαβάθα από τα χέρια της, τράβηξε το μαχαίρι και χάραξε βιαστικά το σχήμα του Έολχ στο χείλος της, μουρμουρίζοντας ένα σύντομο ξόρκι. Μετά, χάραξε λίγο τον καρπό του και πασάλειψε τον ρούνο με το αίμα του. Η γαβάθα έμεινε ανέπαφη και η όψη του βραστού δεν άλλαξε. Σίγουρος πια πως το φαγητό δεν ήταν δηλητηριασμένο, άρχισε να τρώει άπληστα.

Όταν χόρτασε κάπως την πείνα του, γύρισε και κοίταξε την κοπέλα που όλη αυτή την ώρα τον παρακολουθούσε με ένα βλέμμα κάπως ειρωνικό. Σκούπισε το στόμα με την ανάστροφη της παλάμης του και είπε: «Συγχώρα με. Δέχτηκα τη φιλοξενία σου και δεν είχα την ευγένεια να σου πω καν το όνομά μου. Με λένε Θόρντις Ίβαρσον».

«Κι εγώ είμαι η Κάτλα», του απάντησε εκείνη χαμογελώντας. «Δεν θα σε ρωτήσω ούτε από πού έρχεσαι, αλλά κι ούτε πού πηγαίνεις. Εκείνο, όμως, που σίγουρα θα σου ζητήσω, είναι ένα τίμημα για τη φιλοξενία μου».

«Δεν έχω τίποτα μαζί μου», ξεκίνησε να πει ο Θόρντις, αλλά όταν την είδε να λύνει τα κορδόνια του φορέματός της κατάλαβε για τι είδος τιμήματος μιλούσε. Έγλειψε τα χείλη του. Πήγαιναν μήνες από τότε που είχε γευθεί γυναικεία αγκαλιά.

Οι φλόγες χόρευαν πάνω στο αλαβάστρινο κορμί της, καθώς ξάπλωσε στο αχυρόστρωμα ολόγυμνη και έτοιμη να τον δεχτεί. Βγάζοντας κάθε επιφύλαξη απ' το μυαλό του, ακούμπισε το σπαθί του γυμνό δίπλα στο τζάκι, ξεκόλλησε τα πετρωμένα απ' την αλμύρα ρούχα από πάνω του και πλάγιασε δίπλα της.

Τα χέρια και τα πόδια της έκλεισαν γύρω από το κορμί του σαν μέγγενη, καθώς τον πήρε μέσα της. Ο Θόρντις έχασε κάθε επαφή με την πραγματικότητα, βουλιάζοντας μέσα σ' ένα σύννεφο ηδονής. Έχασε κάθε αίσθηση του χρόνου... Δεν ήξερε πόση ώρα είχε περάσει, αλλά κάποια στιγμή η ηδονή άρχισε να μετατρέπεται σε δυσφορία και μετά σε πόνο. Προσπάθησε να τραβηχτεί. Ήταν αδύνατο. Ο πανικός τον κυρίεψε μέσα στο μισοσκόταδο. Για πρώτη φορά, εστίασε τα μάτια του στα δικά της. Ένιωσε να βυθίζεται σε ένα απύθμενο μαύρο πηγάδι. Έκλεισε τα βλέφαρα και με μια υπεράνθρωπη προσπάθεια κατάφερε να σχηματίσει μέσα στο μυαλό του την εικόνα του Πέορθ, του ρούνου των κρυμμένων μυστικών. Όταν ξανάνοιξε τα μάτια, το βλέμμα του έπεσε πάνω στο σπαθί που στεκόταν όρθιο δίπλα του. Στην πλατιά λεπίδα, καθώς τη χτυπούσε το φως της φωτιάς, είδε να καθρεφτίζονται δυο ξαπλωμένες μορφές. Η μια ήταν η δική του. Η άλλη, το φολιδωτό γκρίζο κορμί ενός πλάσματος βγαλμένου από κάποιο εφιάλτη.

«Θεοί, λυπηθείτε με», φώναξε, και με όση δύναμη του απέμενε, έσφιξε τα ιδρωμένα του δάχτυλα γύρω από τη λαβή του σπαθιού. Του φάνηκε ασήκωτο. Ο πόνος ανάμεσα στα σκέλια του πολλαπλασιάστηκε. Το μόνο που κατάφερε να

κάνει ήταν να ρίξει το σπαθί από τη θέση που στεκόταν. Για καλή του τύχη, αυτό ήταν αρκετό. Τη στιγμή που η λεπίδα άγγιξε τον λεπτό λείο λαιμό, το πλάσμα από κάτω του έβγαλε ένα φριχτό ουρλιαχτό μανίας και πόνου. Το δέρμα σ' εκείνο το σημείο άρχισε να φουσκαλιάζει και να σκάει, σαν να είχε χυθεί επάνω του ζεματιστό λάδι. Ο Θόρντις ένιωσε το κορμί του να τινάζεται ψηλά στον αέρα και να προσγειώνεται στην άλλη άκρη της καλύβας. Μισολιπόθυμος, σήκωσε το κεφάλι και του φάνηκε πως είδε ένα φολιδωτό τετράποδο πλάσμα να διαλύει το παράθυρο της καλύβας και να χάνεται μέσα στη νύχτα ουρλιάζοντας ανατριχιαστικά. Μετά, τον τύλιξε το σκοτάδι.

Όταν συνήλθε, ήταν ακόμα νύχτα και ο κρύος άνεμος που έμπαινε από το σπασμένο πατζούρι έκανε το γυμνό κορμί του να τρέμει. Από κάπου μέσα στο δάσος, ακουγόταν μακρινά ουρλιαχτά που πλησίαζαν. Παρά την τρομερή του εξάντληση, κατάφερε να βάλει τα ρούχα του, να ζωστεί το σπαθί του, και να πεταχτεί τρέχοντας από την καλύβα.

Βούτηξε στο ποτάμι, και το παγωμένο νερό, παρά το σοκ που του προκάλεσε, τον συνέφερε κάπως. Προσπαθώντας να μη σκεφτεί τι άλλα τρομερά πλάσματα μπορεί να έκρυβαν τα μαύρα νερά, κολύμπησε με δυνατές απλωτές και βγήκε στην απέναντι όχθη. Ύστερα, άρχισε πάλι να τρέχει, χωρίς ούτε μια στιγμή να γυρίσει για να κοιτάξει πίσω του.

Ο ουρανός είχε αρχίσει να ξανοίγει, όταν τελικά τα πόδια του τον πρόδωσαν και σωριάστηκε

στη γη, χωρίς να νοιάζεται πού ήταν και ποιος ή τι μπορούσε να τον βρει σ' εκείνη την ανήμπορη θέση. Όταν ξύπνησε, ολόκληρο το κορμί του έτρεμε και ψηνόταν στον πυρετό.

Η μέρα που ακολούθησε ήταν μαρτυρική. Τα λιγοστά βοτάνια που κουβαλούσε πάντα στο σάκι του είχαν καταστραφεί στη διάρκεια της καταιγίδας και δεν αναγνώριζε σχεδόν κανένα από τα φυτά που έβλεπε γύρω του. Τελικά, αδιαφορώντας αν αυτό που θα έκανε θα προσκαλούσε απρόσκλητους επισκέπτες, βρήκε ένα μέρος κάπως απάνεμο και κατάφερε να ανάψει μια φωτιά με τα υγρά ξύλα που μάζεψε. Δεν είχε ακούσει τη συμβουλή του Όντιν και τώρα δεν τολμούσε να επικαλεστεί ξανά τη βοήθειά του. Παρ' όλα αυτά, σκάλισε σε ένα κομμάτι ξύλο ένα ξόρκι θεραπείας με ρουνική γραφή, χάραξε την ιδρωμένη αριστερή του παλάμη με το μαχαίρι του και μετά το έσφιξε μέσα της, προσπαθώντας να βολευτεί όσο το δυνατόν καλύτερα στα υγρά ρούχα του.

Οι ώρες που πέρασαν ήταν μια εναλλαγή φριχτών εφιαλτών και περιόδων βαριού λήθαργου που έμοιαζε με θάνατο. Όταν άνοιξε τα μάτια του, ο ουρανός από πάνω του ήταν πάλι γκρίζος, αλλά δεν μπορούσε να πει αν είχε κοιμηθεί για λίγες ώρες ή για μέρες ολόκληρες. Η φωτιά δίπλα του ήταν παγωμένες στάχτες και τα ρούχα του μουσκεμένα, αυτή τη φορά από τον ιδρώτα. Έπιασε το μέτωπό του. Ο πυρετός του είχε πέσει, αλλά ένιωθε φοβερή εξάντληση. Σύρθηκε μέχρι το ποτάμι και βούτηξε το κεφάλι του στο παγωμένο νερό, πιέζοντας τον εαυτό του να πιεί

συγκρατημένα. Ύστερα, σηκώθηκε όρθιος σε τρεμάμενα πόδια και κοίταξε τον ορίζοντα προς την πλευρά απ' όπου έρχονταν τα νερά του ποταμού. Ανάμεσα στις κορυφές των γυμνών λόφων, ξεχώριζε μια που χωρίς πολλή φαντασία θα μπορούσε να την πάρει κανείς για κεφάλι δράκου. Ίσως πράγματι να ήταν το πέτρινο απολίθωμα ενός απ' αυτά τα μυθικά ερπετά, που λεγόταν πως κυβερνούσαν τη γη την εποχή που η Φωτιά κι ο Πάγος μάχονταν ακόμα για την κυριαρχία πάνω στον κόσμο.

Βρήκε ένα ξεραμένο μικρό δέντρο, που δεν είχε προλάβει να πετάξει τα άχρωμα φύλλα του προς τον αιώνια συννεφιασμένο κι ανήλιαγο ουρανό, κι έφτιαξε απ' αυτό ένα μπαστούνι για να στηρίζεται. Έπειτα, αργά, πιστεύοντας πως κάθε βήμα του θα ήταν το τελευταίο, άρχισε να σέρνει τα πόδια του προς την κατεύθυνση των λόφων.

Όταν έφτασε κατάκοπος το «λαιμό» του δράκου, στάθηκε να αποφασίσει τι έπρεπε να κάνει στη συνέχεια. Ακόμα και γερός, θα του ήταν σχεδόν ακατόρθωτο να αντιμετωπίσει δυο από τους γιους του Ύμιρ[10]. Ωστόσο, δεν είχε πολλά περιθώρια επιλογής. Την τελευταία μέρα η πορεία του τον είχε αναγκάσει να απομακρυνθεί από την όχθη του ποταμού και είχε να δει ζωντανό πλάσμα από τότε που είχε φύγει από την καλύβα του δαίμονα. Ένιωθε σαν μια ροζιασμένη γροθιά να συστρεφόταν μέσα στο στομάχι του και το κεφάλι του πήγαινε να σπάσει. Νιώθοντας αφάνταστα εξαντλημένος, πήρε τελικά την απόφασή του. Θα έμπαινε στη σπηλιά αμέσως τώρα. Αν ήταν τυχερός, οι γίγαντες θα έλειπαν και θα γύριζε στον κόσμο του ανεμπόδιστος. Αν πάλι ήταν μέσα, θα έδινε την τελευταία μάχη της ζωής του και θα συναντούσε τον Όντιν ξανά μια ώρα αρχύτερα.

Η ανάβαση κράτησε περισσότερη ώρα απ' όση περίμενε, κι όταν έφτασε εκατό μέτρα μακριά από τη σπηλιά, σταμάτησε πίσω από ένα βράχο προσπαθώντας να ξελαχανιάσει. Μετά από μερικά λεπτά, με μόνο ήχο γύρω του το φύσηγμα ενός μοναχικού ανέμου, τόλμησε να βγάλει το κεφάλι και να κοιτάξει την είσοδο της σπηλιάς. Το έδαφος μπροστά της ήταν σπαρμένο με λιθάρια και κόκκαλα. Του φάνηκε πως ανάμεσά τους ξεχώρισε ένα ανθρώπινο κρανίο, αλλά από το σημείο που βρισκόταν δεν μπορούσε να είναι σίγουρος.

Ζητώντας από τους θεούς να τον βοηθήσουν, αν μη τι άλλο, να πεθάνει αξιοπρεπώς, τράβηξε το σπαθί του και προχώρησε προς την άδεια κόγχη που ανοιγόταν μπροστά του.

Πηχτό σκοτάδι τον τύλιξε σχεδόν αμέσως, και δεν ήξερε αν είχε κάνει καλά ή άσχημα που δεν είχε πάρει ένα αναμένο κλαδί μαζί του. Προχωρούσε με μικρά προσεκτικά βήματα, κρατώντας πάντα με το ένα χέρι τον αριστερό τοίχο της σπηλιάς. Μετά από είκοσι περίπου βήματα, η σήραγγα έστριψε απότομα, κι έτσι έχασε από πίσω του ακόμα και το μακρυνό γκρίζο κομμάτι του ουρανού. Περπατούσε για αρκετή ώρα έτσι, σκουντουφλώντας κάπου κάπου σε κάποιο απροσδιόριστο εμπόδιο, μέχρι που είδε μπροστά του μια κόκκινη αναλαμπή και στα ρουθούνια

του ήρθε μυρωδιά καμένου ξύλου και μια άλλη απροσδιόριστη οσμή ζώου. Στην επόμενη στροφή, η σήραγγα άνοιγε σε μια μεγάλη αίθουσα, σκαλισμένη μέσα στο βράχο. Ήταν περίπου κυκλική, με διάμετρο κάπου εξήντα πόδια, και είχε μια άλλη μικρότερη έξοδο, ακριβώς απέναντί του. Σ' ένα μεγάλο άνοιγμα του βράχου στα δεξιά του, που προφανώς αποτελούσε μια φυσική καμινάδα εξαερισμού, έκαιγαν δύο μεγάλα κούτσουρα. Στο πάτωμα ήταν απλωμένα τεράστια τριχωτά τομάρια, που ο Θόρντις δεν μπορούσε να καταλάβει από τι είδους ζώο είχαν προέλθει. Καθισμένο ανακούρκουδα, με την πλάτη γυρισμένη προς το μέρος του, ήταν ένα ανθρωποειδές πλάσμα που, ακόμα και καθιστό, θα πρέπει να περνούσε τον Θόρντις στο ύψος τουλάχιστον δυο κεφάλια. Το σώμα του ήταν γυμνό και καλυμένο από κρεατοελιές που η μικρότερη είχε το μέγεθος φουντουκιού κι η μεγαλύτερη διάμετρο κεφαλιού μικρού παιδιού. Φαινόταν να ασχολείται με κάτι, αλλά ο Θόρντις δεν μπορούσε να δει τι.

Ο Θόρντις έμεινε στη θέση του αναποφάσιστος. Η λογική του έλεγε να τρέξει και να καρφώσει με όλη του τη δύναμη το σπαθί του ανάμεσα στις ωμοπλάτες του γίγαντα, τώρα που του δινόταν η ευκαιρία να σκοτώσει άκοπα τον τεράστιο αντίπαλό του. Η καρδιά του, όμως, αντιδρούσε, και μια φωνή μέσα του έλεγε πως δεν ήταν σωστό να χτυπάς κάποιον πισώπλατα, ακόμα κι αν είναι δυνατότερός σου.

Από το δίλημμα τον έσωσε ένας αρουραίος μεγάλος σαν γάτα, που πετάχτηκε ξαφνικά μπροστά στα πόδια του για να τρέξει προς μια

ρωγμή της σπηλιάς. Ο γίγαντας γύρισε το παραμορφωμένο κεφάλι του και είδε τον Θόρντις.

Βγάζοντας μια άναρθρη κραυγή, πέταξε αυτό που κρατούσε στα χέρια του και όρμησε επάνω στον Θόρντις για να τον αρπάξει μέσα στις τεράστιες παλάμες του. Ο Θόρντις διέγραψε ένα τόξο με το σπαθί του, και τρία δάχτυλα χοντρά σαν τον καρπό του έπεσαν ματωμένα στο πάτωμα της σπηλιάς. Ο γίγαντας σταμάτησε και κοίταξε για μια στιγμή το ακρωτηριασμένο του χέρι γεμάτος απορία. Ύστερα, τα μικροσκοπικά του μάτια έλαμψαν από οργή και πόνο και ρίχτηκε πάνω στον Θόρντις, ενώ εκείνος μόλις που πρόλαβαινε να σηκώσει το σπαθί του. Το σπαθί, λες κι είχε δική του θέληση, διαπέρασε το στήθος του γίγαντα, πιτσιλίζοντας το πρόσωπο του Θόρντις με ένα αηδιαστικό κιτρινωπό υγρό ανακατεμένο με πηχτό αίμα. Ύστερα, το κορμί του γίγαντα έγειρε από πάνω του, κι εκείνος, μην προλαβαίνοντας να τραβηχτεί, βρέθηκε πλακωμένος από κάτω του. Ο γίγαντας έβγαλε μερικές ακόμα άναρθρες κραυγές, μετά κάτι σαν αναφυλλητό, κι ύστερα έμεινε ακίνητος.

Ο Θόρντις, εξαντλημένος καθώς ήταν από τον πυρετό, έκανε αρκετή ώρα μέχρι να βγει μελανιασμένος και μισολιπόθυμος κάτω από το κουφάρι. Έμεινε στα τέσσερα παίρνοντας βαθιές αγωνιώδεις ανάσες και τελικά κατάφερε να σταθεί στα πόδια του. Με χίλιους κόπους μπόρεσε να βγάλει το σπαθί από τη θέση που ήταν καρφωμένο και μετά να προχωρήσει τρεκλίζοντας προς το άνοιγμα που έβλεπε απέναντί του.

Καθώς προχωρούσε, τα μάτια του έπεσαν πάνω στο αντικείμενο που κρατούσε στα χέρια του

ο γίγαντας την ώρα που μπήκε στη σπηλιά. Στην αρχή του φάνηκε για ένα άμορφο κομμάτι παραγεμισμένο δέρμα, αλλά μετά κατάλαβε τι ήταν. Ένα κακότεχνο κεφάλι γεμάτο με άχυρο, δυο μάτια κι ένα στόμα ζωγραφισμένα με κάρβουνο... Ο γίγαντας έπαιζε με μια κούκλα.

Ο Θόρντις ένιωσε μια ξυνίλα να ανεβαίνει στο στόμα του. Επαναλάμβανε στον εαυτό του πως είχε σκοτώσει μόνο και μόνο για να σώσει τη ζωή του, αλλά αυτό δεν τον έκανε να πάψει να σκέφτεται πως είχε κάνει κάτι κακό. Στο κάτω-κάτω, αυτός ήταν ο εισβολέας που είχε μπει απρόσκλητος στη σπηλιά.

Κούνησε το κεφάλι πέρα δώθε για να διώξει αυτές τις σκέψεις και μετά περπάτησε τα τελευταία βήματα που τον χώριζαν από το άνοιγμα στον τοίχο της σπηλιάς. Στο βάθος της σήραγγας που ανοιγόταν, του φάνηκε πως έβλεπε ένα κομμάτι γαλάζιου ουρανού.

Έκανε να περάσει... και μια αόρατη δύναμη τον σταμάτησε. Κάτι που μπορούσε μόνο να πιάσει, αλλά όχι και να δει, έφραζε το άνοιγμα! Το σπαθί αναπήδησε επάνω του χωρίς το παραμικρό αποτέλεσμα.

Εκείνη τη στιγμή, βαριά βήματα ακούστηκαν από την είσοδο της σπηλιάς, και μια μπάσα φωνή που φώναζε: «Άνγκαρ! Πού είσαι, Άνγκαρ, αδελφέ μου;»

Ο Θόρντις κόλλησε στον τοίχο κι ο ιδρώτας άρχισε να κυλά και να μουσκεύει τα ρούχα του. Ήταν έτοιμος να σωριαστεί κάτω από την εξάντληση. Θα ήταν αδύνατον να σκοτώσει και το δεύτερο γίγαντα.

Μια πανύψηλη μορφή πέρασε σκυφτή κάτω από το αψιδωτό άνοιγμα και στάθηκε κοιτάζοντας τη σκηνή μπροστά της. Αυτός ο γίγαντας είχε ένα σχεδόν ανθρώπινο πρόσωπο, που αν δεν το χαλούσαν μια δυσανάλογα μεγάλη μύτη και τεράστια πεταχτά φρύδια θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ακόμα και όμορφο. Το κορμί του ήταν ντυμένο με τομάρια ζώων, ραμένα μεταξύ τους με ξεραμένα έντερα, και στο χέρι του κρατούσε ένα κοντάρι με πέτρινη μύτη, κάπου δυο φορές το ύψος του Θόρντις. Στους ώμους του είχε ριγμένο το κουφάρι ενός πλάσματος που έμοιαζε με κοκκινωπό αγριοκάτσικο με μέγεθος βοδιού.

Μόλις είδε το πτώμα του αδελφού του, άφησε το ζώο να πέσει και έσκυψε δίπλα του. Έμεινε για μια στιγμή, ακουμπώντας το ζεστό ακόμα σώμα με την παλάμη του και μετά έστρεψε αγριεμένα το κεφάλι προς την μεριά του Θόρντις.

«Εσύ σκότωσες τον αδελφό μου, ανθρωπάριο;» ρώτησε με μια φωνή που έκανε όλη τη σπηλιά να αντιλαλήσει.

Ο Θόρντις ήταν πια τόσο μουδιασμένος, που δεν ένιωθε τρόμο. «Εγώ», κατάφερε να πει. «Και πρόσεξε μην έχεις κι εσύ την ίδια τύχη!» Και σήκωσε ψηλά το σπαθί με όση δύναμη του έμενε, έτσι ώστε το φως της φωτιάς να λαμπιρίσει πάνω στη λεπίδα του και τους ρούνους που ήταν χαραγμένοι εκεί.

Ο γίγαντας ζάρωσε τα μάτια, προσπαθώντας να διακρίνει μέσα στο μισόφωτο. «Κάποιος απ' τη γενιά των Αεζίρ[11] σε βοηθάει», μουρμούρισε χαμηλόφωνα. «Μα μη νομίζεις πως ένα σπαθί, ακόμα και μαγεμένο, μπορεί να σε γλιτώσει από τον Στουρμ».

«Δεν έχω τίποτα μαζί σου, όπως δεν είχα και

με τον αδελφό σου», είπε ο Θόρντις. «Αυτός μου επιτέθηκε και με ανάγκασε να τον σκοτώσω. Το μόνο που θέλω είναι να γυρίσω πίσω στη Μίντγκαρντ!»

Ο γίγαντας γέλασε χαιρέκακα. «Όσο εγώ είμαι ζωντανός, το ξόρκι που σφαλίζει την είσοδο δεν πρόκειται να φύγει από μόνο του».

«Τότε λύσε το ξόρκι, ή μοιράσου την τύχη του αδελφού σου!»

«Έχεις πολύ μεγάλο στόμα σε πολύ μικρό κεφάλι», είπε ο γίγαντας αγριεμένα. «Έχω ορκιστεί στον Ούντγκαρλόκι, το βασιλιά μας, να μην αφήσω κανέναν να περάσει χωρίς μάχη».

«Τότε, κάποιος απ' τους δυο μας πρέπει να πεθάνει», είπε με βαριά καρδιά ο Θόρντις, συναισθανόμενος πως πλησίαζε το τέλος του.

Ο γίγαντας έτριψε το άτριχο σαγόνι του σκεπτικά. «Δεν σου κρύβω πως φοβάμαι το σπαθί σου. Θα μπορούσα να σου ρίξω το ακόντιό μου από μακριά, αλλά αν δεν σε πετύχαινα θα βρισκόμουν σε μειονεκτική θέση... Αν πάλι το κρατώ την ώρα που σου επιτεθώ, μπορεί να περάσεις από κάτω του, και να με χτυπήσεις ενώ τα χέρια μου θα είναι απασχολημένα...»

Κοντοστάθηκε, συλλογίστηκε αρκετή ώρα, και τελικά είπε: «Παραδέχομαι πως μόνο εγώ θα μπορούσα να συνεννοηθώ με τον άτυχο αδελφό μου και θα πιστέψω πως τον σκότωσες αμυνόμενος. Αγαπώ τη ζωή μου, ακόμα και έτσι μίζερη που είναι, και γι' αυτό θα σου προτείνω μια συμφωνία. Ο όρκος μου λέει πως δεν μπορώ να σ' αφήσω να περάσεις χωρίς μάχη, αλλά δεν διευκρινίζει τι είδους μάχη. Προτείνω, λοιπόν, μια μάχη του μυαλού και όχι των όπλων. Ας πει ο καθένας ένα αίνιγμα στον άλλον. Αν βρεις το δικό μου χωρίς να βρω το δικό σου, σου υπόσχομαι να σε αφήσω να περάσεις στον κόσμο σου. Αν βρω το δικό σου χωρίς να βρεις το δικό μου, πρέπει να ορκιστείς πως θα φύγεις και δεν θα ξαναζητήσεις να περάσεις από εδώ. Αν βρούμε και οι δυο την απάντηση, θα ξεκινήσουμε καινούργιο γύρο. Αν σε τρεις γύρους έρθουμε ισόπαλοι, τότε αναγκαστικά κάποιος απ' τους δυο θα πρέπει να πεθάνει.

Ο Θόρντις αναστέναξε. «Θα συμφωνήσω με δυο όρους: Ο πρώτος είναι πως αν χάσω θα πρέπει να μου πεις πού βρίσκεται η επόμενη κοντυνότερη πύλη ανάμεσα στο Γιότουνχάιμ και τη Μίντγκαρντ, κι ο δεύτερος πως τα αινίγματα θα πρέπει να αφορούν συγκεκριμένα πράγματα, και μάλιστα πράγματα του κόσμου μου, αφού δεν γνωρίζω σχεδόν καθόλου τον δικό σου».

«Πολύ καλά», είπε ο γίγαντας, και κάθισε στο πάτωμα της σπηλιάς, δίπλα στο νεκρό αδελφό του. Προσεκτικά, κι ο Θόρντις έκανε το ίδιο, ακουμπώντας την πλάτη του πάνω στον τοίχο της σπηλιάς.

Το χέρι του γίγαντα απλώθηκε και τράβηξε από μια γωνιά έξι μικρά κλαδιά, από το σωρό που προφανώς χρησιμοποιούσαν για προσάναμμα. «Ο καθένας μας, θα έχει τόσο καιρό στη διάθεσή του για να βρει το κάθε αίνιγμα, όσο χρόνο θα χρειαστεί ένα απ' αυτά τα ξύλα για να καεί και να σπάσει στη μέση. Η απάντηση που θα πρέπει να δοθεί μπορεί να είναι μόνο μία».

Ο Θόρντις ένευσε, κι ύστερα είπε: «Αφού εσύ πρότεινες τον αγώνα, άρχισε και πρώτος».

Δίχως δεύτερη κουβέντα, ο γίγαντας έρριξε

ένα από τα κλαδιά στη φωτιά και είπε:

«Είναι ένα ζευγάρι περιστέρια που κάθονται δίπλα-δίπλα, αλλά και χώρια. Στο πέταγμά τους φτάνουν τα αστέρια, αλλά ποτέ δεν βγαίνουν απ' τη φωλιά τους».

Ο Θόρντις δεν χρειάστηκε να σκεφτεί παρά μονάχα μια στιγμή. Το αίνιγμα, κάπως παραλλαγμένο, το είχε ακούσει από τη γιαγιά του την Ίνγκα, όταν ήταν ακόμα παιδί.

«Τα μάτια», απάντησε, χωρίς δισταγμό.

Το πρόσωπο του γίγαντα έμεινε ανέκφραστο. «Σειρά σου, τώρα», είπε έτοιμος να ρίξει και το δεύτερο κλαδί στη φωτιά.

Ο Θόρντις είπε το πρώτο αίνιγμα που του ήρθε στο μυαλό. Χρειαζόταν χρόνο να σκεφτεί κάτι καλύτερο...

«Συχνά με συγκρατούν, αλλά σπάνια με αγγίζουν. Πάντα είμαι υγρή, αλλά ποτέ δεν σκουριάζω. Συχνά κουνιέμαι και κάποτε δαγκώνω. Μυαλό χρειάζεται, το δρόμο σου να στρώνω».

«Η γλώσσα», είπε ο γίγαντας, πριν ο Θόρντις καλά καλά προλάβει να τελειώσει.

«Δεύτερος γύρος», συνέχισε ο Στούρμ, πετώντας το τρίτο κλαδί στη φωτιά.

«Είμαι μονάχα τρύπες μέσα σε τρύπες. Τίποτα δεν μπορεί να με σπάσει, κι όμως, δεν έχω δύναμη να σταθώ ούτε μια πιθαμή όρθια από μόνη μου».

Αυτό το αίνιγμα ήταν πιο δύσκολο. Κάτι θύμιζε στον Θόρντις, αλλά δεν μπορούσε να το εντοπίσει. *Τρύπες μέσα σε τρύπες...* Το κεφάλι του πονούσε κι ο πυρετός τον είχε ξαναπιάσει. Τα μάτια το θάμπωσαν, καθώς κοιτούσαν το κλαδί που καιγόταν πάνω στα μεγάλα κούτσουρα. *Δεν*

μπορεί να σταθεί όρθια...

«Η αλυσσίδα!» φώναξε ξαφνικά.

«Αν είσαι έτοιμος, θα ρίξω το επόμενο κλαδί στη φωτιά», είπε βαρύθυμα ο γίγαντας».

«Είμαι έτοιμος», είπε ο Θόρντις, παρά την αδυναμία του.

«Από μένα οι άνθρωποι πίνουν κι εγώ από τους ανθρώπους πίνω αίμα. Είμαι ένα φοβερό στολίδι στο κεφάλι του αφέντη μου και αρματωσιά που με φοβούνται στη μάχη. Μερικές φορές οι άνθρωποι με φιλούν, μερικές φορές τους καλώ στη δόξα και στο θάνατο».

Τα πυκνά φρύδια του γίγαντα σκίασαν εντελώς τα μάτια του, και το τεράστιο μέτωπό του αυλάκωσε από βαθιές ρυτίδες. Ο μόνος θόρυβος μέσα στη σπηλιά ήταν το τριζοβόλημα της φωτιάς. Ο Θόρντις γέμισε ελπίδα. Στην κατάσταση που βρισκόταν, ακόμα και με το μαγεμένο σπαθί, δεν θα είχε καμιά ελπίδα απέναντι στο γίγαντα, αφού ένιωθε πως δεν είχε καν τη δύναμη να σηκώσει το όπλο του. Προσπάθησε να συγκρατήσει τα ρίγη που διαπερνούσαν το κορμί του.

Το κλαδί ήταν έτοιμο να γίνει κάρβουνο και να διαλυθεί, όταν ο γίγαντας είπε: «Το κέρας».

Ο Θόρντις έβγαλε ένα βογγητό απογοήτευσης. Είχαν φτάσει στον τρίτο γύρο. Η βαριά φωνή του γίγαντα γέμισε τη σπηλιά.

«Υπάρχει κάποιος που είμαι πάντα κοντά του, και τον εγκαταλείπω μόνο μέσα στο σκοτάδι. Σ' αυτόν μονάχα τρέφω πίστη, αν κι η καταδίκη μου είναι πάντα να ακολουθώ στο κατόπι του. Αν και δεν με νιώθει, αγγιζόμαστε κάθε στιγμή».

Ο πανικός έπνιξε τον Θόρντις. Δεν θυμόταν να έχει ακούσει ποτέ παρόμοιο αίνιγμα, ή ίσως

η κατάστασή του τον εμπόδισε να σκεφτεί σωστά. Η ώρα περνούσε και το μικρό κλαδί άρχισε να λυγίζει κάτω απ' το γλείψιμο της φωτιάς. Σε λίγες στιγμές θα γινόταν στάχτη, και τότε αυτός θα έπρεπε να ξαναβγεί στον αφιλόξενο γκρίζο κόσμο, αναζητώντας κάτι που μπορεί να μην ήταν πια εκεί. Τα μάτια του χαμήλωσαν νικημένα στο πάτωμα της σπηλιάς, και τότε είδε το μαύρο λεκέ που απλωνόταν μπροστά του.

«Η σκιά!» φώναξε, την ώρα ακριβώς που το κλαδί γινόταν κόκκινη θράκα.

«Τελευταίο κλαδί και τελευταίο αίνιγμα», είπε ο γίγαντας. «Σε ακούω».

Ο Θόρντις δάγκωσε τη γλώσσα του προσπαθώντας να σκεφτεί. Αυτός ήταν ο τελευταίος γύρος, κι αν ο γίγαντας έβρισκε το αίνιγμα, τα πράγματα θα ήταν ακόμα χειρότερα από πριν, γιατί θα ήταν υποχρεωμένος να τον πολεμήσει μέχρι θανάτου. Άρχισε να μετανοιώνει που δεν είχε χάσει εξεπίτηδες στον προηγούμενο γύρο. Τελικά, με ξεραμένο στόμα, αν και λουσμένος στον ιδρώτα, ψέλισε:

«Κάποτε ήμουν το δάκρυ ενός ζωντανού, μα τώρα κρύβω μέσα μου τα απομεινάρια του θανάτου. Αν με χαϊδέψεις πάνω στο ρούχο κάποιου ζώου, θα σου τραβήξω κάποιο μέρος από τα δικά σου ρούχα».

Τα μεγάλα μαύρα μάτια του γίγαντα καρφώθηκαν στα δικά του. Το πρόσωπό του ήταν μια παγωμένη μάσκα. Ο Θόρντις ένιωσε έτοιμος να λιποθυμίσει. Έκανε μια προσευχή στους θεούς να πεθάνει όσο το δυνατόν πιο ανώδυνα. Το στόμα του γίγαντα άνοιξε...

«Δεν το ξέρω».

Η μισοκαρβουνιασμένη άκρη του τελευταίου κλαδιού έσπασε και κύλισε μέχρι τα πόδια του. Την έπιασε με τα μεγάλα του ροζιασμένα δάχτυλα και την έτριψε μέχρι να γίνει γκριζόμαυρη στάχτη. «Μπορείς να βγεις στον κόσμο σου», του είπε.

Ο Θόρντις σηκώθηκε, χωρίς ακόμα να πιστεύει την τύχη του. «Δεν θέλεις να μάθεις την απάντηση στο αίνιγμα;» τον ρώτησε, κουρασμένα.

Ο γίγαντας έσεισε αρνητικά το κεφάλι και του έκανε ένα νόημα με το χέρι του να προχωρήσει.

Νιώθοντας κάθε στιγμή έτοιμος να σωριαστεί, ο Θόρντις έσυρε τα βήματά του προς τη στενή σήραγγα, στην άκρη της οποίας ο καλοκαιριάτικος ήλιος της Μίντγκαρντ έλαμπε φωτεινός. Τίποτα δεν εμπόδισε το πέρασμά του.

Κοντοστάθηκε στην άκρη του σήραγγας και κοίταξε πίσω του. Ο Στουρμ ήταν γονατισμένος δίπλα στο νεκρό αδελφό του. Στο ένα χέρι του κρατούσε τρυφερά το τεράστιο παραμορφωμένο κεφάλι, ενώ στο άλλο έπαιζε ένα κομπολόι από μεγάλες κεχριμπαρένιες χάντρες, μέσα στις οποίες το φως της φωτιάς φανέρωνε ακόμα και από μακρυά τα νεκρά σκέλεθρα των εντόμων που είχαν παγιδευτεί μέσα τους.

Υποσημειώσεις

1. Μίλγκαρντ: Στην κυριολεξία, «Η Μεγάλη Πόλη». Έτσι ονόμαζαν οι βόρειοι λαοί την Κωνσταντινούπολη.

2. Σέρκλαντ: Στην κυριολεξία, «Η Χώρα του Μεταξιού». Έτσι αποκαλούσαν οι βόρειοι γενικά τις περιοχές των Αράβων.

3. Φρίγγα: Η σύζυγος του Όντιν και μια από τις μεγαλύτερες θέες του τευτονικού πάνθεου. Προστάτιδα του γάμου, της μητρότητας και των παιδιών, αλλά και ικανότατη στη μαντική.

4. Νόρνες: Οι Τρεις Μοίρες της βόρειας παράδοσης που υφαίνουν το πεπρωμένο του κόσμου: Η Ουρντ έχει μορφή γριάς και αντιπροσωπεύει το παρελθόν, η Βερτάντι μορφή νεαρού κοριτσιού και αντιπροσωπεύει το παρόν και η Σκουλντ μορφή ώριμης πεπλοφορεμένης γυναίκας και συμβολίζει το μέλλον.

5. Όντιν-Φρέγια: Πέρα από όλες τις άλλες δυνάμεις τους, αυτοί οι δυο θεοί είναι προστάτες της μαντικής και δίνουν φώτιση σε όσους ασχολούνται με τη ρουνική μαγεία.

6. Εγκίρ και Ραν: Το θεικό ζευγάρι που κυβερνά τους βυθούς των ωκεανών. Στα παλάτια τους υποδέχονται όλους τους πνιγμένους ναυτικούς.

7. Μάτι του Φένρις: Ετσι ονομαζόταν στη βόρεια παράδοση ο Αντάρης, το λαμπερό κόκκινο αστέρι του αστερισμού του Σκορπιού.

8. Γιότουνχάιμ: Στην κυριολεξία «Η Χώρα των Γιοτούν». Ένας από τους εννιά κόσμους της πλάσης όπου κατοικούν οι Γίγαντες, οι ορκισμένοι εχθροί των θεών, προσωποποιήσεις της τυφλής και ανεξέλεγχτης δύναμης της φύσης.

9. Μίντγκαρντ: Στην κυριολεξία «Η Μέση Γη». Ο κόσμος των ανθρώπων.

10. Ύμιρ: Ο πρώτος γίγαντας που δημιουργήθηκε από την ένωση της Φωτιάς και του Πάγου. Οι θεοί έπλασαν τον κόσμο από το κορμί του.

11. Αεζίρ: Η άρχουσα φυλή των θεών. Σ' αυτήν ανήκουν ο Όντιν, η Φρίγγα, ο Θωρ και ο Τιρ, ενώ η Φρέγια, ο Φρέι, ο Νιορντ και η Νέρθους ανήκουν στη φυλή των Βανίρ.

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΘΕΟΥΣ ΚΑΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ

Ιστορίες με θεούς τόσο ισχυρούς ώστε να μπορούν να κάνουν σκόνη έναν πλανήτη μόνο με τη σκέψη, αλλά και τόσο αδύναμους ώστε να μην έχουν καν πιστούς.

Ιστορίες με δαίμονες, τόσο φριχτούς, ώστε να κάνουν το αίμα να παγώνει στις φλέβες, και άλλους, τόσο όμορφους, που να το κάνουν να βράζει.

Στους μαγικούς κόσμους των ιστοριών που θα βρήτε σ'αυτό το βιβλίο, οι θεοί και οι δαίμονες είναι τόσο πολύμορφοι όσο κι οι συγγραφείς που τους παρουσιάζουν· αυτό που μένει σε όλες ίδιο είναι ο Άνθρωπος, που με τις αδυναμίες του αλλά και τις αρετές του, τα πάθη του και τα ιδανικά του, είναι ικανός να γίνει θεός στον πιο ονειρικό παράδεισο ή δαίμονας στην πιο εφιαλτική κόλαση.

Δρχ. 600